

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

МАРА

И

МЕСТЬ ПОД АЛЫМ ПЛАЩОМ

МОРОК

ПРАВДА
ПОД ЧЕРНОЙ МАСКОЙ

ЛИЯ АРДЕН

Leah Arden

Mara ve Moroka

1

Yürüyorum, ayak uydurmaya ve hızımı korumaya çalışıyorum. Çünkü tereddüt edersem, kollarımdaki prangalara bağlı zincirleri ve boynumdaki metal halkayı tekrar çekecek. Ve eğer çok sert çekerse, son sağanak yağışın yolu dönüştürdüğü sıvı çamurun içine düşebilirim. Yeni ve tek giysilerimi kirletmek istemiyorum. Yine de bu gömlek ve kaftan, beni mezardan çıkardıkları neredeyse çürümüş paçavralardan çok daha iyi.

Yolun iki yanında toplanmış aval aval bakanlara baktım. Özellikle biz geçerken birbirlerine sokuldular ama sonbaharın bu erken saatinde vahşi doğaya girmiş olmaktan duydukları merakı bastıramadılar. Gökyüzü ağır gri bulutlarla kaplıydı ve hala sabah mı yoksa güneş öğle vaktini çoktan geçti mi anlayamıyordunuz. Hava kelimenin tam anlamıyla yaklaşan kışın kokusunu taşıyordu ve beni şafaktan bir saat önce dışarı çıkardıklarında nefesim dudaklarımdan buhar bulutları halinde çıktı ve çimenleri kaplayan kırağı botlarımin altında çıtırdadı.

İnsanların yüzleri beni gördüklerinde ilgi ve zevkten dehşete ve hatta tiksintiye kadar tüm duyguları yansıtıyor. Neden şaşırıyım ki? Eminim eski peri masallarındaki ölü bir adamın hayata döndüğünü her gün görmüyorlardır. Ama halkın eğlencesi için egzotik bir hayvan olmak istemiyorum, bu yüzden başımı eğiyorum ve pelerinin başlığı bakışları görmezden gelmemi sağlıyor. İstesem bile meraklı gözlerden saklanamam. Griliğin ortasında, uzun kırmızı pelerinin uzaktan bile gözüme çarpıyor. Kim olduğumu vurgulamak için bana bu ritüel cübbelerini bilerek giydirdiklerini fark ettiğimde acı acı sııttım. Evet, onları kız kardeşlerimizle birlikte giyyorduk, kışa ve tanrıçamıza ait kar beyazı örtülere karşı öne çıkmak için. Ama şimdi çamurda yürüyorum, etek boyum lekeleniyor. Umursamam gerekirdi ama göğsümde yapışkan bir kızgınlık yumağı gizleniyordu.

Ben dahil benim gibi sadece yedi kişi vardı. Mara'lar. Bize böyle derlerdi. Sıradan insanlar gibi içeriz, uyuruz, korkarız, ölürüz, canımız yandığında çığlık atarız ama on yaşıımızdan beri seçildik ve ölüm tanrıçası Morana tarafından işaretlendik. Siz özelsiniz, dedi bazıları, kaderiniz hayatın kendisi kadar önemli, diye yankılandı diğerleri, bizi hayali bir yüce amaç uğruna yetiştirmek için bizi öz ailelerimizden koparıp aldılar. Keşke bunu şimdiye kadar toplu mezarlarında etleri çürümüş olan ölü kız kardeşlerime de söyleselerdi. Ya da belki de sadece yakıldılar ve sadece benim bedenim bir şekilde hayatta kalacak kadar şanssızdı.

Bir zamanlar, belki öyleydik. Belki özeldik, ama işler değişti.

Ben yıllar önce öldüm ve dünya artık eskisi gibi değil.

Sonunda zincirleri çekti ve ben de beceriksizce bir adım atarak botlarımı daha da kirlettim. Başka biri olsaydı, küfürler tıslardım ve o başka biri dehşete düşer, benden olabildiğince uzaklaşmak ister, tek bir cümlemin tüm klanına lanet getirebileceğinden korkardı. Ama bu adamla karşılaştığımda, bir an için korkuyla bakışlarımı kaldırmaya cesaret edebildim ve yüzünü tamamen gizleyen, kapüşonun gölgesinde yarı yarıya boğulan siyah ve altın renkli maskeye takıldım. Maske, gözlerinin olduğu yerde siyah boşluklar bulunan bir hayvanın, büyük olasılıkla bir çakalın yüzüne benziyor. Herkes bu maskenin altında gerçek bir insan yüzü olduğundan şüphe duyabilir. Gerçi onun bir erkek olup olmadığı da tartışmalıdır. Maskenin altında hiç yüz olmadığı, karanlığın kendisi ya da çıplak bir kafatası olduğu söylenir. Kimse kesin bir şey söyleyemez, çünkü gerçeği öğrendikten sonra hayatta kalan hiç kimse olmamıştır. Onun gibi adamlara Morok denir. Başlangıcı ve sonu olmayan Gölge'nin bir hizmetkârı. Boşluk, sessizlik ve sonsuz yalnızlıktan başka bir şey yok.

Kaşlarımı çattım, özür diledim ve sonra beceriksizce, höpürdeten bir sesle ayağımı çamurdan çıkarıp yürümeye devam ettim. Ona bir daha bakmaya cesaret edemedim ama bakışlarını içimde hissedebiliyordum, sanki ağır ve baskıcı bir şeymiş gibi. Kalabalığı benden uzak tutmak için yanımızda on beşer kişilik iki muhafız müfrezesi var. Ama onlara gerçekten ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum çünkü Morok yanımda dururken kimse, çekilmiş bir ok ya da boğazına dayanmış bir bıçak tehdidi altında bile olsa, bana yaklaşma riskini almayacaktır.

benimle. Yapabilseydim, ondan kendim kaçardım.

"Ölüm tanrıçası tarafından işaretlenmiş bizim gibi birinden korkulur mu?" - Bir keresinde kız kardeşlerimden birine sormuştum. Görünüşe göre korkabilirlermiş.

Morok gibilerden herkes korkar.

Üç gün önce beni yerden kaldıran, hayata döndüren ve kendisine bağlayan Morok'tu. O nefes alırken ben de nefes alıyorum ve sadece onun gibi erkekler böyle bir cazibeye sahip olabilir. Kimse bana ayna vermedi ve neye benzediğimi bilmiyorum, gerçi o ilk gece yüzümü yokladım ve çok ince olması dışında farklı bir şey hissetmedim. Vücuduma ve ellerime baktığımda sadece cildimin grimsi, kadavramsi bir renk aldığını ve bir zamanlar uzun olan siyah saçlarımın griye döndüğünü fark ettim. Güzel bir beyaz değil, gri, faremsi bir ton. Ellerime tiksintiyle bakıyorum, parmaklarım o kadar ince ki, sanki deriyle kaplanmış kemikler gibi ve yüzümün ne kadar ürkütücü görüldüğünü hayal etmekten korkuyorum. Yine de insanlar panik içinde dağılmıyor.

– Daha sonra daha canlı bir ton olacak," demişti Morok birkaç saat önce, sanki ceset mavisini silebilecekmişim gibi ellerimdeki deriyi tırnaklarımla durmadan kazırken.

Sonra sesini dinlerken korkudan donakaldım. Maskenin içinden gelen ses oldukça bozuktur. Ses kesinlikle bir erkeğe aitti ama konuşanın yaşı ya da sesinin hoş olup olmadığı hakkında bir şey söylemek mümkün değildi. Sadece sözlerinin boşluğunu ve soğukluğunu içimde bir yerden yükseldiğini hissedecek kadar zamanım oldu.

– Peki ya saç? - Böyle bir şey için endişelenmek için aptal olmak gerekir. Ama son bir kez cevap verdi:

– Saçlar bu şekilde kalacak.

Başka bir şey sormadım.

– İşte geldik! - diyor prens oldukça yüksek sesle, yol bitip hepimiz ormanın kenarına geldiğimizde atını durduruyor.

– HERKES DURSUN! - Kaptan havlar ve atını da durdurur.

Askerler, Morok ve ben donup kaldık, halk ise daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemeyerek on beş metre gerimizde kaldı.

Prens gülümseyerek bana döndü. Muhtemelen buranın seçiminden memnundu, ancak beni neden buraya getirdiklerini hâlâ bilmiyordum, bu yüzden onun sevincini paylaşmak için acele etmedim. Önümdeki kasvetli orman şeridine baktım. Ağaçların çoğu yapraksızdı, budaklı, çıplak dalları her yöne uzanıyordu. Ama biraz ileride, ormanın kasvetli derinliklerinde, yaprak dökmeyen ladin ağaçlarının sayısı artıyordu ve orada neyin saklandığını anlamak imkânsızdı.

Prens ustalıklı atından atlıyor ve hafif adımlarla bana doğru yürüyor. Diğerlerinin aksine, genç adamın zırhı yok. Sadece siyah bir pantolon ve ince vücudunu mükemmel bir şekilde vurgulayan, arkası uzun, sıkıca düğmeli siyah bir üniforma giyiyor. Altın işlemeler ve apoletler statüsünü gösteriyor olsa da, gururlu duruşu ve yumuşak yürüyüşünden hatırı sayılır bir güce sahip olduğu anlaşılıyordu. Morok'un yanından hiç korkmadan geçer ve Morok ona sadece bakar.

– Mara, umarım bize gücünü gösterirsin.

Prens yumuşak bir sesle konuşuyor ve gülümsemesi sadece dudaklarına değil, sıcak, açık kahverengi gözlerine de dokunuyor. Benimle sanki bir ricada bulunuyormuş gibi konuşuyor ama öyle değil. On dokuz yaşlarında görünüyor. Benim öldüğüm yaşta, ama o bir prens ve ben onun tutsağı ve yürüyen ölüsüyüm. Kaptana başıyla selam verdi ve genç adama bir kılıç uzattı.

– Benden ateşiniz için odun kesmemi mi istiyorsunuz? - Prens şimdi bana uzattığı silaha kayıtsızca bakıyorum.

– Ekselansları Prens Daniel'a gerektiği gibi hitap edeceksiniz! - Kaptan tehditkâr bir şekilde havlıyor.

– Her şey yolunda! - Prens aynı gülümsemeyle gülümser.

Morok'tan korkabilirim ama bu Daniel'dan ya da askerlerinden değil. Yapabilecekleri en kötü şey beni öldürmek olur. Ve benim konumumda, bu çok saçma bir tehdit. Prens bana bir adım daha yaklaşıyor ve biraz öne eğilerek diğerlerinin duymasını zorlaştırıyor:

– Tekrar söyleyeyim, Agatha. Yeteneklerini görmekten memnun olacağım." Gerçek adımlı bilmesine şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyorum.
- Babamı senin dirilişinin bizim için iyi olduğuna ikna etmek için çok uğraşmam gerekti. Beni hayal kırıklığına uğratma. Çoktan ölmüş olabilirsin ama o tek kelimeyi unutma ve buradan çok daha kötü bir yere gideceksin.

İçimden bir ürperti geçti ve bize en yakın duran, her şeyi duymuş olması gereken Morok'a baktım. Prens Daniel haklıydı. Tek bir kelime ve Morok beni Gölge'ye gönderebilirdi. Bu son bile değil, daha kötüsü.

– Ne yapmam gerekiyor?

– Aferin kızıma. - Tatmin olmuş prens elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, parmaklarımı sıkıyor, diğer elini ormana doğru sallıyor. - Köylüler bana burada gizlenen bir hortlak olduğunu ve bazı genç kızları ormana sürüklediğini söyledi. Gulyabaniler senin tarzın, değil mi?

– Evet.

– Bu bölgede bunlardan pek kalmadı ama efsaneler böyle durumlarda Mara ya da Morok'un imdada yetiştiğini söyler," diye devam etti cevabımı duymazdan gelerek. - Zincirleri çıkar," dedi Daniel Morok'a.

– Majesteleri, bu akıllıca mı? - Yüzbaşı araya girdi, bana ihtiyatla bakıyordu.

– Bu kadar endişelenmeyi bırak, Darius! Saçlarına daha çok ak düşecek! - Prensi tekrar el sallayarak uzaklaştırdı ve Kaptan Darius kaşlarını çatı. - Morok'un neler yapabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O zincirler sadece göstermelik, insanlar korkmasın diye. Gerçekten gerekli değil.

Morok yaklaşıyor ve prangalarımı önce kollarımdan, sonra boynumdan çıkarmaya başlıyor. Siyah eldivenli parmakları tenime dokunduğunda mümkün olduğunca seğirmemeye çalışıyorum. Morok benden tam bir baş daha uzun. Yapısının ne kadar büyük olduğunu söyleyemem, çünkü vücudu siyah deri zırhla sarılmış ve her şey siyah, hafif yırtık pırtık bir cübbeyle gizlenmiş. Ama pelerinin altındaki omuz yastıkları onu çok heybetli gösteriyor. Ondan uzaklaşmak, mümkün olduğunca görünmez olmak istiyorum.

– Morok'a bir büyüyle bağlı ve ondan uzaklaşamaz. Kaçmaya çalışsa bile Morok onu takip edebilecek. Onu bir köpek gibi hissedecektir. Haksız mıyım?

Morok başını sallıyor ve o uzaklaşırken rahat bir nefes alıyorum. Boynumdaki prangalardan dolayı ağrıyan boynumu ovuşturduktan kısa bir süre sonra prens beni kolunun altına alıp ormanın kenarına sürüklüyor. *O da*

deli ya da aptal. En azından diğerkleri bana dokunmayacak kadar akıllıydı.

– Agatha," dedi adımı neredeyse sevgiyle çekerek, "itiraf etmeliyim ki zaman geçti ve artık seninle ilgili hikâyeler çocukları korkutmak ve Morana'nın verdiği gücün gerçek değerini anlamayan sığ aptallar için kullanılıyor.

– Peki bizim hakkımızda ne diyorlar?

– Hmmm... örneğin, kış gecesinde evlerin etrafında dolaşıp isimler sayıkladığınızı ve isme cevap veren kişinin öldüğünü. Ve hatta bazıları öldükten sonra kalkıp başınızı kolunuzun altına alarak yeryüzünde dolaştığınızı söylüyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, şu anda bunu uyduruyor mu yoksa insanlar bizi gerçekten kâbus karakterlerine mi dönüştürdü anlamaya çalışıyorum.

– Ama ben eski günlerin masallarıyla büyüdüm," diye devam etti Prens sessizce, "Mars'ın ormanları kötülükten nasıl kurtardığını, zorbaların yaşam iplerini nasıl kestiğini ve tebaasına karşı asil ve nazık olan krallara nasıl uzun ömür verdiğini. Bembeyaz ormana karşı kızıl cübbeniz ne kadar parlaktı, süt gibi teniniz narin bir allık, dudaklarınız kızıl ve saçlarınız bir yaz gecesi gibi siyahtı.

Gözlerindeki hülyalı parıltı olmasa benimle alay ettiğini düşünebilirdim, elini kulaklarını hafifçe örten sarı saçlarının arasından geçirirken ileriye bakıyordu.

– Her birinizin Tanrıça Moran'ın kendisi gibi olduğunu duydum, sanki onun bir kopyasıymış gibi güzel ve genç. - Prens sonunda bakışlarını bana çeviriyor ve hayranlık yerini küçümsemeye bırakıyor, gülümsemesinde de biraz acıma var.

Dirsekli kolunun üzerinde duran elime sempatik bir şekilde avucunu vurduğunda yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Elimi çekip almak istiyorum ama prens onu sıkı sıkı tutuyor.

– Keşke seninle ve kız kardeşlerinle bu kadar güçlü ve birlik içindeyken tanışabilseydim. Keşke tüm peri masalları gerçek olduğunda ben de bir prens olsaydım. Ama konuşmak için zamanımız olacak. Bana hayatındaki heyecan verici şeylerden bahsedersen çok sevinirim. Şimdilik, lütfen hortlaktan kurtul.

Prens Daniel muhafızlarıyla ormanın başlangıcı arasında yarı yolda duruyor. Bu kez kılıcı elinden alıyorum ve kollarını göğsünde kavuşturup beklentiyle bana bakarken tereddüt ediyorum.

– Prens kaptanına geri dönebilir mi? - Yolumdan çekilmesi gerektiğini anladığımda dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

– Öyle olduğunu sanmıyorum." Dudaklarının köşeleri daha da gerilerek dişlerini ortaya çıkarıyor. - Her şeyi en ön sıradan izlemeyi seviyorum.

– Hiç ghoull gördün mü? - Seni utandırmaya çalışıyorum.

– Kitaplarda pitoresk resimler gördüm," diye karşılık verdi Daniel, durumu ciddiye almadığı belliydi.

– O zaman hançerini de ödünç ver.

Prens kaşlarını kaldırır ve silahsız kalacağını fark eder. Kılıcı yanında değil. Bocalayışını izlerken sırtışımı bastırmaya çalışıyorum. Bir hançerin kendisini bana karşı savunmasına yardımcı olacağını düşünecek kadar masallarını iyi okumamış. Yine de onu öldürmeye çalışmam aptallık olurdu.

– Bu benim uğurlu hançerim, mümkün olan en kısa sürede bana geri vermeni bekliyorum," diyor Daniel silahı uzatarak.

– Kesinlikle," diye cevap verdim kuru bir sesle, silahımı alıp ağaçlara doğru ilerledim.

Ghoul.

Prens Daniel benim ve kız kardeşlerim hakkında eksik ya da çarpıtılmış bilgilere sahip olabilir ama mırıldandığı şeylerin çoğu doğru. Ölüm tanrıçası tarafından işaretlenmiş olmamız kulağa ürkütücü geliyor. Gerçekte, genellikle belirli bir biçimde olsa da, daha çok bir faydayız. Uzun zamandır ölü olan ama bir şekilde eski yaşamına tutunan ve bu dünyayı terk etmek istemeyen şeyleri dinlendirebiliriz. Hortlaklar, iblisler, hayaletler, gün ortası, boğulmuşlar ve diğer kötülükler böyledir. Sıradan bir adamın aynı hortlağı öldürmesi için hızlı olması gerekir. Yaratığın başının ve ellerinin mutlaka kesilmesi gerektiğini bilmelidir; dişlerinden uzak durması gerektiğini bilmelidir ve kirli şeyin yaptığı ilk şey boynu hedef almaktır. Ve eğer bir kişi ölü şeyle başa çıkmayı başarır, mümkün olan en kısa sürede onu yakmaya değer, aksi takdirde tüm çaba boşa gidebilir. Ve bu sadece gulyabani. Diğer kötü şeylerin kendi kuralları vardır,

Her biri kendi tarzında tehlikelidir ve çok az sıradan insan bunlarla nasıl başa çıkacağını bilir. Ancak, benim ya da Morok gibi insanlar her şeyi kendi başlarına yapabilirler.

Mara diğerlerinin göremediği şeyleri görebilir ve onlara dokunabilir. Tek yapmam gereken yaratıklara dokunmak ve hayatlarını sonlandırabilirim, onlara tamamlayamadıkları geçiş için bir şans verebilirim. Eskiden yaptığımız buydu. Ölümsüzleri cehenneme göndermek.

Bu tüm Mars'ın ana göreviydi, ancak daha sonra siyasete dahil olduk. Yıkım yaratan hükümdarların, ülkelerini neredeyse yok eden tiranların hayatlarını kısa kesmeye başladık. Ve birkaç kez kız kardeşlerimin ben doğmadan önce iki krala nasıl uzun ömür verdiklerini duydum. Bu da bizim gücümüz dahilindeydi ama o zamanlar kimse bu tür bilgilerin gizli tutulmasının daha iyi olacağını, yoksa bir gün bizi yok edecek şey haline geleceğini bilmiyordu. Ve öyle de oldu.

Ölümsüz değiliz, görevlerimiz tehlikeli ve birçok kız kardeş ölümsüzlerle karşılaşarak öldü. Ancak Mara hayatını sonuna kadar yaşamayı başarır, bu normal bir insan hayatından sadece bir saniye daha uzun olacaktır. Eskiden bir denge vardı, Mara her zaman sadece yedi yaşındaydı. Ve biri ölür ölmez, hemen bir yerlerde on yaşında başka bir kızın güçlerinin kilidi açılırdı.

Ama şimdi sonuncusu benim. Bize yaptığım kötülüğün bedelini ödemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum ama önce Morok'la olan bağlantımdan kurtulmam gerekiyor, bu yüzden bir süre itaatkâr olmam gerekecek. Ayrıca, beni mezardan diriltme riskini neden aldıklarını merak ediyorum. Sadece ormanda saklanan ölü bir adam olduğunu sanmıyorum.

Kapüşonu başımdan çıkarıp havayı kokluyorum, hortlağı bulmaya çalışıyorum. Uyuyor, uzakta ladin dallarının derin gölgelerinde saklanıyor, güneş ışığının onu rahatsız etmeyeceği akşamı bekliyor. Ormanın tazeliği ve nemli toprak arasında çürüme kokusunu fark etmek kolay.

Prens Daniel bir gösteri istiyor, neden olmasın.

Ve melodinin üzerine sessiz bir ritüel dua ekleyerek şarkıyı uzatıyorum. Hafifçe arkamı döndüğümde prens ve askerlerinin hayranlıkla iç çektiklerini fark ettiğimde dudaklarım istemsizce bir gülümsemeye dönüşüyor. Sadece yüzler değil, güzel sesler de Mar'ın alametifarikasıdır. Onlara ihtiyacımız var.

ve yaratıklar hipnotize edilmiş yaratıklar gibi bize gelirlerdi. Avlanmayı kolaylaştırıyor ama bir de yan etkisi var....

Anlayan tek kişinin Morok olduğu gözümde kaçmadı. Sesten ya da melodiden hoşlanmamıştı ve göğsünde kavuşturduğu ellerini gergin bir şekilde indirip bana doğru birkaç hızlı adım attı. Düşünmeden, onu yerinde tutmak için elimi kaldırdım ve beni şaşırtarak, belki de bana bir şans vermeye karar vererek itaatkâr bir şekilde dondu kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, büyük bir risk alıyorum. Mara sadece yan yana duran en az üç kız kardeş varsa ayın çağrısına başvururdu. Ama kendi ölümüm beni dikkatsiz yaptı.

Birkaç dakika daha mırıldanmaya devam ediyorum, notaları uzatıyorum, sesin göğsümde titreştiğini, ciğerlerimin havayla dolduğunu ve harflerin kendilerini tanıdık kelimelere dönüştürdüğünü hissediyorum. Uyandıklarını hissedebiliyorum. Beklediğim gibi, beni duyan tek kişi gulyabani değildi. Ayaklarımın hafif bir titreşimiyle yer gümbürdüyor ve kuşlar, orman evlerinde saklanmayı seçen yaratıklardan korkarak sessizleşiyor. Şarkı söylemeyi bitiriyorum ve sadece yoluma çıkacak olan cübbemi çıkarıyorum. İçimde sadece basit siyah bir pantolon, bir gömlek ve düğmeleri sıkıca iliklenmiş bordo renkli bir kaftan var. Bunların hiçbirini beni kılıçtan ya da pençe ve dişlerden kurtaramayacak ama en azından hızlı hareket edebileceğim. Kılıcımı ve hançerimi ellerimde tutuyorum, sırtımda orada bulunan herkesin üzerine tam anlamıyla baskı yapan gergin beklentiği hissediyorum. Nefes verdim ve her hareketlerini hissederek yavaşça otuza kadar saymaya başladım.

On

dokuz...Yirmi...Yir

mi bir.....

– Sevgili Agatha," Daniel beklemekten yorulmuş bir halde onun arkasından uzandı.

Yirmi üç...

– Ormana mı gidiyorsun yoksa yardıma mı ihtiyacın var? - Sesinde ince bir alay vardı.

Yirmi dört...Yirmi

beş.....

İlki ağaçların gölgesinden beklediğimden daha hızlı çıktı. İnsandan çok iblis olan iğrenç bir yaratıktı. Pençeli ince kollar ve bacaklar, hoş olmayan yeşil tonlu gri bir deri

ve ağzı keskin dişlerle dolu. Askerlere doğru hamle yapmaya çalışırken yolunu kesiyorum. Uzattığı kolunun altından eğilerek pençelerinden kurtuluyorum ve arkasına geçtiğimde kılıcımı boynu ile omzu arasındaki kıvrıma savuruyorum. Kılıç, köprücük kemiğinin kırılması ve derinin yırtılması gibi mide bulandırıcı bir sesle etine giriyor. Yaratık tökezledi ve düştü. Her şey o kadar hızlı oldu ki kimsenin haykıracak vakti bile olmadı ama şimdi bayat otların arasında yüzüstü yatan hortlağın buruşuk derisini gören prensin yüzünün bembeyaz kesildiğini görebiliyorum. Yaşlı, uzun zamandır yeryüzünde dolaşıyor ve derisi ve kalan saçları gerçekten iğrenç. İşi daha hızlı bitirmek, gerçek büyücülüğü göstermek için eğildim, çünkü yaratığa kılıç saplamak buradaki herkes tarafından yapılabilirdi. Parmaklarımı gulyabaninin boynuna dokunduruyorum ve onları kavriyorum; omurgası boyunca soluk altın gibi uzanan, parıldayan, ışıldayan iplikler. Yaşam iplikleri.

Bu bizim özel yeteneğimizdir, dilersek onları görebiliriz, onları çekip çıkarabilir ve güçlendirebiliriz ya da onları koparabiliriz. Üç tane olmalı ama yaşayan ölülerde her zaman bir ya da iki tanesi kopmuş olur. Bu hortlakta hâlâ iki tanesi sağlam. Doğruluyorum, parlayan iplikleri bir ödül gibi avucumda tutuyorum, onları çekebildiğim kadar çekiyorum, sıradan insanların da görmesini sağlıyorum. Sonra prensin hayranlığını dizginleyemeyen kahverengi gözleriyle karşılaşınca, ipleri elimle koparıp sertçe yukarı çekiyorum. Gulyabaninin bedeni titreyip tekrar sessizliğe büründü ve iplikler kayboldu.

Sonrasında elim acıyor, avucumda iki derin kesik var ama neredeyse hiç kan gelmiyor çünkü kalbim çalışmıyor ve damarlarıma kırmızı sıvı pompalamıyor. Avucumu yumruk yaparak kesikleri gizliyorum. İpleri her zaman yaptığımız gibi bir hançerle kesmeliydim. Ama bunu kasıtlı olarak ellerimi Daniel'in önünde tutarak yaptım, böylece eğer istersem onun hayatını da aynı kolaylıkla kesebileceğimi bilecekti. Dehşete kapılacağını ummuştum ama prensin gözleri ilgiyle parladı ve yüzü neredeyse mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı, kuvars yerine elmas bulmuş bir adamın gülümsemesiyle. Ormandan başka bir gulyabani çıkmadan önce bunu düşünecek zamanım olmadı. Ona doğru dönüyorum, artık sadece hançerimi tutuyorum ve bana doğru hamle yapmasını bekliyorum. Ama yaratık beni görmezden gelerek hızla uzaklaşıyor. Arkamı dönüp hançeri kafasına fırlatmak için zar zor zamanım oluyor ve bu bir hançer.

Prensin ayaklarının dibine düşer, ona sadece birkaç metre kalmıştır.

Kraliyet varisinin hakkını vereyim, bayılmadı.

Birkaç adım geri attım ama gülümseme gitmişti. - Tanrıça..." Hatamı fark ederek nefes verdim.

Morok'a doğru bakıyoruz. Yüzünü göremiyorum ya da ne hissettiğini anlayamıyorum ama ikimizin de aynı şeyi düşündüğüne dair bir his var içimde. Orman hattına en yakın olduğum için tüm yaratıkların bana saldırmasını bekliyordum ama kendimin de yürüyen bir ceset olduğumu unutmuşum. Ve ölümsüzler sıcak kanı severler. İkinci hortlağa doğru koşuyorum, hançeri vücudundan çıkarıyorum ve tekrar ayağa kalkmasını engellemek için ipleri kesiyorum.

- Endişelenmeli miyim, Agatha? - diye sorar prens gergin bir şekilde.

- Hayır, Majesteleri! - Alaycı bir şekilde gülümseyerek yalan söylüyorum. - Yoksa şimdiden ilk sırayı son sırayla değiştirmek mi istiyorsunuz?

Ormandan daha fazla yaratık çıkmaya başladığında cevap verecek zamanı yoktur. Gerçi aralarında hâlâ sadece bir hortlak ve üç hayalet var. İkincisi daha kolay, muhtemelen hortlakların ormana sürüklemeyi başardıklarının ruhları bile. Ama Morok'un biraz yana çekilerek öne çıkması beni şaşırtıyor, böylece yaratıklar dikkatlerini prene değil önce ona veriyorlar. Eğer isterse muhtemelen çıplak elleriyle zombilerin hakkından gelebilir ama adam bana dönüp başını sallayarak... *onu savunmamı mı bekliyor? Tek başıma halletmeme izin vererek bana yardım mı ediyor?*

Belki de haydut, dirilişimin beyhude bir girişim olduğuna karar vermesin diye kraliyet soyuna yararlılığını kanıtlaması gereken bana biraz merhamet duyuyordur?

Yaratıklar ona doğru hücum ettiğinde önsezim doğrulanıyor, ama o başını çevirmiyor, hâlâ bana bakıyor. Bu kadar tehlikeli olmasaydı ona bağırır, en ağır küfürleri savururdum ama uzun kollarını adama doğru uzatan ilk hayaletin önünü kesmek için zar zor yetiştim. Hayaletlerle işim daha kolay çünkü vücutları gerçek değil, sanki çok yoğun bir enerjiden yapılmış gibi yumuşak. Dokunduğunuzda sizi delirttikleri için elleriyle çok fazla acıtmıyorlar, ama güçleri benim gibiler üzerinde işe yaramıyor, bu yüzden hançer elimi hayaletin vücudunun içinden geçiriyorum ve omurgası boyunca ipleri kesiyorum.

Hayaletin pis kokusunu almamak için nefesimi tutuyorum ama vücuduna giren elin sümüksü hissi ve sümüksü, cesede benzeyen görüntüsü işe yarıyor; mide bulantısı boğazıma kadar geliyor. Gulyabani Morok'un üzerine atlarken hayalet yok oluyor ve ben de yanımdaki adamı engellemek için pervasızca bir adım atıyorum. Hortlak dişlerini bir omzuma geçirip ısırırken ve birkaç kemiğimi kırarken bağırmama izin vermiyorum, sadece tıslıyorum. Acı hissetmeyeceğimi ummuştum ama *hissetmedim*. Acı neredeyse yaşadığım zamanki kadar gerçek. Yaratık diğer omzuma pençelerini geçiriyor ve dev bir sülük gibi üzerime yapışıyor. İğrençliğinden dolayı içimde bir öfke dalgası yükseliyor ve gulyabaniyi kendimden uzaklaştırıyorum, kendi yaralarımı yırtıyor ve acıyı arttırıyorum. Onu üzerimden atmayı başarır başarmaz hemen yarattığı tekmeliyor ve bıçağımı boynuna saplıyorum. Diğer iki hayaletle daha çabuk başa çıkıyorum, sonra da iğrenç yaratıkların her birinin yaşam iplerinin kesildiğinden emin oluyorum. Hayaletler hemen ortadan kayboluyor, sırta kadem basıyorlar ama hortlaklar orada öylece yatıyor, kokuşmuş kemik ve et yığınları halinde.

Bugünlük bu kadar olduğunu fark ederek derin bir nefesle donup kalıyorum. Ormandan başka kimse çıkamayacak. Elimden geldiğince omuzlarımın üzerinden bakıyorum, harap olmuş giysilere, hasar görmüş kasları ortaya çıkaran yırtık yaralara dikkat ediyorum. Avucumdan daha fazla kan var ama aşırı kanama yok. Yine de acı hâlâ zonkluyordu ve elleri uyuşmaya başlamıştı. Morok yaralarımına öylesine kayıtsızca bakıyor ki ona öfkeyle bakmaktan kendimi alamıyorum.

– Bu inanılmazdı! Tek başına bu kadar çok kişiyi öldürmek! - Prens Daniel neredeyse alkışlıyor, memnun ifadesiyle göz kamaştırıyor.

Büyüleyici gülümsemesini silmek için hançerini kahverengi gözüne saplamak istiyorum ama bunun yerine silahı uzatıp sahibine geri veriyorum. Yüzbaşı Darius ve askerleri koşarak yanımıza geliyor, prensin iyi olup olmadığını kontrol ediyorlar.

– Cesetleri yakın," diye yüzbaşıya fırlatıyorum ve o da birkaç askere emir veriyor.

Daniel askerlerden birinden kırmızı cübbemi alıyor ve bir centilmen gibi arkamdan yaklaşıp korkunç yaralarımı gizleyerek omuzlarıma atıyor.

– Canım acıyor," diye sessizce itiraf ediyorum.

- Böyle mi olması gerekiyordu? - Prens ŐaŐk nl kla Morok'a bakar.
- Evet. Ama birkaç gün içinde iyileŐir. - Sesi alçak ve sabit, duygusuz.
- Nasıl? Ben...  ld m... vücudum iyileŐmeyecek.

Morok tekrar bana dönüyor ve merak ettiğim için pişman oluyorum.

– Bağlantımız. Benim yaşam gücümle iyileŐeceksin, seni yürüten ve konuŐturan aynı yaşam gücüyle.

Dilimi ısırıyorum, acıdan yüzüm buruŐuyor. Ona yaralarının ne zaman sızlanmayı keseceğini sormak istiyorum ama sabrını sınamaya cesaret edemiyorum.

– Performansınızdan memnun musunuz, Prens? - Ses tonumu eşit tutarak k   msememi gizlemeye çalışıyorum.

– Bundan daha fazlası, sevgili Agatha! - İki elini de Şefkatle avucuma doluyor. - Şimdi seni temizlemenin ve babamla tanıştırmamanın zamanı geldi.

2

220 yıl önce.

- Ne şans ama!*
- Bu aile kutsanmış!*
- İki kez işaretlendi!*

Köylüler fısıldaşarak evin etrafında toplanıyorlardı ki, kışın hemen başında kırmızı cübbeleriyle altı Mars yeni kız kardeşlerini karşılamaya geldi, ben de onların arasındaydım. Çünkü birimiz bir hafta önce yaşlılıktan ölmüştü. Ve tam o sırada, hepimiz eskisinin yerini alacak yeni bir kız kardeşin gelişini hissettik. Ailenin yeni bir üyesini karşılayanlar arasında ilk kez bulunuyorum.

Kışın ilk ayına gireli birkaç gün olmuştu ve ilk kar şaşırtıcı bir şekilde geç yağdı. Uzun bir süre boyunca çevredeki manzara gri-kahverengiydi ve zemin yarı çürümüş yapraklarla ve sık sık yağan yağmurlardan kaynaklanan çamurla kaplıydı, ancak yola çıkar çıkmaz kar yağdı. Bütün gün ve sonra bütün gece kar yağdı, dünyayı beyaz bir örtüyle kapladı ve yolumuzu zorlaştırdı.

Bu köye vardığımızda saat öğleyi geçmişti. Gökyüzü masmavi, güneş tepede ve ışınları bembeyaz örtüden yansıyor. Biz kırmızı pelerinlerimizle geçerken tüm köylüler kıpırdamadan duruyor ve taze kar botlarımızın altında çitirdiyor. On üç yaşındayım ve o güne kadar köyün en küçüğüydüm.

Üç yıl önce, onuncu yaş günümünden bir hafta sonra Mara oldum. Tıpkı herkesin başına geldiği gibi. Sadece on yaşında siyah saçlı kızların güçleri olur.

- Mutlu musun, Agatha? - Elini tuttuğum Irina bana soruyor.*

Irina benim akıl hocam; eğitimimden o sorumlu. Yaklaşık yetmiş yaşında ama en fazla otuz gösteriyor. Mara'lar normal insanlardan daha uzun yaşarlar.

On dokuz yaşında normal insanlar gibi büyürüz ve sonra yaşlanmamız çok yavaşlar. Bana öyle söylendi. Bu yüzden en yaşlımız olan yüz yirmi üç yaşındaki kişi bile sadece elli yaşında görünüyor.

Irina, diğer Mars gibi uzun siyah saçlara, güzel bir yüze ve hoş bir gülümsemeye sahip.

– Endişeleniyorum," diye mırıldanıyorum. - Onun kim olduğunu biliyor musun?

– Hayır.

– Peki ya beni almaya geldiğinde? Sen de mi bilmiyordun?

– Biz yapmadık. Onu hissediyorsun, ipliği... hepimiz onu hissediyoruz, sanki çağırıyormuş gibi." İrina gülümsüyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum. - Ve yeni bir kardeş bulana kadar onu takip ettik.

– Neden her yerde garip şeylerin fısıltıları var? - Tekrar kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım.

Çocukluğumdan beri yabancıların dikkatini çekmekten hoşlanmam ama şimdi kıyafetlerim ve yeteneklerim nedeniyle her zaman göz önündeyim ve nereye gidersem gideyim herkes tarafından fark ediliyorum.

– Kim bilir... belki de kime gittiğimize dair bir fikirleri vardır," diyerek esrarengiz bir şekilde gülümsüyor.

Diğer kız kardeşler çoktan doğru evin önündeyken biz en son gelenleriz. Hiçbirimiz eve girmeyeceğiz, herkes gelişimizin ne anlama geldiğini zaten biliyor ve şimdi kızın ailesi muhtemelen kızlarını sıcak giysilere sarıyor ve yolculuk için yiyeceklerini hazırlıyor... vedalaşıyor. Benim ailem de birkaç yıl önce aynı şeyleri yapmıştı. O zamandan beri onları görmedim.

İstesem bile yapamazdım çünkü köyümüzden ayrıldılar. Kurallardan biri daha. Bir kız alındıktan sonra ailesi ayrılmak zorundadır. Bu, yeni mahrın yeni ailesine alışmadan önce tapınaktaki yaşamının ilk birkaç yılında atalarının evine geri kaçmak istemesini engeller.

Nerede olduklarını bilmiyorsanız ailenize koşamazsınız.

Köylüler de arkamızdan seçilen evin etrafında toplanmaya başlıyor; hala kapalı olan kapıya ilgiyle bakarak bekliyorlar. Birisi yüksek sesle kızın ne kadar güzel olacağını merak ediyor. Herkes onun Morana'nın gibi süt gibi bir teni ve siyah saçları olacağından emin. Ama Mar'ın gözleri farklı, gözlerinde

Tanrıça Morana'nın gözleri kahverengi, neredeyse siyah. İrina'nın gözleri açık kahverengi, Kira'ninkiler yeşil, çok güzel ve parlak, taze çimen gibi ve benimkiler mavi, buz gibi soğuk, dedi annem. Güzel, yarı saydam buz gibi.

Kız kardeşler sessiz duruyor, sabırla ailenin hazır olmasını bekliyorlar. Bir o yana bir bu yana adım atarak ısınmaya çalışan bir tek ben varım. Evin geri kalanı gibi eğimli çatısı da kalın bir kar tabakasıyla kaplı olan ve binanın ahşap duvarlarını neredeyse siyah gösteren tek katlı basit evin önündeki küçük sebze bahçesine bakıyorum. Pencere perdeli olduğundan içeriyi görmek mümkün değil. Soba borusundan çıkan yoğun beyaz duman, ev sahiplerinin evde olduğunu gösteriyor. Kapı açılmaya başladığında ellerim buz kesiyor. Sıkı yumruğuma son bir buhar bulutu üflüyorum ve ancak o zaman başımı kaldırıp bakıyorum.

– Anne.

Irina hala tuttuğu sol avucumu sıkıyor, ama elimi çekip birkaç adım ileri gittiğimde direnmiyor.

– Agatha," diye sessizce hıçkırıyor annem, kalabalığın içinde beni fark edince.

Şu anda tıpkı benim gibi eşikte duran ve bana doğru bir adım atmakta tereddüt eden annem ve babama şaşkınlıkla bakıyorum. İzin verilip verilmediğini bilmeden. Bir kez daha evin etrafına bakıyorum, neye inanacağımı bilemeden, bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamadan. Ve sonra arkalarında küçük kız kardeşimi görüyorum, kürkle yalıtılmış kış mavisini bir kaftan giymiş. Hiçbir zaman zengin olmadık, daha çok fakirdik. Ve bu kaftan, basit olmasına rağmen, kız kardeşimin sahip olduğu en şık şey. Ve mavi renk onun gözlerine çok yakışıyor, neredeyse benimkiler gibi, sadece daha koyu ve gökyüzünün derin mavisini gibi. Annem çocukken sık sık onun ve benim güzel olduğumuzu söylerdi. Ama çocukken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Kız kardeşim daha güzel, gerçek bir güzellik. Cildi gerçekten süt gibi, siyah saçları her zaman benimkinden daha parlak ve gözleri çok büyük! Her zaman bir oyuncak bebek gibiydi ve hala da öyle.

Annem hala hıçkırarak kollarını açıyor ve hiç düşünmeden ona doğru koşuyorum, ona ve babama sarılıyorum, sonra küçük kız kardeşimi de kucaklamaya çalışıyorum ama ona ulaşamıyorum.

- Bu doğru!
- Ailenin ikinci kızı ve aynı zamanda...
- Ne büyük bir lütuf!

Arkamızdaki köylüler yüksek sesle ve coşkuyla fısıldıyor. Ama Mar kardeşlerime dönüyorum ve onlar gülümsüyorlar, ama üzgün, gergin, bunun aile için nasıl bir trajedi olduğunun çok daha fazla farkındalar. Köy sakinlerinin, evlerine gelip çocuklarını alana kadar kutsama hakkında heyecanla konuşup durduklarını biliyorlar.

Ve ailemin ikinci çocuğu da ellerinden alınıyor.

Hayal kırıklığıyla karışık hain bir sevinçle doluyum. Ayrılığın acısını zaten biliyorum, kız kardeşimin hangi dersleri öğreneceğini, kaderimizin ne olacağını biliyorum. Yalnız, ebeveyn sevgisi olmadan, müstakbel bir koca ya da bir aile kurma umudu olmadan. Kötülükle savaşmaktan başka bir şeye adanmamış bir hayat. Ve ben kız kardeşim için bunu istemiyorum. Ama yalnız olmadığım hissi içimde bir yerlerde haince sıcak kıvılcımlar saçıyor.

– Anna. - Kız kardeşime kollarımı uzatıyorum ve o da ben çocukken yaptığı gibi bana sarılıyor.

Babam gözyaşlarını daha hızlı siliyor ve annem saçlarını okşayarak açıkça ağlıyor. Diğer Maraş'lılara hiçbir şey söylemiyorlar, çünkü hiçbir yalvarış, hiçbir yalvarış, hiçbir tehdit işe yaramayacak. Annemle babamın kollarından koparılması gerekse bile kız kardeşim yine de alınacak.

Bir zamanlar kızlarını bu kaderden saklamaya, fırsatını bulsalar kaçmaya çalışan aileler vardı. Ama hepsi aynı şekilde sona erdi. Kız ya gönüllü olarak alındı ya da zaten ölmüş olan ailesinden koparıldı, bu yüzden başka kimse denemedi. Tek bir işaretli kız bile kaçmayı başaramadı.

Ama daha önce hiç böyle bir aile olmamıştı. "kutsama" birden fazla çocuğun üzerine düştü. Ve şu anda bile, kırmızı pelerinli kız kardeşlere tekrar baktığımda, Anna'nın özel olduğunu fark ediyorum.

Irina öne çıkıp bana elini uzatıyor, ben de elini tutup uzaklaşıyorum, kız kardeşimi de yanımda sürüklüyorum, bana öyle geliyor ki sadece efsanelerde ve masallarda duyduğu yeni bir dünyaya. Daha önce duyduğumuz değil, bizim gerçeğimiz olacak bir dünyaya.

Çocukken kış akşamları sıcak bir sobanın başında otururken hayalini kurduğumuz şey.

3

Prens Daniel bana beyaz bir at getirmemi emrettiğinde dişlerimi sıkmaya başladım. Gerekirse bütün köyün kulağını çekerim ama bir tane bulurum. Onunla ne kadar çok vakit geçirmek zorunda kalırsam, çocuksu coşkusu ve eski peri masallarına olan hayranlığıyla beni o kadar kızdırıyor ki, bunların yarısı ben ölmeden önce benim için gerçektir. Ve sandığı kadar da hoş değil.

– Beyaz bir ata ihtiyacım yok, majesteleri. - Yüzbaşı Darius'un bakışları altında son kelimeyi neredeyse tükürecektim, bu da ona hoşnutsuzluğumuzun karşılıklı olduğunu söylemek istememe neden oldu.

Daniel bana dönüyor ve tekrar gülümsüyor. Ya beni kızdırdığının farkında değil ya da bunu hoşuna gittiği için bilerek yapıyor. Prens şakalarının ve iltifatlarının ardına inatla sakladığı dikkatli bakışlarına bakılırsa, ben ikincisine meylediyorum.

– Hayır, sevgili Agatha, biliyorsun! Yaklaşık iki yüz yıl boyunca herkes Mars'ın ölü olduğunu düşündü....

– Mara öldü," diye araya girdim.

– ...ama işte buradasınız, kırmızı bir pelerin içinde," diye devam ediyor dikkat etmeden, "bir sembol olarak beyaz bir atın üzerinde doğruca başkente gidiyorsunuz. Beyaz senin renklerinden biri, değil mi?

– Doğru, ama...

– Harika! - Diye sözlerini tamamlıyor ve sonra benden uzaklaşıp askerlere tekrar bağırarak aramalarına devam etmelerini emrediyor.

Kıcına tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum ama Morok'u hemen yan tarafta görünce heyecanım yatışıyor. Orada bir heykel gibi duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Hâlâ aynı siyah zırhı ve pelerini içinde, kapüşonu hâlâ siyah ve altın maskesinin yarısını gizliyor. Mara'lar genellikle kırmızı, siyah ve beyaz renklerle ilişkilendirilirken, Morok'ların sadece siyah ve altın rengi giydiği söylenir.

Gölge'nin hizmetkârları Mara'dan ya da ölümsüzlerden daha az gerçek olmasalar da, benim hayatımda çoğu Mars için hayalet gibiydiler

söylentiler ya da korkutucu hikayeler. Ölümsüz yaratıklarla uğraşarak bize benzer bir ticaret yapıyorlar, ancak Mars açık bir şekilde hizmet etseydi ve herkes tapınağımıza gelip yardım isteyebilseydi, o zaman kimse Gölge'nin hizmetkârlarına gitmeye cesaret edemezdi. Sayılarının üç ya da beş olduğunu söylüyorlar ve tapınaklarının nerede olduğunu ya da var olup olmadığını sadece birkaç kişi biliyor. Mara'nın elindeki ölüm merhametli olarak kabul edilebilir, çünkü yaşamı keserek bile yeniden doğuş için bir şans veririz. Ruh nihayet dinlenmeye çekilir ve onu bir sonraki hipostaza yönlendirecek olan tanrıçaya gider. Morok'un ellerinde ölüm sonludur. Yeniden doğuş yok, yeni bir şans yok. Ayrıca isterlerse bir ruhu sonsuza dek Gölge'ye gönderebileceklerini söylüyorlar. Orada hiçbir şey ve hiç kimse yok, koku ya da ses yok, sıcaklık ya da soğukluk yok. Sadece kaçışın olmadığı sonsuz bir acı verici boşluk. Hayal etmesi bile imkansız olan böyle bir yeri düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Krallar Mar'a ilgiyle baktılar, çünkü yaşamı uzatabiliyoruz ve Morok'un ölüleri kaldırıp kendisine bağlamak gibi özel bir yeteneği var. Ama aynı anda sadece bir kişi kaldırılabilir. Bununla birlikte, ölümümün üzerinden iki yüz yıl geçtiyse beni nasıl kaldırdıklarını henüz anlayamadım? Tanrıça neden ruhumu almadı? Bedenim neden korundu? Ve sonrasında ne oldu? Şimdilik, prensi ve karanlık hizmetkârını izlerken hizmetkârlarıma çok fazla gereksiz soru sormuyorum. Ve bu da başka bir gizem. Morok ona neden yardım ediyor?

Bu Morok'tan başka sadece bir Morok görmüştüm, on yedi yaşımdayken. Kuzgun maskesi takıyordu. Herkes için farklı olduğunu, ayrı ayrı yaratıldığını ve bir çeşit büyü verildiğini biliyorum. Ama şekillerinin nasıl belirlendiğini ya da neyle ilgili olduğunu soracak yüreğim yok.

Handaki odama dönüyorum. Burası başkentten önceki son durağımız ve bir haftadır yoldayız. "Mars'lardan birinin hayatta olduğu ve hortlaklarla savaştığı" söylentisi köylerde düşündüğümüzden de hızlı yayılıyor. İnsanların yol boyunca alayı karşılarken iç çektiklerini ve fısıldaştıklarını duydum. İnsanların yol boyunca alayı karşılarken iç çektiklerini ve fısıldaştıklarını duydum.

Prangaların işe yaramadığı ve Morok'un beni kolayca takip edebileceği anlaşıldığından beri Daniel onlardan vazgeçmeye karar vermişti. Ama her dakika onları geri takmayı istemeyi düşünüyorum, çünkü şimdi Gölge'nin hizmetkârıyla aynı ata binmek zorundayım. İlk seferinde beni bir patates çuvalı gibi kaldırıp önünde dik oturttu, göğsüne yasladı ama omuzlarımdaki acıdan tıslayınca vazgeçti. O andan itibaren beni daha nazıkçe oturttu, ancak ilk birkaç gün hala böyle bir canavarın beni arkamdan kucaklamasının korkusuyla titriyordum. Üçüncü gün daha sakin değildim ama ona bu kadar yakın oturarak rahatlamayı öğrenmiştim.

Odama döndüğümde, az sayıdaki eşyayı toplamaya devam ediyorum. Prens Daniel artık bana tutsak bir kukladan çok, hoş geldin diyen bir misafir gibi davranıyor. *İronik*. Bir köyden kemik saplı bir saç tıraşı, bir diğerinden mis kokulu lavanta sabunu, gulyabaninin üzerimden yırttığı harap kaftanın yerine yeni bir elbise gibi güzel hediyeleri gözlerimi devirmek istememe neden oluyor. Ama hediyein kötüsü olmaz ve ben de her şeyi küçümseyici bir gülümsemeyle kabul ediyorum. Bir gün hediye verirken ertesi gün beni tabuta göndermek isteyeceğini çok iyi bildiğimden, ağzımdan kaçırabildiğim tek şey bu.

O hafta boyunca, Morok'un söz verdiği gibi, yaralarım iyileşti ve hatta cildim daha canlı bir renk aldı. Ve köylerden birinde, sonunda yaşayan bir cesedin ne kadar kötü görünebileceğini görmek için büyük bir ayna buldum. Sonuç olarak, beklediğimden daha iyiydi. Sadece lavanta sabunu gibi kokuyorum, derim parça parça dökülmüyor ve yürüdükçe çürümüyorum, tam tersi. Zaman geçtikçe daha çok yaşayan bir insan gibi oluyorum. Başlangıçta cildimde mavimsi, kadavramsı bir renk vardı ama şimdi doğal olmayan bir solgunluk var. Çok kilo verdim ve elmacık kemiklerim keskinleşti, sadece on dokuz yaşındayken ölmüş olmama rağmen yaşama birkaç yaş daha eklendi. Ama buna rağmen Morok zamanla daha iyi olacağımı ve zaman geçtikçe hayattaykenki halime daha çok benzeyeceğimi söyledi. Saçlarım ve gözlerim hariç. Bir zamanlar siyah olan saçlarım sırtımın ortasına kadar griye dönmüş, mavi gözlerim ise film rengine ve daha açık renklere bürünerek bana ürkütücü bir görünüm vermişti.

Masanın üzerindeki küçük aynaya bir kez daha baktım ve kendi bakışlarımla yüzleşerek irkildim. O kadar da güzel değildim,

Kendi kız kardeşim gibi, ama asla ürkütücü görünmek istemedim.

Yolculuğumuz boyunca, benim gibi Morok'a bağlı ölü bir adamın sadece acı çekmediğini, aynı zamanda yorgun olduğunu da anladım. Bu yüzden geceleri uyuyorum. Nefes alıyorum, ancak bunu daha çok alışkanlıktan yapıyorum, hayati olup olmadığından emin değilim. Sanki bedenim hatırladığı şekilde çalışıyor. Nefes alış verişim benim durumuma göre ağırlaşabilir, hızlanabilir ya da sakinleşebilir. Yemek yemek benim için gerekli değil. Açlık hissetmiyorum ama bazen yemeğe baktığımda tadını hatırlıyorum ve ağzım tükürükle doluyor. Morok, tadını gerçekten hatırlamak istersem arzu edilen yiyeceklerin tadına bakabileceğimi söyledi ama yemeğe ihtiyacım yok. En alışılmadık şey göğsümdeki sessizlik, kalbimin atması gereken yerde ama sessiz. Ancak vasim kalbimin daha sonra atmaya başlayacağını ve atmaya başladığında normal bir insandan neredeyse ayırt edilemeyeceğimi, çünkü kanın cildime yeniden hoş bir renk vermeye başlayacağını söyledi.

Gözlerime eyeliner çekmek için çantamdan biraz antimon çıkarıyorum ve solgun dudaklarıma dudak boyası sürüyorum. Tüm bunlar da Daniel'in hediyeleri. Antimonu hayattayken biliyordum ama dudaklarımızı dut suyuyla daha parlak hale getirirdik. Ama hiçbir şey yerinde durmuyor ve insanlar daha güzel olmak için yeni yöntemler icat ediyor. Yüzüm biraz daha iyi görünüyor ama o cansız gözler daha da öne çıkıyor.

– Tanrıça artık bir şeytan olduğum gerçeğine ne diyecek? - Yansımana bakarak acı acı sııttım.

– Hiçbir şey söylemeyecek. Tanrıçanız bunların hiçbirini umursamıyor, başkaları da umursamıyor.

Sesten irkiliyorum, Morok'un odamın kapısının eşiğinde durduğunu fark etmiyorum bile.

– Ne demek istiyorsun?

Omuz silkip elini salladı ve çıkmamızı emretti. Biz de çıktık. Her şeyi küçük bir çantaya atıyorum ve korumamı takip ediyorum.

– Yarath'a sadece bir günlük yolumuz var Agatha," diyor Daniel, Morok beni beyaz ata bindirirken başını hafifçe eğerek.

Ne de olsa prens buldu. Saklamak aptalca ama kırmızı pelerinin beyazın yanında asil duruyor. Okşayarak

Hayvanın bembeyaz boynuna bakıp gülümsüyorum. Uzun yeleli ve ipeksi kuyruklu güzel bir at. Önümüzdeki yumuşak yollarda ayaklarını kirletecek olması çok kötü. Neyse ki dün yağmur yağmadı.

– Demek artık gülümseyebiliyorsun," diyor Morok bizden uzaklaşırken prens sessizce.

Gülümsemem hemen bozuluyor, hayvanın boynunu okşamaya devam ediyorum ve bakışlarımı prene çeviriyorum.

– Bana aşık olacağınızdan endişeleniyordum, Majesteleri. Daniel sinsice gülümsedi.

– Çoktan olduysa ne yapacaksınız?

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı; genç adam şaşkınlığımdan memnun bir şekilde başını sallıyor ve bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. Muhtemelen bir cevap bekliyor ama ne diyeceğimi bilemediğim için utanç verici bir şekilde sessiz kalıyorum. Tüm hayatım derslerden, eğitimden, tanrıçaya hizmet etmekten ve yaratıkları öldürmekten ibaretti. Mara biriyle çıkabilir, aşık olabilir ama pratikte bunların hiçbir faydası yok çünkü Morana tarafından seçilmiş biriyle evlenemezsiniz. Kız kardeşlerin çoğu ve ben de onlarla birlikte, bu tür duyguların herhangi bir şekilde devam edemeyeceğini bildiğimiz için bir şeyler başlatmayı denemeyi bile tercih etmedik. Yani prensin aksine benim erkeklerle flört etme ve sosyalleşme deneyimim az. Ve muhtemelen kelimelerle ve hassas sorularla oynanan bu sosyal oyunlarda ona karşı birden fazla kez kaybetmek zorunda kalacağım. Sadece Daniel muhtemelen geçmişimin beni prenslerden nefret ettirdiğini fark etmemiştir. Ve şimdi soruyu görmezden gelerek eyerde doğrulmaktan başka yapacak daha iyi bir şey düşünemiyordum.

– Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Daniel sırtarak ve atına doğru yürüdü.

– Neye "evet"? - Tek yapabildiğim ona geri fırlatmak, ama bana cevap vermiyor.

Homurdanıyorum, saçlarımı ensemin arkasına sıkıştırıyorum ve kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum.

4

Kış, kız kardeşimle birlikte en sevdiğimiz mevsimdir. Sadece kış ve ölüm tanrıçası Morana tarafından işaretlendiğimiz için değil, aynı zamanda sihir tüm dünyayı sarmış gibi görüldüğü için. Özellikle karlı gecelerin ardından gelen, gümüş rengi dolunayın tertemiz karı yıldızlarla süslenmiş gibi parlattığı geceleri seviyorum. Ve hava, delici bir soğuklukla burnuma batıyor ve yanaklarımı ısıtıyor.

Kalın bir buhar bulutunu yavaşça soluyorum, kırmızı kürk astarlı pelerinime sarınıyorum, ormana doğru birkaç dikkatli adım atıyorum ve ayaklarım yüksek botlarımın içinde neredeyse inciklerimin ortasına kadar batıyor.

Anna koşup el değmemiş karın içine düşerek taze örtünün cennetini bozarken, ayakları ve elleriyle kar tanelerini savururken irkiliyorum. Neşeyle gülüyor, sonra kar kaftanının yakasına çarptığında soğuktan çığlık atıyor ve dudaklarım istemsizce bir gülümsemeye dönüşüyor, ama ona tıslıyorum, parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve uzaktaki tapınağa bakıyorum.

Ben on dört yaşına gireli bir aydan fazla olmuştu ve Anna bir kış önce Mara olmuştu. Kışın en soğuk ikinci ayıydı. Herkes, tüm Mara'ların en sevdiği bayram olan Koliada'yı çoktan kutlamıştı. Kız kardeşler komşu köyleri dolaşıyor, adaklar topluyor ve etrafta kötü bir şey olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Anna bu tür geziler için çok küçüktü ve en büyükleri olarak ona göz kulak olmak bana kalmıştı. İkimiz de büyük şenlik ateşlerinin etrafında dolaşmamıza ve lezzetli ikramlar için dilenmek üzere pencerelerin altında ilahiler söylememize izin verilmediği için üzgündük. Ama Irina ve ablası Kira kararlıydı ve kalmak zorundaydık.

Ancak yorgun düşen kız kardeşler bugün alacakaranlığın sonuna doğru geri döndüler, çünkü her yerde Veles'in Noel Arifesi başlamıştı, insanlar büyü yapıyor ve gelecekteki hasat ve sağlıklı çiftlik hayvanları için başka bir tanrıya dua ediyorlardı. Tapınak görevlileri rahatlamış ve bizi takip etmeyi bırakmışlardı, bu yüzden Anna benden onunla birlikte yürüyüşe çıkmamı istedi.

– Haydi, Agatha! Şurada bir göl ve yanında kızcıklar var, onları toplarsak mutfaktan en sevdiğin lokmayı yapmalarını isteyebiliriz! -

Anna beceriksizce ayağa kalkıyor, siyah saçlarındaki tüm karı silkelemeye çalışıyor ama uzun saç tellerinden bazıları çoktan ıslanmış.

– O kadar uzağa gidemezsin, seni aptal!" Bir adım daha yaklaşıyorum, saçlarını büküyorum, boynunu üşütmemesi için araya sıkıştırıyorum ve kapüşonu başına geçiriyorum. - Gece vakti. Eğer kaçırılırsak, başımız belada demektir! Kütüphanedeki eski rafların tozunu almak ister misin?

Kız kardeş burnunu komik bir şekilde kırıştırıyor, temizlikten hoşlanmıyor. İrina onu itaatsizliği için bu şekilde cezalandırmaya çalışıyor, ancak şimdiye kadar sonuç yok.

– Uzak değil! Sana bir şey göstermek istiyorum!

Sabırsızlıktan iki büküm olmuş, iri mavi gözleri yuvarlanmış, beklentiyle bana bakıyor; ben de tekrar yukarı doğru uzanan tapınağa bakıyorum. Gündüz vakti, duvarların gri taşı artık neredeyse siyah, karla kaplı ormana karşı göze çarpıyor ve turuncu mum ışığı sadece birkaç pencerede yanıyor. Neredeyse tüm sakinler uyuyor.

Bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum, havanın çok karanlık olduğu bahanesini öne sürmek istiyorum, ama ay pırıl pırıl parlıyor ve kar onu yansıtıyor, parıldıyor, ladin dallarını kalın katmanlarla sarıyor.

– Pekala, gidelim. Çabuk olun.

Anna tezahürat yapıyor, ayağa fırlıyor ve kuzeybatıya, Serat sınırına doğru koşuyor, sebat ediyor, ayaklarını karda sürüyerek neredeyse dizlerine kadar batıyor. Ben daha uzunum ve daha hızlı hareket ediyorum, ona kolaylıkla yetişiyorum. Gülümsüyorum, parmaklarım yün eldivenli elinin etrafını sarıyor.

Tapınağın etrafındaki bölgeyi zaten çok iyi biliyoruz, çünkü uzağa gitmemize izin verilmiyor. Her yeri keşfettik ve karla kaplı olsa bile patikaları kolayca bulduk. On dakikadan fazla yürümüyoruz, Anna nefes nefese, gürültülü bir şekilde nefes alıyor, homurdanıyor ve bana onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyor. Ne istediğini biliyorum ve kız kardeşimin sırtıma tırmanmasına izin veriyorum, böylece onu birkaç dakika daha taşıyabiliyorum. Hemen neşeleniyor, onu kalçalarımın altından tutup üstüme çekerken bacaklarını geveliyor. Boynumu o kadar sıkı kavlıyor ki kapüşonum düşüyor ve koyu renk saçları ortaya çıkıyor. Soğuk hava enseme ve başımın üstünü üşütüyor ama Anna soğuk yanağını yanağıma sürtüyor ve ben de küçük kız kardeşimi son zamanlardaki sızlanmalarından dolayı affederek tekrar hoşgörüyle gülümsüyorum.

Şimdi sadece kendi nefes alış verişimi ve ayaklarımın altındaki karın çıtırtısını duyabiliyorum, ormanın derinliklerinde bir yerlerde nadir bir baykuş ötüyor ve bu gecenin büyüüne katkıda bulunuyor.

Göl kenarına ulaştığımızda Anna'yı yere indiriyorum ve ikimiz de muhteşem manzara karşısında ağızımız açık, coşkuyla iç çekiyoruz. Buraya daha önce gündüz gelmiştik ama gece hiç gelmemiştik. Önümüzde küçük bir göl var, donmuş ve ayın diski sanki bir aynadaymış gibi yüzeyine yansıyor. Buzdaki küçük çatlaklar beyaz ve mavi damarlar gibi görünüyor.

– Şurada kızcılık var! - Anna gözüme çarptı.

Hemen o yöne doğru gidiyorum, bir an önce çilek toplayıp sıcak odamıza dönmek için sabırsızlanıyorum. Gece çok güzel ama soğuk. O kadar soğuk ki ayak parmaklarım donuyor.

Karın içindeki parlak kırmızı meyveleri fark ettim ve büyük salkımlara baktım, bekliyordum. Daha fazla toplarsam, sadece lokma değil, toz haline getirilmiş meyveler ve belki de bir turta bile yapabilirdim.

– Agatha mı? - Anna düşünceli bir şekilde gölün kenarına yaklaşır, küçük bir sürüklenmeyi tekmeleyerek bir kar yığını yükseltir. - Morok kim?

Bu ismi kimden duymuş olabileceğini merak ederek düşünceli bir şekilde kız kardeşime dönüyorum. İkinci yılıma kadar Moroklar hakkında bir şey öğrenmemiştim.

– Onlar Gölge'nin hizmetkârları," diye kısaca cevap veriyorum.

– Gölge nedir?

– Gölge, en çürümüş ruhların öldüklerinde gittikleri yerdir ve aynı zamanda burayı yöneten karanlıktır. - Çileklerin sağlamlığını kontrol ediyorum; iyice donmuşlar, bu yüzden ceplerimde fazla kirlenmeyecekler. Sepetim yanımda değil.

– Gölge nasıl ortaya çıktı?

Yaban mersinlerini yırtıp pelerininin ceplerine koyuyorum ve bir süre sessiz kalıp bir cevap bulmaya çalışıyorum.

– Bununla ilgili birkaç efsane var, sadece çoktan ölmüş ve tanrıçayla tanışmış olanlar hangisinin doğru olduğunu bilir," diye kaçamak cevap veriyorum.

– Agatha! Bana bir tane söyle!

– Sonra da bütün gece duvarlardaki gölgeleri sallar durursun," diye homurdanıyorum ve sallanmakta olan kız kardeşime dönüyorum

Yakındaki bir çam ağacının iğne dalına tutunmuş, eğlenmek için üzerindeki karı silkeliyor.

Anna aklını işinden almadan bir süre daha sızlanmaya devam ediyor ve ben pes ediyorum.

– Çeşitli efsaneler vardır, ancak çoğu bize eksik olarak ulaşmıştır. Bunların en önemlilerinden biri, ölü ruhlar onu çiğnediğinde Tanrıça Morana'nın gölgesinin yükseldiğini söyler. Ancak en ünlü efsane, tanrıçanın açgözlü, bencil ve tamamen çürümüş ölümlü ruhlarıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için ayaklarının dibindeki alacakaranlığı nasıl yakaladığı ve kestiğidir. Ve Gölge onun peşinden yürür, görünüşte ayırdır ama her zaman tanrıçamızın yanındadır.

Hikâyemin yarısında kız kardeşim gürültü yapmayı bıraktı ve beni daha dikkatli dinlemeye başladı.

– Moroka şeytan mı?

– Bildiğim kadarıyla hayır, ama Kira bile maskenin altında ne olduğunu bilmiyor ve o en yaşlısı," diye paylaşıyorum karanlık bir fısıltıyla.

– Rahibe Jana herkesin onlardan korktuğunu, maske taktıklarını ve yüzlerine bakamazsan öleceğini söyledi," diye mutsuzca yakınıyor Anna.

Jana. Tabii ki seviyor. Korkunç hikayeler anlatmayı seviyor. Ama yaşayan ölüleri öldüren Mara'ya ne tür korkunç hikayeler anlatabilirsin ki? Ama Jana yaptı. Kız kardeşine Morok'tan bahsetti.

– Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Ama Irina beni Morok'la karşılaştığımda uzaklaşmam, saklanmam ve asla maskenin altına bakmaya çalışmamam gerektiği konusunda da uyardı. Sen de aynısını yap, Anna! Morok'u görürsen, sana söyleneni yap, böyle bir karşılaşmadan kaçın.

Kız kardeşimden bir kahkaha daha duyarken ceplerime çilek doldurmaya devam ediyorum. Düştüğünü duyuyorum ve ancak o zaman başımı çeviriyorum. İçim soğuyor ve meyveler uyuşmuş parmaklarımdan dökülüyor.

– Bak, Agatha! Bir kış önce, sen gelmeden hemen önce çocukların bunu yaptığını gördüm. Bana da biraz öğretiler!

Anna kıydan on metreden daha uzakta buzun üzerinde duruyor, itiyor, süzölmeye çalışıyor, ama buzun üzerine düşüyor ve içimdeki her şey gerginlikle titriyor.

– Anna, geri dön. Bana gel. - Sanki sesim yabancılaşmış, gıcırıyor. Ona geri dönmesini söylüyorum ama donup kalıyorum, adım atmaya korkuyorum, sanki kız kardeşimin yerine buzun üzerinde duruyormuşum gibi.

Kız kardeşlerim üçüncü sınıftayken bu göldeki buza ayak basmamı yasaklamıştı çünkü buz asla bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar donmuyordu ama Anna'ya ya bu söylenmemişti ya da bu uyarıya kulak asmamıştı. Buzun sıska kız kardeşimi taşıyabilmesi için kendi kendime dua ediyorum.

O yükselip tekrar düşerken, kışının üzerine inerken, banktan ve benden daha uzağa kayarken irkiliyorum. Kız kardeşim gülüyor.

– Anna, lütfen bana gel," dedim, onu korkutmamak için sesimi hafif tutmaya çalışıyordum ama buza basarsam çatlayacaktı.

– Burada daha kötü kayıyor," diye mutsuzca mırıldanıyor, bana doğru birkaç adım atıyor ve ikimiz de bir çatlama sesi duyuyoruz.

Çatlaklar yılan gibi kıvrılırken Anna ayaklarının altına bakar. Başını aptalca eğiyor, bir adım daha atıyor ama dikkatli ve yavaş bir adım. Yeni çatlak neredeyse sağır edici. Ve alt dudağı titremeye başlayan kız kardeşimin bana bakarken gözlerindeki korkuyla kalbim boğazımda düğümleniyor. Sıcak pelerinimi hızla çıkarıp hafif kaftanımı giyiyorum.

– Anna... bana koş. - Bağırma çalışıyorum ama sesim çıkmıyor ve kızın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırabildiğime seviniyorum.

Ve kız kardeş ileri atılır, ama özellikle korktuğunda sakarlaşır. Üç adım atmayı başarıyor ve buz çatlıyor, parçalanıyor, büyük parçalar yalpalıyor ve rahatsız edici karanlık su yüzeye dökülüyor, Anna kayıyor. Beklemiyorum, ona doğru koşuyorum, çatlaklar arasında manevralar yapıyorum, üstlerinden atlıyorum.

Anna bir çılgın atarak önce karanlık suya düşüyor, baş aşağı kayboluyor ve ben de peşinden düşüyorum, çok yakın. Soğuk tüm bedenimi delip geçerken boğazımdan bir hırıltı kaçıyor ama burası o kadar derin değil; su boynuma kadar ulaşıyor. Kız kardeşimin pelerinini görüyorum ve onu tutup başını yüzeye doğru çekiyorum. Yüksek sesle ağlıyor, tükürdüğü su

Ağızına sıkışmış, dişlerini çıkarmış, vücudunun geri kalanı açıkça uyuşmuşken hareket eden tek koluyla suya vuruyordu.

Su o kadar soğuk ki sanki binlerce bıçakla kesiliyormuşum gibi hissediyorum. Dehşetim o kadar büyük ki, ayaklarımı kaydırığımı ve kız kardeşimi benimle birlikte kıyıya sürüklediğimi fark edemiyorum. Vücudunu neredeyse sert yüzeye fırlatarak dört ayak üzerinde sürünerek çıktım.

Anna'nın dış giysilerini çıkarıp onu tek kuru pelerinine sararken parmaklarım zorlukla itaat etti. Dişlerini sıkıyor ve titriyor, ama şoktan sonra hala acı içinde hıçkırıyor. Onu sakinleştiremiyorum bile çünkü benim de dişlerim takırdıyor ve ben de en az onun kadar titriyorum. Ve kız kardeşimi neredeyse kaybediyor olmanın korkusu boynuma dolanmış bir ip gibi.

Irina bana insanın her zaman harekete geçmesi gerektiğini, korkuya teslim olmaması gerektiğini öğretti, ben de şu anda bunu yapmaya çalışıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

– Aa...nnnn...obhhh...vati for she...yu...yu.

Kız kardeşimi sırtımda taşıyarak tapınağa doğru yürümeye çalışıyorum ama bacaklarım beni dinlemiyor, dizlerim bükülüyor ve her büküldüğünde acıdan deliniyorlar. Anna ona söyleneni yapıyor, bana yapışıyor, neredeyse beni boğuyor.

Her nefesim hırıltılı çıkmaya başlamadan önce beş dakikayı atlatmayı başarıyorum. Çok üşüyorum, parmaklarım kardeşimi zar zor tutuyor ama Irina koşarak bize doğru geliyor ve ben kardeşimden daha yüksek sesle ağlamaya başlıyorum. Akıl hocam aramızdaki mesafeyi adım adım geçerken yumuşak karda dizlerimin üzerine düşüyorum.

5

Yarat. Araken'in başkenti.

Aradan uzun yıllar geçti ve bu ülkenin arazisi değişti. Anılarımdan yola çıkarak güneyden kuzeye doğru ilerlediğimizi fark ediyorum. Yol boyunca bazı yeni köylerin büyüdüğünü, bazı yolların genişlediğini, orman hatlarının değiştiğini ve bazılarının tamamen yok olduğunu fark ediyorum. Geçtiğimiz yerlerin bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Ama en azından Araken'in hala var olmasına ve hala aynı başkente sahip olmasına seviniyorum. Yine de hayatım boyunca oraya sadece iki kez gittim: Mar yeni bir kralın taç giyme törenine davet edildiğinde ve yakındaki orman kötülükle istila edildiğinde.

Biz Mari'yiz, hiçbir ülkeye ait değiliz ve krallara tabi değiliz. Tapınağımızın bulunduğu orman sadece bizim bölgemiz olarak kabul edilir ve iki devletin sınırında yer alır: Araken ve Serat. Ülkenin batısında okyanus, doğusunda ise yüksek bir dağ silsilesi kıtanın iç kısımlarına giden yolu kapatıyor. Kimse oraya gereksiz yere gitmez ve kimse oradan geri dönmez. Belki kıtanın sonudur ve başka bir şey yoktur, belki de orada kimse yaşamıyordu.

Mara için kimin yardım istediği önemli değildi. İster Seratyalı ister Arakanlı olalım, başları sıkıştığında ikisine de yardıma giderdik. Ama şimdi beni ayağa kaldıranın Araken Prensi olduğu için mutluyum. Eğer uyanmış olsaydım ve Serath'ın varisi karşıma çıksaydı, daha ilk cümlesini duymadan boynunu kırardım.

– Prens Daniel," diye genç adama dönüyorum, saatlerce yol aldıktan sonra beyaz atımın üzerinde ona yaklaşıyorum, "Mars'la neden bu kadar ilgileniyorsun?

– Nereden başlamamı istersiniz? - Prens sözlerini uzattı ve onunla ilk kez kendi isteğimle konuştuğum için gülümsediğini gizledi. - Annem erken öldü sanırım. Küçük kız kardeşim doğduktan sadece beş yıl sonra. Kral... yani babam, pek ebeveynlik becerisine sahip değildi ve tüm çocukluğumu dadılarım, kız kardeşim ve ağabeyim Nicholas ile geçirdim. Bize yatmadan önce Mars ve Moroklar hakkında hikayeler okurdu.

– Küçük çocuklar için şüpheli bir peri masalı seçimi," diye yanıtlıyorum.
– Bu doğru. Her yetişkin adam böyle derdi. Ama sen ve ormancılar arasında bir seçim yapmamız gerekiyordu.

– Leshimi'nin nesi var? - Şaşkınlıkla arkamı döndüm.
– Sen de soracaksın, Agatha! Korkunç şeyler bunlar!
– Evet, bazıları yüz yerine kafataslarıyla tuhaf görünüyor ama kendileri neredeyse zararsız! - İtiraz ediyorum.

– Bu haydutlara zararsız mı diyorsun?! - Daniel bana geniş gözlerle bakıyor. - Çoğunlukla iki ila üç metre uzunluğunda olduklarını, dal gibi boynuzları ve kırmızı parlayan gözleri olduğunu duymuştum.

– Gözler hakkında aptalca bir hikaye! - Bunu reddediyorum. - Çoğu zaman hiç gözleri yoktur, sadece bir hayvanın çıplak kafatası vardır.

– Daha da iyisi! Boş kafatası göz çukurları kırmızı gözlerden çok daha az korkutucudur! - İronik bir şekilde prensle alay eder.

Donup kalıyorum ve sonra uzun zamandır ilk kez sessizce gülüyorum. Sesler bana unutulmuş, yabancı geliyor, muhtemelen bu yüzden kahkahalarım gergin geliyor, hayattayken olduğu kadar güzel değil.

Doğru söylüyor. Çocukluğumdan beri onları incelemeye, orman ruhlarının sadece ormanın ruhları olduğunu, hayvanları ve doğayı koruduğunu bilmeye o kadar alışmışım ki, görüşlerinin sıradan insanlar için ürkütücü olabileceğini fark etmeyi bırakmıştım.

– Evet, bu doğru." Sonunda pes ediyorum. - Belki de onları görmek biraz korkutucudur.

– Birazcık mı?! - Prens tekrar cevap verdi ama ben tekrar gülerken ağzı bir gülümsemeye dönüştü. - Konu ormancılardan açılmışken, hikâyeye devam edeyim.

Başımı sallıyorum, devam etmesini bekliyorum.

– Kız kardeşim duyduklarını umursamadı. Ona göre tüm bu hikayeler korku hikayeleri gibiydi. Öte yandan ben, sizin de fark ettiğiniz gibi, dev orman... ruhlarının hayranıyım. Bu yüzden seninle ilgili hikayeleri seçtim. Tanrıçanın kendisi gibi güzel kızların merhametli bir ölüm taşımasından daha ilgi çekici ne olabilir?

– Denizaşırı prensesler mi?

Daniel onu kızdırma girişimimi elinin tersiyle itiyor.

– Ve başarısız olmadım! Her hikâyeye beni çok sevindirdi, gerçi kardeşim böyle bir tepki beklemiyordu, her yıl bana aynı efsaneleri tekrar tekrar anlatmaktan bıkmıştı.

Çoğu insan Sylvia adında bir Mara'nın efsanesini ve bir grup çocuğu korumak için iki iblisle tek başına nasıl mücadele ettiğini sever.

Sylvia. Ben de bu hikayeyi duydum, ben doğmadan çok önce olmuş. Herkes duymuştur. İblisler devasa yaratıklardır ve bir tanesini tek başınıza öldürebilirseniz şanslısınızdır, ama iki ...

– Ama doğruyu söylemek gerekirse," diye devam ediyor Daniel, "sende ve kız kardeşlerinde en çok takdir ettiğim şey, Mar'ın sonuncusu, özellikle de kız kardeşin Anna'nın başına gelenlerden sonra yaptıklarını.

Kız kardeşimi düşündüğümde tüm bu eğlence buharlaşıyor.

– Orada hayran olunacak bir şey yoktu Prens," dedim kuru bir sesle. - Bunda romantizm yoktu. Sadece ölüm vardı.

– Bunun küçük bir teselli olduğuna eminim, ancak soğuk zeminde yatmanın üzerinde yürümekten daha kötü olduğunu kabul edeceğinizi umuyorum.

Arkamı döndüğümde Morok'un siyah bir atın üzerinde arkamdan geldiğini görüyorum. Her zaman yaptığı gibi dimdik oturuyor, hareket etmiyor ya da başını çevirmiyor, sadece önüne bakıyor. Hayatta olup olmadığını merak ettim.

– Nasıl oluyor da Gölge'nin bir hizmetkârı taca yardım ediyor? - Sesimi alçak tutmaya çalışarak prene yaklaşıyorum.

– Her zaman Morokların ihtiyaç duydukları yerde ve ihtiyaç duydukları zamanda ortaya çıktıkları söylenir, bu yüzden onları aramak faydasızdır," dedi Daniel gizemli bir şekilde. - Mar'ın ortadan kaybolmasından sonra, özellikle sıradan insanlar için zor zamanlar yaşanmıştı. Herkes Moroklar'ın Mar'ın işini yapacağını umuyordu ama Gölge hizmetkârlar tüm olanlardan sonra ortadan kayboldular. Senin yüzünden bilerek ayrıldıklarına dair söylentiler var. Ama gerçek nedenin ne olduğunu kim bilebilir?" Prens daha da yaklaştı, "çünkü onlar sıkıcı konuşmacılar... ya da sıkıcı mı demeliyim, belki de monoton?

Gülümsememi bastırmaya çalışarak başımla onaylıyorum.

– Ve bildiğimiz gibi, Gölge'nin hizmetkârları da insandır, bu yüzden bir şeyler yemek zorundadırlar. Ve kim kraldan daha cömertçe ödeme yapar?

– Moroklar sizin için altın karşılığında mı çalışıyor? - Bu fikir bana şüpheli geliyor, gerçi kraliyet için makul bir ücret karşılığında bazı işler yaptıklarına dair hikayeler duymuştum. Mar'a göre böyle bir davranış onur kırıcıydı. Hiçbir zaman ödeme istememize gerek olmadı, insanlar her zaman gönüllü olarak adakta bulundu.

– Artık onlara bazen Karanlık paralı askerler deniyor," dedi Daniel fısıltıyla. - Zamanın değiştiğini ve Gölge'nin tüm saygınlığını yitirdiğini söylüyorlar.

Sözlerini düşündüm ve sonra hayal kırıklığıyla başımı salladım.

– Gölge'nin hiçbir zaman kaybedecek bir onuru olmadı. - Arkamızda sabit bir ses gürlüyor ve Daniel bile ürkmüş görünüyor, Morok'un tam arkamızda olduğunu ve yeterince sessiz konuşmamıza rağmen her şeyi duyabildiğini unutuyor.

Önemsediğim son soruları sormaya karar verene kadar bir süre sessizlik içinde araba sürüyoruz:

– Serat hala var mı?

– Hayal kırıklığımıza rağmen, evet." Prens başını salladı.

– Şimdi kim yönetiyor?

– Merhum Aleksey'in en küçük oğlu Severin Lasnetsov'dur. - Prens düşünceli bir şekilde parmağını çenesine vurdu. - En büyükleri yönetmeliydi, yalan söylemeyeceğim, adını hiç hatırlamıyorum, ama o daha çocukken öldü.

– Araken ve Serat arasındaki ilişki nedir?

Daniel başını yana eğerek bana meraklı bir bakış attı. Soruyu eşit bir tonda sordum ama prensin merakımın nedenini bilmediğini düşünmekle aptallık ettim.

– Savaşta'yız, Agatha. Yaptıklarından sonra, atalarım bunun peşini bırakamadı. Başlangıçta savaş durmaksızın devam ediyordu, ama şimdi sadece ara sıra tek bir çatışma oluyor. Ordularımızı savaş alanına açıkça sokmuyoruz ama birbirimizi yakından izliyor ve sınırı geçen olursa tereddüt etmeden birbirimizi öldürüyoruz.

Dişlerimi ve dizginlerimi sıkarak başımı sallıyorum. Eldivenlerimin derisi gıcırıyor.

– Endişelenme, sevgili Agatha. Bir gün onları yeryüzünden sileceğiz. Bunu kendi hayatım boyunca yapmaya çalışacağım. Ve bil ki eğer başarırsam," Prens ona bakmamı bekledi, "bunu senin için yapacağım.

6

– Anna, elbisen kesinlikle çok güzel ama antrenman için pantolon ve gömlek giymelisin!

Bu şekilde giyindiği için onu ilk kez azarlamak zorunda kalmıyorum ama kız kardeşimin her zaman dikkati dağınıktır ve silahlardan ve kuvvet antrenmanlarından her şeyden çok nefret eder. Ben de koşmaya, sınav çekmeye ve barfiks çekmeye bayılmıyorum ama işimiz sadece Tanrıça Morana'yı zikretmek ve kırmızı pelerinler içinde güzel görünmek değil. Bu arada, bana garip geliyor ama kıyafetler de önemli bir rol oynuyor ve görünüşümüzle ilgili pek çok kural var. Bununla birlikte, her ne olursa olsun, sıradan insanların başa çıkamayacağı iğrenç şeyleri öldürebildiğimiz sürece gerçekten değerli olduğumuzdan eminim. Evet, yaşamın iplerini görebiliyoruz, onları kesebiliyoruz. Ancak savaşma bilgisi ve yeteneği, tıpkı diğer herkes gibi, sürekli eğitim yoluyla edinmemiz gereken bir deneyimdir.

Anna'yı anlıyorum, ben de güzel elbiseleri seviyorum. Eskiden giyinmek ve daha çekici görünmek isterdim. Bir kasabaya ya da köye girdiğimizde genç erkeklerin ve hatta kadınların kız kardeşime attıkları hayranlık dolu bakışların aynısını ben de atmak isterdim. Ama sonra bu düşüncelerden vazgeçtim ve kılıç kullanmayı öğrenmeye daha fazla zaman ayırdım. Kan renginde dar pantolonlar, gömlekler ve kaftanlar sık sık giydiğim kıyafetler oldu. Ya düz ya da kenarları eğimli. Bu tür kıyafetler erkekler tarafından giyilir, ancak benim gibi birkaç kız kardeş daha savaşta ve ata binerken bunu çok daha rahat buldu. Ve tapınak bekçileri bize, gerektiğinde mahkemeye çıkmamıza izin verecek kadar zarif stiller diyorlar.

– Eteklere dolanırsan elindeki kılıç ne işe yarar?!

Tapınağın aydınlık koridorunda, kız kardeşlerden ya da gardiyanlardan herhangi birinin bizi görebileceği bir yerde onu azarlıyorum. Ya da belki sesimi çoktan duymuşlardır ve bu koridordan uzak durmayı tercih ediyorlardır. On beşinci doğum günümünden beri, rahibeler çoğunlukla

Kız kardeşime bakma görevi bana verilmişti, Anna için hepimizin karşılayabileceğinden daha iyi koşullar yaratmak istiyordum. Mara'nın hayatının onun için zor olduğunu düşünerek küçük kız kardeşime karşı her zaman nazik davranmış, onu korumuştum. Her zaman kırılgan, şımartılmış, uzun hançerlerde oldukça iyi olan ama orta boy bir kılıcı bile birkaç dakikadan fazla tutamayan bir kız gibi görünüyordu. Bir kez daha nefes almakta zorlandığı ve diğerleri kadar iyi koşamadığı bahanelerini öne sürdüğünde ona hep inandım. Eğitimi kaçırdığı için özür dilediğinde ve bir daha böyle davranmayacağına söz verdiğinde ona inandım.

Sadece bir heves olduğunu fark edene kadar yaptım.

Kız kardeşi, kendi istediğini elde etmek için bebek yüzüyle insanları manipüle edebileceğini çabucak fark etti. Ve en yaşlı Mara'lar bile ona hayranlık duyuyor, Anna'yı bir kız kardeş olarak olmasa bile bir kız evlat olarak görüyorlar. Tüm bunları kötü niyetle değil, sıradan bencil düşüncelerle, yapmak istemediği şeyi yapmak istemediği için yaptığını biliyorum.

Anna yedi yıldır bizimle birlikte, ancak tüm eğitim materyallerini mükemmel bir şekilde öğrenmesine ve kitaplara özen göstermesine rağmen, gerçek bir dövüşte kendini savunmayı bile beceremiyor. Ve bu kısmen benim hatam. Aptalca onu şımarttım ve altı ay önce içine düştüğüm çukuru kendim kazdım.

O gün Anna ve ben de dahil olmak üzere dördümüz göllerden birinde boğulanlarla ilgilenmeye gittik. Yakındaki köyün sakinleri yürüyen iki ölü gördüklerini söylediler. Ama aslında dört tane vardı. İğrençlerdi, ama boğulmuş adamlar aynı ormanlardaki hortlaklar kadar hızlı değillerdi, ama Anna başa çıkamadı. Görünüşe göre yıllarca eğitim almasına rağmen tek yaptığı kılıcını aptalca sallamaktı. Boğulan adamın onu neredeyse yakaladığını zamanında fark ettiğim için şanslıydım. Kafasını koparmam gerekirdi ama bunu zamanında yapamadım ve kız kardeşimi ittim ve ölü adam çürümüş dişlerini koluma geçirip beni hızla göle sürükledi. Eğer Rahibe Jana beni çekip çıkarmasaydı, o gün boğulmuş olacaktım.

O zamandan beri daha sert olmaya, hak ettiğinde kız kardeşimi azarlamaya, kaprislerini daha az hoş görmeye çalıştım. Irina ne zaman gülerek daha huysuz olduğumu söylese iç geçiriyorum.

Anna'ya sürekli ifade etmek zorunda olduğum şey hoşuma gitmiyor ama şimdilik başka bir çıkış yolu göremiyorum.

Anna sessizce taş zemine bakmaya ve siyah korseli kırmızı elbisesinin uzun kolunu çekiştirmeye devam ediyor. Ama bu suçlu bakışa bir daha kanmayacağım.

– Anna!

– Abıa," dedi kız yorgun bir ifadeyle, mavi gözlerini bana kaldırarak, rol yapmanın artık işe yaramadığını anladığında tüm suçluluk duygusu kayboldu. - Bu hayatın bana göre olmadığını biliyorsun. Deniyorum, gerçekten! Her yarattığı ve onlarla nasıl başa çıkacağımı ezbere bildiğini biliyorsun.

– Biliyorum, ama...

– Sadece silahlar, bunu yapamam. Senin kadar güçlü değilim, Agatha! Keşke yapabilseydim, ama yapamam.

– Benim becerilerim özel bir yetenek değil! Sadece her gün çok çalışıyorum ve sen de bunu biliyorsun.

Anna hiçbir şeye itiraz edemeyeceğini bildiği için inatla sessiz kalıyor. Bu konuşmayı birden fazla kez yapmıştı. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum, sinirimden kurtulmaya çalışıyorum. Sonra kolumu kardeşimin omuzlarına dolayarak onu bana bakmaya zorluyorum.

– Anna, seni seviyorum ve karakterini biliyorum. Yapabilseydim, seni eve gönderir, bu kaderden kurtarırdım. Ama yapamam.

Dudaklarının kenarları düşüyor ve bunu biliyor ama kabullenemiyor. İlk yıllarda olduğu gibi hâlâ aptalca bir umutla onu bir şekilde Mara'nın kaderinden kurtarabileceğini umuyor ama bunu kimse yapamaz.

– Diğer rahibeler seninle başa çıkamayacağını biliyorlar. Eminim yakında seni benim gözetimimden alacaklar ve derslerine başkası bakacak. Bunu gerçekten istiyor musun?

– Hayır.

– Sonra da üstünü değiştirip ders çalışmaya gideceksin." Başımı salladım.

– Özür dilerim. Bu son kez. Bir son daha.

– Söz mü?

– Söz veriyorum," diye mırıldanıyor suçlulukla ve bana sıkıca sarılıyor.

Я kucaklamak onu 6 karşılığında, Sakinleştirici bir şekilde okşama sırtını ve ipeksi siyah saçları vardı, ama sonra kız kardeşimi kendimden uzaklaştırdım.

– Anna, bu elbiseyi nereden aldın?

Şimdi kız kardeşim korkmuş görünüyor ve bu hoşuma gitmiyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama omuzlarını sıkıca kavıyorum, kaçmasına izin vermiyorum.

– Anna," diye isteksizce çekiyorum.

– Ben aldım," diye mırıldanıyor kararsızca.

– Bizim o kadar paramız yok, Rahibe! Nedir bu? Serat ipeği mi? - Kolumdaki kumaşı hissederek dehşete kapıldım. - İnanılmaz pahalı!

Kız kardeşim anı yakalıyor, elimden kurtuluyor ve birkaç adım ötedeki beyaz taş duvara doğru koşuyor.

– Kızma Agatha, bu sadece bir hediye," diyerek kalbimi eritmesi gereken o suçlu gülümsemesini tekrar takındı, ama bu sefer değil. Şimdi değil.

– Kim sana böyle hediyeler verecek kadar zengin? - Merak ettim.

– Ben... önemli değil....

– Bu önemli, Anna!" Kaçamasın diye dirseğinden tuttum.

Şimdiye kadar benden yarım baş daha kısa ve çelimsiz görünüyor, ama bu canavar hızlı koşuyor, ne yazık ki bunu her zaman yapıyor, ama gerçekten ihtiyacı olduğunda değil.

– Bir erkek mi?

Alt dudağını ısırtıyor ve bu çocuksu alışkanlık onu başıyla ele veriyor.

– Yok artık! Sen! Nasıl-" Nefes almak için yutkundum, kekeledim, kelimeleri unuttum.

Koridorda tanık var mı diye hızlıca göz gezdirdikten sonra kız kardeşimi en yakındaki küçük odaya sürüklüyorum. Anna direnmiyor, itaatkâr bir şekilde ayaklarını kaydırıyor ve yeni elbisesinin eteğini yukarı kaldırıyor. Önce odada kimsenin olup olmadığını kontrol ederek bizi küçük ofisin içine kilitliyorum. Karanlık ve toz kokuyor ama bunu görmezden geliyorum ve kollarım iki yanımda, kız kardeşimin önünü kapıda kesiyorum.

– Kim o?!

Anna pişmanlıkla iç çekerek elbisesinin kolunu silkeliyor.

– Adı Arian ve Serath'ın Prensi.

Boğazımdan hayal kırıklığına uğramış bir inilti kaçıyor.

– Anna, bunun bir yere varmayacağını biliyorsun! Bir de prens var.

– Bir kocam olmayacağını biliyorum! - aniden kız kardeşine çıkıştı.

Neredeyse nutkum tutulacak çünkü kız kardeşim ilk kez benimle bu şekilde konuşmasına izin veriyor. Bunun onun doğasında olduğunu bile bilmiyordum. Şaşkınlığımı fark ediyor, omuzları çöküyor ve başı suçlulukla düşüyor.

– Biliyorum," dedi kız kardeşi tekrar. - Ama biraz sevgi görmenin nesi yanlış? Yasak değil ki...

– Bu yasakla ilgili değil, Anna. O bir prens. Siyaset yolu keskin bıçaklarla dolu, biri öğrenirse senin için tehlikeli olabilir. Ya Kral, Mara'yla olan ilişkinin aile adına hakaret olduğuna karar verirse...

Yorgun bir şekilde oymalı ahşap sandalyeye oturuyorum, önce küçük bir toz tabakasını fırçalıyorum. Anna bana yaklaşıyor, ben de onun ellerini tutuyorum.

– Ben sadece on dokuz yaşındayım, kardeşim. Seni tarlada ya da ormanda ölümlerin karşısında güvende tutmaya çalışabilirim ama kırık bir kalbi bırak, seni politik oyunların bataklığından bile kurtarmam mümkün değil. Ve eğer onu seviyorsan, ayrılmak zorunda kaldığın gün kırılacak. O seni seviyor mu?

– Evet," diye ciddiyetle yanıtlıyor.

– Ya sen?

– Ve ben de onu.

– Anna.

Ablam gülümsüyor ve onunki kadar parlak olmayan ama gece ormanı kadar karanlık saçlarını okşamaya başlıyor.

– Benim için endişelenme, Agatha. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Gülüşünü görmeliydin, çok çekici! Saçları altın buğday gibi ve Serat ipeğinden daha iyi hissettiriyor! Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Dudakları hülyalı bir gülümsemeye dönüşüyor, benimki de hüzünlü bir gülümsemeye. Ona kızsam mı, endişelensem mi, yoksa kız kardeşimin hayatının bu kadar basit ve kendi halinde olmasını kıskansam mı bilemiyorum. Ve şimdi o geçici ama karşılıklı bir aşkla tanıştı, ben ise ailemin aşkından başka bir şey bilmiyorum ve bunun nasıl bir şey olduğunu çoktan unuttum.

– Pekala, kardeşim. Nasıl istersen öyle olsun. Mutluluğunuza engel olmayacağım ya da cesaretinizi kırmayacağım. Bu benim elimde değil.

Anna heyecandan titriyor ve dudakları mutlulukla gülümsüyor, ellerini tutmuyor olsaydım etrafında dönecekti ama avuçlarını sıkarak dikkatini bana çekiyorum.

- Ama beni onunla tanıştırmamı istiyorum.*
- Onu tehdit etmeyeceksin, değil mi? - Dondu kaldı.*
- Belki birazcık," diye ciddi bir şekilde cevap veriyorum ve kız kardeşim sözlerime inanıp yüzü gerildiğinde gülüyorum.*
- Ama başka bir şey daha var. Bir durumum var. - Yine ciddileşiyorum.*
- Oh hayır..." diye inledi.*
- Normal ve özenli bir şekilde eğitime başlarsanız ablalara bir şey söylemeyeceğim.*

Anna gürültülü ve inatçı bir şekilde nefes alıyor, kapana kısılmış. Küçümseyerek gülümsememeye çalışıyorum.

- Tamam! Pekâlâ! Yapacağım, söz veriyorum," diye teslim olur.*
- Bu kadar kolay evet dediğine göre sanırım gerçekten çok yakışıklı. Gülerek, bana tokat atmaya çalıştığı belli olan elini savuşturdum.*

Yarat büyüdü.

Son tepeye tırmanıp altımızdaki geniş şehri görebildiğimizde ilk düşündüğüm buydu. Araken'in kuzeybatısındaki bir ovada yer alıyor. Yakın çevreye baktığımda, başkent'in birkaç on yıl içinde körfez kıyısındaki küçük liman kasabasını yutacağını fark ediyorum. Yoğun bulutlar güneş ışınlarını engelliyor ve şehir kasvetli görünüyor. Tapınakların yüksek kulelerine ve parlak güneş ışığı olmadan olması gerekenden daha sönük görünen kraliyet sarayının yıldızlarına rağmen bu böyle. Hâlâ o kadar uzaktayız ki tüm evler küçük, neredeyse oyuncak gibi görünüyor, ama saray her şeyin arasında göze çarpıyor. Sadece birkaç katlı olmasına rağmen bina geniş bir alana yayılıyor ve bitişiğindeki ana meydan buradan bile devasa görünüyor.

Tapınakta nispeten inzivada yaşamaya alışmıştım ama büyük şehirleri, özellikle de başkentleri hiç sevmemiştim. Ana şehir olan Serata'ya sadece bir kez gitmişim ama o kadar çabuk gitmişim ki kasvetli gri mermer saraydan başka bir şey fark etmemiştim. Yarata'ya birkaç kez gittim ve o zamanların bende mutlu bir izlenim bıraktığını söyleyemem ama eminim ki bu seferki hepsinden daha tatsız olacak.

Bakışlarımı uzaktaki Pasifik Körfezi'nin maviliğine çeviriyorum. Körfezin suları her zaman sakın çünkü körfezde üç ada var ve okyanustan gelen dalgalar bu adaların kıyılarına çarparak körfezdeki akıntıyı sakınleştiriyor.

– Çok güzel, değil mi? - Daniel yanıma geliyor, Morok birkaç adım gerisinde.

Bana hâlâ güvenmiyorlar. Haklılar da. Ama Majestelerine yeterince saygılı olmadığım için her konuştuğumda beni azarlayan Kaptan Darius yerine etrafımda sessiz bir Morok olmasını tercih ederim.

– Kim? Yarat mı?

– Aynen öyle.

Tuzlu havayı soluyarak kırmızı pelerinimi kokluyorum.

– Şehir de tıpkı şehir gibi," dedim kuru bir sesle ve gitmek için döndüm ama Morok'un yanından geçerken kıs kıs güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim. Şaşkınlıkla ona baktım ama sormaya cesaret edemedim.

– Mar'ın en cüretkârını canlandıracak kadar şanslıyım," diye sırtıttı Daniel.

Gün batımından sonra, güneş tamamen ufku arkasına gizlendiğinde ve gökyüzü hızla karardığında yolculuğumuzu bitiriyoruz. Başkentin sokaklarında yavaşça ilerliyoruz ve ben başımı çok fazla çevirmemeye çalışarak insanların yüzyıllar içinde nasıl geliştiklerini fark ediyorum.

Ben hayattayken başkentte bile ahşap evler vardı, ama şimdi hepsi taş, iki kattan az değil ve çoğu zaman iki hatta üç kat. Basit konutların cepheleri en azından pencerelerdeki oyma plakalarla süslenmiştir. Daha zengin evlerde ise sıva vardır. Geçmişte sadece ana yollar asfalttı, ancak şimdi çoğu taşla döşenmiştir, bu da yağmurlardan sonra bile dolaşmayı kolaylaştırır.

Dükkân sahipleri arabalarının üzerini bezle örtüyor, alacakaranlıkta günlük işlerini bitiriyorlar. Kasaba halkı aceleyle evlerine dönüyor ve Morok'u aramızda gördüklerinde adımlarını hızlandırıyor ya da en yakın karanlık sokaklara saklanıp Gölge'nin hizmetkârından uzakta başka bir yol seçiyorlar. Başımı ilgiyle eğip onlara baktım.

İnsanların şehrin akşam hayatını uzatmak için icat ettikleri cihazlar. Sokaklarda ve ana meydanda insanlar mumlarla birçok fener yakıyor veya özel metal armatürlere meşaleler yerleştiriyor. Işıkların ışığı yolu ve binaları görmeyi sağlar ve atlar şehrin sokaklarında tökezlemeden ilerleyebilir.

Araken'in ana sarayının önündeki meydan büyük taş levhalarla döşeli, bu da takip etmeyi kolaylaştırıyor. Atlarımızın nal sesleri havada çınlıyor. Başkent'in ana sarayı ince uzun ama tamamen simetrik ve iki renge boyanmış: beyaz ve kum, ancak yıldız, pilastrlar ve alçı parşömenlerle yoğun bir şekilde dekore edilmiş. Bina çoğunlukla üç katlıdır, ancak daha yüksek kısımlar merkezde ve kenarlarda yükselir ve sarayın diğer tarafında, eğer hala ayakta kalabilmişlerse, geniş bahçeler vardır.

Girişe çıkan geniş merdiveni tırmanırken binanın dış cephesine durgun bir ilgiyle bakıyorum. Saray değişmiş, yeni eklemeler ve birçok süsleme yapılmış, eskiden neredeyse hiç yıldız yoktu. Duvarlardaki ateş kuşu sembolü en parlak şekilde parlıyor. Araken'in ana sembolü. Bu altın kuşun kırmızı zemin üzerindeki görüntüsü şehirdeki her bayrağın üzerinde yer alıyor. Ancak, tüm mücevherlere ve pahalılığa rağmen, zenginliğe hiçbir zaman duyarlı olmadım ve şimdi herhangi bir kraliyet sadece midemi bulandırıyor ve boğazımda bir yumru hissetmeme neden oluyor.

– Beni zincire vurup krala mı götüreceksiniz Majesteleri? - Neredeyse girişe geldiğimizde Daniel'a fırlattım.

Şehre girmeden önce prangaları bana geri taktılar, gerekçe olarak da diğerlerinin beni henüz tanımadığını ve bunun sadece başkent ve saray halkını korkutmamak için olduğunu söylediler.

– Asi bir Mara'nın başkent sokaklarında dolaşması her gün olan bir şey değil, ki zaten pek çok insan bunu bir efsane ve kurgu olarak görüyor." Prens suçlulukla omuz silkti ve bileklerimdeki zinciri kontrol etti.

– Neredeyse ölüleri diriltmenin majestelerinin günlük eğlencesi olduğuna karar verecektim," diye homurdandım.

– Eğer tüm ölümler senin kadar güzelse, bu işi kalıcı olarak yapmayı düşünebilirim," diyerek sırtı ve yeni sözel raundu kazandı.

Bu sefer en azından sadece ellerimi kelepçelediler ama bu hareket beni anında gerçekliğe geri döndürdü ve bana onların elinde bir kukla olduğumu hatırlattı,

Daniel kuklacı, diğerleri ise muhafızlarım. Bunu kendime daha sık hatırlatmalıyım.

Ve şimdi zincirleri tekrar burnunun altına sokuyorum, prensin beni prangalı ve kirli pelerininin içinde bir ödöl gibi babasının önünde dizlerimin üzerine mi atacağını yoksa başka bir şey mi yapacağını görmek için izliyorum.

Daniel düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

– Sevgili Agatha'mızdan herhangi bir sürpriz beklemeli miyiz? - diye sorar Moroka'ya.

– Hiç sanmıyorum. Ama ben olsam saraya bir koruma koyardım. Güvenilebileceğin bir gardiyan.

– Doğru..." Prens düşünmeye devam ediyor ve ben soğuk sonbahar havasında kıvrınarak bakışlarımı bir adamdan diğerine kaydırıyorum. Ne karar verdikleri umurumda değil, yeter ki çabuk karar versinler. - Pekâlâ, Morok. Gidebilirsin.

Başını sallıyor, tek kelime etmeden merdivenlerden iniyor, onun ve benim atlarımızı dizginlerinden tutup saray boyunca, muhtemelen ahırlara doğru yürüyor. Şaşkınlıkla onu izliyorum, bizimle saraya girmeyeceğini fark ediyorum. Bu beni garip bir şekilde huzursuz ediyor. Korkutucu olmasına rağmen, Morok yolculuğumuz boyunca bana daha tanıdık gelmeye başladı. Benzer güçlere sahip olsa da, o bu dünyaya benim kadar ait değil. Ve şimdi kendimi yine yabancıların arasında yalnız buluyorum.

Devasa ahşap kapıların eşiğinden geçer geçmez, başka bir sarayın süslü koridorlarında yürüdüğüm ve yoluma çıkan her şeyi parçaladığım eski anılar gözümün önüne geldi. Yüksek tavanlı koridorun ve altın bitki motifleriyle süslü ağır kapalı kapıların intikamımın önündeki son engel olduğunu. Üstesinden gelemeyeceğim bir engel. Boğazıma bir öfke ve korku yumağı yükseldi.

Girişten hemen sonra küçük bir ön salona giriyoruz, solda kapılar kapalı, sağda ve önde ise bir dizi oda uzanıyor. Biraz ileride sağda da birinci kata çıkan kırmızı halılı geniş bir mermer merdiven başlıyor. Bir tutam gümüş tonuyla kırmızı ve altın motiflerle boyanmış tavandan tabana duvarlara, duvarlardaki yarım sütunlara ve altın sarmaşıklarla kaplanmış kapı girişlerine hırsla bakıyorum. Yukarıya, süslü

alçı tavan. Yüksek tavanlara rağmen devasa yaldızlı avizeler ezici. Her şey bir şekilde çok pahalı ve hantal.

– Haklısın, Agatha. Seni bu şekilde babanın yanına sürüklemek doğru değil. Hadi gidelim.

Prensi birinci kata kadar takip ediyorum, sonra sağa dönüp bir koridora giriyor. Pencere olmadığı için burası daha karanlık, ama duvarlardaki şamdanlardaki mum ışığı her şeyi görmemi sağlayacak kadar iyi aydınlatıyor. Neredeyse sonuna geldiğimizde Daniel oymalı bir kapının önünde duruyor, az önce geçtiğimiz diğer beş kapıdan hiçbir farkı yok.

– Burası senin odan olacak.

Kapıları açtığında cevap verecek zamanım olmadı. Gözlerimi kısıtım, sadece süslü altın ve mücevherlerle dolu bir hapisane hücresi gibi görünmesini bekliyordum. Ama neyse ki oda sade, sakın yeşil renklerde ve bazı altın unsurlar içeriyor.

– Ve kırmızı yok mu? - Kaşlarımı kaldırarak Daniel'a baktım.

– Üzgünüm Agatha," diye alaycı bir şekilde gülümsedi, "ama sadece senin için bir oda yaratmaya vaktim olmadı. Bütün kırmızılar gardırobunda. Birkaç hizmetçi yıkanıp üstünü değiştirmene yardım edecek ve bir saat içinde döneceğim.

Tereddüt ediyor ama prangaları çıkarıyor. Sonunda başını salladı.

– Lütfen hizmetçilere gerçekten öldüğünü söyleyerek onları korkutma.

– Kafamı söküp kolumun altına sokabileceğimi sanmıyorum. - Şimdi Mars hakkında anlattıkları hikâyeleri düşünerek gözlerimi devirdim.

Prens şaşkınlıkla gözlerini kaçırdı ve etrafa iyice bakmama izin verdi. Oda küçüktü, sadece yumuşak bir sayvanlı yatak, bir tuvalet masası ve bir gardırop vardı ama kapının karşısında neredeyse tavandan tabana iki pencere vardı. Ve ben aydınlık yerleri severim. Yalnız yine o devasa, kristal avize var, ağırlığından üzerime yıkılacağından korkarak kaçınıyorum. İçinde ürkütücü bir şey görmekten korkarak dolabı yavaşça açıyorum. Ve sonra beklentilerim yerine geliyor. Daniel, Mara efsanelerine olan sevgisini sonuna kadar kullanmış. Kıyafetlerin arasında

Birkaç yeni pelerin ve cüppe, elbise, pantolon ve gömlek, tabii ki hepsi kırmızı, beyaz ve siyah. Prense farklı renkte kıyafetler giyersem alev almayacağımı söyleme düşüncesiyle kapıyı kapatıyorum. Diğer renkleri giymenin beni öldüreceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Prens bana iki sevimli hizmetçi gönderiyor, Inna ve Marina, yıkanmama ve ortalığı toplamama yardım ediyorlar. Ben her şeyi kendim yapmaya alışkınım, bu yüzden kendim yapabileceğimi söyleyerek onlardan yardım almayı reddediyorum. Kızlar sevgiyle gülümsüyor ve çabalarımı görmezden gelerek bana her konuda yardım etmeye devam ediyorlardı. Daniel muhtemelen onlara kim olduğumu söylemedi, çünkü hiçbirisi soru sormuyor, benden kaçmıyor ya da korkmuyor. Yine de onlardan tek başıma yıkanma fırsatı buluyorum.

– Hanımefendi, sırtınızda garip bir leke var. Bir şifacı çağırayım mı? - Marina korsemi sıkılaştırmama yardım ederken soruyor.

Inna arkadaşının yanına gidiyor ve benim de sırtıma bakıyor.

– Belki de başka bir elbise almalıyız. - diye arkadaşına önerir.

– Hayır, majesteleri bunu giymemi emretti," diye cevaplıyor Marina düşünceli bir şekilde.

– Yani bana bu açık, çıplak omuzlu elbiseyi giydiren majesteleri miydi? - Kızlara döndüm ama utançla gözlerini kaçırdılar.

Elbise delicesine güzel, kırmızı tonu normalden biraz daha koyu. Elbisenin etekleri ve geniş, uzun kolları altın iplikler ve dantellerle süslenmiş, korsesi ise inci ve yakutlarla bezenmiş. Hiç bu kadar pahalı ve bu kadar açık bir şey giydiğimi hatırlamıyorum. Benim zevkime göre, yakadan en az bir santimetre kumaş eksik ve omuzlarım tamamen açıkta, bu da çıplaklığımı örtmek istememe neden oluyor. Prens beni pahalı bir oyuncak bebek gibi göstermeye karar vermiş ve ne isterse onu giymemi emrediyor. Parmaklarıyla sırtımdaki deriye hafifçe dokunan Inna dikkatimi kaynayan öfkemden uzaklaştırdı ve irkildim.

– Özür dilerim, Madam. Sadece bu leke.

– Ne oldu?

Aynaya sırtımı döndüğümde sırtımda, kürek kemiğimin yanında koyu, neredeyse siyah bir iz görüyorum. Uzak ama bir avuç içini andırıyor. *Gölge'nin bir dokunuşu. Bizi birbirimize bağlayan işaret.*

Morokom. Burası beni canlandırmak için dokunduğu yer. Bu düşünceyle tekrar kıvranıyordum, sonra hizmetçilere cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum.

– Bu sadece benim garip doğum lekem, bana aldırma. Saçla kapatabilirsin. Yani sadece tararsak sorun olmaz.

Kızların bana gerçekten inanmadıklarını görebiliyorum ama daha fazla sormaya cesaret edemiyorlar. Ben sordukça saçlarını tarıyorlar ve sırtımdan aşağı dökülüyorlar. Ayrıca gözlerime antimon sürüp dudaklarımı ve yüzümü pudra ve dudak boyasıyla renklendiriyorlar. Tuvalet masasının üzerinde o kadar çok farklı kutu ve kavanoz var ki, çoğunun ne işe yaradığını bilmediğim için onlara dokunmaya bile çekiniyorum. Kızlar kendinden emin bir şekilde hareket ederken, renkleri kıyafetimle eşleştiriyorlar. Sonunda aynada kendime bakıyorum ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

– Sen çok güzelsin! - Marina gülümsüyor.

– Sadece senin sayende, teşekkür ederim.

– Hayır! Siz de çok güzelsiniz. Prens Daniel Hazretleri bunu takdir edecektir.

– Ekselansları değerlendirmesini kafasına sokabilir-" Arkadaşlarımın yüzündeki şaşkınlığı fark ederek duraksadım ve hemen kibar bir gülümseme takındım. - Elbette hoşuna gidecektir.

Güzel bibloların koleksiyoncusu olduğu çok açık. Ve benim de koleksiyonun bir parçası olduğumu düşünüyor.

Ben onu düşünür düşünmez kapı açılıyor ama içeri giren prens değil, dört muhafız.

– Affedersiniz, size ana salona kadar eşlik etmemiz emredildi.

Bana keskin bir saç tokası bile verilmemişken, dört silahlı adam tek başıma bana karşı mı? Belki Daniel saç tıraşıyla birini öldürebileceğimi düşünüyordur.

Her ihtimale karşı tuvalet masasına bir göz atıyorum, saç fırçasının yuvarlak ve keskin kenarları olmadığını üzülerek fark ediyorum.

– Önden buyurun. - Derin bir nefes veriyorum ve diğer ikisi arkamdan bana eşlik ederken iki muhafızı takip etmek için eteğimi kaldırıyorum.

Ana salona ulaşmamız en az beş dakika sürüyor. Orası da birinci katta ama sarayın diğer ucuna gidiyoruz ve koridorlarda dolanarak yolumuzu buluyoruz, bu da benim yönümü çabucak kaybetmeme neden oluyor. Muhafızlar

Doğruldum, kollarımı karnımda kavuşturdum ve sessiz konuşmaların ve mükemmel cilalanmış ahşap zeminde kendi topuklarımın tıkırtılarının sesiyle içeri girdim.

Ana salonun geniş ve ferah bir oda olduğu ortaya çıkıyor, eminim burası baloların ve büyük şenliklerin yapıldığı yerdir. Duvarlar heykeller ve altın yaldızlarla süslü, tavan fresklerle kaplı ve her yerde altın şamdanlar var, bunlardan gelen ışık altın parlaklığını katlıyor. Sağ taraftaki duvarın neredeyse tamamı, kelimenin tam anlamıyla her metrede bir değişen devasa pencerelerle kaplıdır. Muhtemelen gündüzleri çok aydınlıktır ama dışarıda karanlık bir gece var ve yarı saydam altın perdeler yüzünden pencerelerin nereye baktığını seçemiyorum.

Sağımdaki salonun bir ucunda akşam yemeği için hazırlanmış masayı fark ediyorum. Diğer ucun solunda, üzerinde Araken'in şu anki kralı Dmitri Rakhmanov'un oturduğu büyük, süslü bir tahtın bulunduğu küçük bir kürsü var. Ona bir kez bakmak, ülkeyi yönetmenin sağlığını ciddi şekilde tehlikeye attığını ve fazla ömrünün kalmadığını fark etmek için yeterli. Bir zamanlar sarı olan saçları, gür sakalı ve bıyığı neredeyse tamamen ağarmış ve ne kadar gizlerse gizlesin şakaklarına kadar inen kel noktaları görmek çok kolay. Kırmızı ve altın rengi üniforması ona çok büyük geliyor - belli ki son zamanlarda kilo kaybediyor - ve onu daha da yaşlı gösteriyor. Mavi gözleri örtülü ve başını yumruğuna yaslayıp kolçağa yaslanırken tüm görünüşü yorgunluk ve uyku halini çağrıştırıyor. Etrafta duran üç güzel taht daha var, ancak muhtemelen varisleri için daha küçük boyutta. En yakınındakinde yumuşak pembe bir elbise giymiş güzel bir genç kız oturuyor. Sarı saçları sıkı bukleler halinde kıvrılmış, gevşek bir örgüyle geriye doğru toplanmış ve yüzüne yakın bırakılmış küçük bukleler ona daha da çekicilik katıyor. Diğer tarafta, Daniel biraz uzakta duruyor ve siyah saçlı genç bir adamla tutkulu bir şekilde konuşuyor. Prens de benim gibi yolculuktan sonra toparlanmış, yeni koyu kırmızı bir üniforma giymiş. Arkadaşı ise sade siyah bir kaftan giymiş. Aynı boyda ve yapıdalar, tek ortak noktaları bu, ama bunun dışında görünüş olarak birbirlerine tamamen zıtlar.

– Kardeşim!" Beni ilk fark eden kız oldu ve ben koridorda yürüyüp onlara yaklaşırken oturduğu yerden kalktı.

Daniel konuşmaya o kadar dalmış ki, benim göründüğümü hemen fark etmiyor. O ve arkadaşı bakışlarını bana çeviriyor. Siyah saçlı genç adamın yeşil gözleri var. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra Daniel'in omzuna vurup geri çekiliyor ve tahtın arkasındaki gölgelerin arasında kayboluyor. Prens fark etmiyor bile çünkü elbiseme bakıyor. Ve umarım yakama değil.

Bakışlarımı krala çeviriyorum, o da birkaç kez göz kırptıktan sonra nihayet dikkatini bana odaklıyor. Sonra ayağa kalkıyor. Başını dik tutarak. Hâlâ biraz omurgalı olmasına sevindim. Gücsüz ve yaşlı bir adamla pazarlık yapmak zor olurdu. Orada göremediğim tek kişi en büyük Prens Nicholas.

Daniel beni karşılamak için aşağı iniyor ama ben elimi kaldırarak yerine dönmesini istiyorum. Mara'lar ıssız bir yerde yaşıyordu ama saray görgü kuralları konusunda eğitimliydik, bu yüzden krala kolaylıkla reverans yapıyorum ve o da başıyla onaylıyor. Daniel şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıp babasının diğer yanında tahtında duruyor. Şimdi hepsi etrafımda olduğu için akrabalıklarını ve benzer özelliklerini açıkça görebiliyorum. Üçünün de sarı saçları ve açık kahverengi gözleri var.

– Yarath'a hoş geldin Mara," diye başlıyor kral.

– Teşekkür ederim, majesteleri.

– İtiraf etmeliyim ki oğlum sizi diriltme fikrini ortaya attığında olumsuz düşünmüştüm. Sonra da bunun mümkün olduğundan bile şüphelendim. Ama önceki fikirlerim başarısızlıkla sonuçlanınca bunu düşünmek zorunda kaldım.

Kral ve varisleri otururken ben merdivenlerin dibinde durmaya devam ediyorum. Beni neden buraya getirdiklerini hâlâ bilmiyorum. Benden birkaç hortlak öldürmemi istemeleri çok ciddi bir sorun. Bu yüzden kral bir şekilde tepki vermemi bekleyerek duraklasa da ona sessizlikle cevap veriyorum.

– Oğlum Daniel ile zaten tanışmıştınız. Ve bu da," diyerek kızı işaret ediyor, "kızım Elena.

– Memnun oldum Prenses," diyerek başımı hafifçe eğiyorum.

– Ben de, Mara. Daha doğrusu Agatha, değil mi? - Melodik bir sesi var, sanırım bir prensesin sahip olması gereken şey bu. - Kardeşim senden çok bahsetti. Şaşırdığımı ve sevindiğimi söylemeliyim. Harika görünüyorsun.

– Çürüyen bir ceset görmeyi mi bekliyordunuz?

– Nesin sen, sadece...hmmm...düşündüm belki.....

– Sorun değil, aynaya ilk baktığımda çürüme belirtileri görmeyi bekliyordum. Ve orada olmadığına ben de senin kadar şaşırdım Elena.

Prenseler biraz utanıyor ve başını sallıyor. Bakışlarımı gittikçe daha yorgun görünen Kral Dimitri'ye çeviriyorum ve bu konuşmayı çabucak bitirebilmek için hoşbeşe son vermeye karar veriyorum. Ayrıca ben de yorgunum.

– Bu çok hoş ama oğlunuz burada olmamın gerçek sebebini bana hiç söylemedi.

Dimitri Daniel'a sorgulayan bir bakış atıyor, sonra bana dönüyor.

– En büyük oğlum Nikolai hakkında. Bir ay önce zehirlendi.

– Öldü mü? - Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sustum.

– Tanrılara şükürler olsun ki yok. Nicholas benim esas varisim. Hayatım boyunca onu büyüttüm ve eğittim ki benden sonra ülkenin başına güçlü bir hükümdar koyabileyim, ben öldükten sonra Araken'i yükseltmeye devam etsin, Serath'la bitmek bilmeyen savaşlar ve çatışmalardan sonra ülkenin eski ihtişamını yeniden canlandırmaya yardımcı olsun. Ve bu çekişmeyi şimdiden bitirecek. Ama o ölürse her şey boşa gider!

Yani kral ve Prens Nicholas komşu bir ülkeyle uzun sürecektir bir savaşa karşılar. Kralın sesi sinirli bir hal alıyor ve Daniel'e hızlı bir bakış atıyorum ama babasının tahta layık bir aday olarak görülmediğine dair sözlerinden etkilenmiş gibi görünmüyor. Prens rahatlamış bir şekilde odaya bakıyor ve Prenses Elena da ölçülü bir gülümsemeyle bana bakmaya devam ediyor.

– Serat ile ateşkes ilan etmeyi düşünüyor musunuz?

– Ne?" Kral şaşkınlıkla gözlerini kırptırır.

– Barış. Serat'la. Bunu mu planlıyorsun? - Dişlerimi sıkarak yavaşça tekrarladım.

– Artık barış yok, Mara! Ve olmayacak da! Denedim," dedi Dmitri hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırarak. - Alexei Lasnetsov ile Elena ve oğlu arasında bir evlilik konusunda anlaşmıştım. Ama ne yazık ki Alexei öldü ve o çocuk, Severin, anlaşmamıza tükürerek evlendi!

Elena'nın zorlukla algılanabilen kıpırdanışını izlerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

– Ama söyle bana, Mara! Bunun için onu affetmem İYİ DEĞİL MİYDİ?! - Kral sesini yükseltmeye devam eder ve yumruğunu kolçağın üzerine koyar.

Dmitri'nin bana kızgın olmadığını, sadece Severin'in bu davranışına sinirlendiğini fark ederek irkilmiyorum. Hatta kral bunu söylemek için başımın üzerinden başka tarafa bakıyor.

– Nazik davrandığınıza eminim, majesteleri.

– Yine de ona nişanlısından kurtulup Elena'yı alması karşılığında bir ateşkes teklif ettim! Ona ikinci bir şans verdim ve o bunu REDDETTİ! O genç adamın bana nasıl bir bahane sunduğunu biliyor musunuz? - Kral öne doğru eğilir ve son kelimeyi küçümseyerek tükürür.

– Hayır, majesteleri.

– Aşık olduğunu söyledi! - Dimitri yumruğunu tekrar indiriyor ve şimdi sesini o kadar aniden yükseltiyor ki Elena irkiliyor ve hatta korkuyor.

Herkesin tepkisini izlemeye devam ettim. Daniel'in dinlemiyormuş gibi yapsa da dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıldığını ve kahverengi gözlerinin soğuk ve mesafeli olduğunu fark ettim. Sonra bakışlarımı yana kaydırıyorum ve kraliyet ailesinin çok gerisinde, gölgelerde kısa bir hareket seziyorum. Daniel'le konuşan yine siyah saçlı bir adamdı. Prens ona güveniyor gibi görünüyor, çünkü genç adam böylesine hassas bir konuşma için burada kaldı.

– Bu sizin yararınıza değil mi, majesteleri? - Ben soruyorum.

– Ne?" diye tekrar sordu kral.

– Lasnet'lerde hain kanı var ve ben bunu herkesten iyi biliyorum. - Başımı kaldırıp inatla kralın gözlerinin içine bakıyorum. - Onlara bir prenses sözü bile vermemeliydim. Senin de gördüğün gibi sözlerinin hiçbir değeri yok. Barış yaparak Nicholas'a tahtta istikrarlı bir pozisyon vermeyi planladın. Ama evlilik bağının Severin'i sürpriz bir saldırıdan alıkoyacağını düşündüren neydi?

Araken'e? Dügün devam etseydi daha da kötü olurdu. Elena sayesinde Nikolai üzerinde her zaman bir kozları olacaktı.

– Buna cesaret edemez," diyor Dmitri sessizce.

Soğuk bir şekilde gülümseyerek başımı yana eğiyorum.

– Bir zamanlar Prens Serata hakkında böyle düşünmüştüm. Ve şimdi bana bak ve nerede ve neden öldüğümü hatırla.

– Yani söyledikleri her şey doğru mu? Peki ya sebebi... Bunu gerçekten yaptı mı?

– Evet, bunu kurbanın kendisinden duydum, kız kardeşimden. Onu kollarımda kanlar içinde gördüm.

– Korkunç, korkunç... - Dmitry sakalını ovuşturarak sessizce tekrarlıyor.

– Sana söyledim baba, Nicholas'ın zehirlenmesinin arkasında da onlar vardı. Bulduğunuz kanıtlar yeterli değil miydi? Onlarla boy ölçüşemeyeceğimi biliyorlar," diye araya girdi Daniel.

– Yani Nicholas'ı Serat'ın zehirlediğini mi düşünüyorsun?

– Evet, Agatha. Bazı sağlam ipuçları bulduk, hatta her şeyi itiraf eden bir zehirci bile var." Daniel başını salladı.

Ellerimi önümde tutmaktan yoruldum, rahatladım ve eteğimi düzelttim.

– O zaman benden ne istiyorsun?

– Nicholas'ı iyileştirmeye yardım et," diye yanıtlıyor kral. Sözlerini düşünürken kaşlarımı çatıyorum.

– Benden onun hayatını uzatmamı mı istiyorsun?

– Evet.

İstemsiz bir kıkırdamanın ardından dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Üçünün de yüzünde şaşkınlık belirliyor.

– Ne sorduğunuzun farkında olduğunuzu sanmıyorum" diye açıklamaya başlıyorum. - Yaşam süresini uzattığımızda, sanki o andan itibaren zaman durmuş gibi olur. Yani yaşlı bir adamın ömrünü uzatırsanız, aniden gençleşmez. Sadece yaşlılığı uzar ve büyü onun belli bir noktaya kadar doğal bir ölümle ölmesini engeller. Nicholas şu anda kötü bir durumdaysa ve ben onun ömrünü uzatırsam, uzun yıllar boyunca vücudundaki zehir yüzünden işkence çekecek ve ölemeyecek. - Söylediğim her kelimedede solgunlaştıklarını görebiliyorum, belli ki bu büyülerin nasıl çalıştığını bilmiyorlardı. - Şimdi durumu nedir?

– O... bilinci yerinde değil," diye sessizce cevap verir prenses.

– O zaman öyle kalacak. Ta ki biri merhametinden kılıcını kalbine saplamaya karar verene kadar.

Ağır bir sessizlik var. Onlara düşünmeleri için bir an vererek büyük pencerelerden dışarı bakıyorum, karanlıkta bahçenin veya diğer binaların dış hatlarını görmeye çalışıyorum.

– Ancak," diye araya girdim Daniel ağzını açtığında, "hayatını güçlendirmeye çalışabilirim, böylece hiç zehirlenmemiş gibi orijinal hayatını yaşayabilir. Ama bunu yapmak için, neyle uğraştığımı ve herhangi bir umudu olup olmadığını görmek için ona bakmam gerekiyor.

– Elbette! - Kral cesaretlenmiş bir şekilde kabul eder ve salonda rahat bir nefes alınır.

– Ama ben ne alıyorum?

Üçü de donup kaldı, muhtemelen buraya davet edildiğimi değil getirildiğimi unuttular.

– Özgürlük," diye yanıtlıyor Daniel.

Özgürlük mü?

Gülüyorum. Komik, iyi bir şakadan sonra olduğu gibi. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Kraliyet ailesi gergin ama sözümü kesmiyorlar, kahkahalarımın dinmesini bekliyorlar.

– Peki bana özgürlüğümü nasıl vermeyi planlıyorsunuz, Prens Daniel? Dirildiğim mezardaki özgürlük mü?

– Size sadece özgürlük değil, yaşam, intikam ve hayatınızın geri kalanına yetecek kadar çok altın vereceğiz.

Daniel ne kadar çok söz verirse, yüzüm o kadar kararıyor. Sadece listedeki son şeyi yapabilecekken bana güven vermesindeki rahatlıktan rahatsız oluyorum. Kasvetli bakışlarımı krala çevirdiğimde tüm eğlence buharlaşıyor.

– Oğlunuzu uyandırmaya çalıştığınız için uzun bir ödül listesi.

– Sadece o da değil. Serat'ın prensi zehirlemesinin intikamını almamıza yardım edersen hepsini alacaksın. Bu savaşı barışla bitiremezsem, tek bir darbeyle bitirmeye çalışacağım.

– Beni paralı asker olarak mı kullanmak istiyorsun? Tanrıça Morana'nın bir hizmetkârına kimse böyle bir şey teklif etmeye cesaret edemez.

– Kimse böyle bir şey önermeye CESARET EDEMEZ," diye itiraz etti kral. - Ve kendi ölümünüz bu sorumlulukları omuzlarınızdan almadı mı? Kendi ölümünüz

Tanrıça sizi terk etmedi mi, sizi kendine geri götürmek yerine nemli toprakta bırakmadı mı?

Yeterince makul. Ama yine de dişlerimi sıkıp sinirleniyorum.

Ve sadece Daniel doğru soruyu soruyor:

– Lasnetsov'lardan intikam almak istemiyor musun?

– Biliyorum," diye gevşekçe kabul ediyorum.

– Sadece intikamınızı almakla kalmayacak, Severin'i öldürerek ülkeler arasında barışı başlatacaksınız.

Sessiz kalıp öneriyi düşündükten sonra eski soruya dönüyorum, henüz onay vermiyorum ama hemen reddetmiyorum da.

– Bana nasıl hayat vermeyi planlıyorsun?

– Morok.

Konuyu anladığımda, gerçek bir şokla prensin gözlerinin içine bakıyorum, yüzünde bir şaka ipucu görmeye çalışıyorum, ama o ciddi.

– Bunu asla kabul etmez," diye sessizce nefes veriyorum.

– Ben çoktan kabul ettim.

Morok'un bu özel yeteneğini duymuştum. Hayatları boyunca bir kez, sadece bir kez, ölü bir insanı hayata döndürebilir, onu tamamen canlandırabilirler. Ama bu tehlikeli bir büyücülük. Kendi hayatlarının bir parçasını kendilerinden alır ve bir başkasına verirler. Ondan sonra, artık eskisi kadar güçlü değiller. Diğer Mar'lardan Morok'un bu yeteneği nadiren kullandığına ve çoğu zaman hayatlarının bir parçasını bir akrabalarına ya da sevdiklerine verdiklerine dair hikayeler duydum. Bu kadar değerli bir şeyi bir yabancıya vermenin ne anlamı olabilir ki?

– Ona ne kadar ödedin? Ya da ona ne söz verdin?! Bunu öylece veremezsin, özellikle de Gölge'nin bir hizmetkârına.

– Bu artık seni ilgilendirmiyor," diyerek elini umursamaz bir şekilde salladı ve tahtına yaslandı.

– Yani Morok beni diriltecek, bana bir dağ dolusu altın verecek, gitmeme izin verecek ve ben de istediğim yere gidebilecek miyim?

– Evet," diye başını sallar Dimitri.

– Tabii kalmak istemiyorsan," diye ekliyor Daniel aceleyle.

Avucumu eteğimin üzerinde gezdiriyorum, var olmayan kırıksıklıkları düzeltiyorum, düşünüyorum ve bakışlarımı tekrar krala yöneltiyorum.

– O zaman yarın Ekselansları Prens Nicholas ile tanışmak istiyorum.
Daniel'ın dudaklarının kenarları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor.

8

Anna'yla paylaştığım küçük odanın bir ucundan diğerine gergin bir şekilde yürüyorum, duvara bakıyorum, sonra arkamı dönüp akılsızca eylemi tekrarlıyorum. Odamız yeterince mütevazı ama temiz. Beyaz boyayla kaplı taş duvarlar, tavanda basit pervazlar, karşılıklı iki yumuşak yatak, iki masa ve bir büyük gardırop. Kışın hava serin olabiliyor, bu yüzden odada bir şömine ve önünde taş zemine serilmiş bir kurt postu var. Anna bazen akşamları ısınan alevlerin yanına uzanıp romantik bir kitap okumayı seviyor. Kütüphanemizde bu tür kitaplardan pek yok ama tapınaktaki yardımcılardan, eğer bir başkente seyahat edeceklerse ona birkaç cilt almalarını rica ediyor. Kız kardeşimin toplanmamış yatağına bakıyorum ve yastığın yanındaki okunmamış kitabı fark ediyorum.

Bu yıl resmen Mara oldum: Eğitimimi tamamladım ve tüm testleri geçerek bilgimi kız kardeşlerime kanıtladım. Böylece birkaç ay içinde kendi odam olacak.

Ama şimdi buradayım, endişeden parmağımı ısırıyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. İki saat önce Anna'ya kuralları çiğneyip sokağa çıkma yasağına rağmen tapınağa dönmediği için kızmıştım ama bu iki saat önceydi. Şimdi saat gece yarısını geçti ve ben endişeliyim.

Bana prensle olan ilişkisinden bahsettiğinden bu yana altı ay geçmişti. Onu hâlâ görmemiştim ama kız kardeşimi zorlamayı bırakmıştım çünkü beni şaşırtacak şekilde sözünü tutuyor, her zamankinden daha sıkı çalışıyordu. Çok iyi bir iş çıkardığını söyleyemezdim ama silahlarına daha çok güveniyor, koşarken ve egzersiz yaparken daha sağlam duruyordu. Neredeyse bu prensin Anna için iyi olduğunu, onu motive ettiğini düşünecektim.

Ne Anna'nın ne de benim ondan beklemediğimiz bir şey yaptı - ona evlenme teklif etti ve Anna yapamayacağını söyleyince, asla evlenmeyeceğine ve hayatı boyunca onu yalnız seveceğine söz verdi.

Bu haberi kız kardeşimin dudaklarından duyduğumda yüksek sesle homurdandım, tek kelimesine bile inanmadım, ama Anna bana öyle umutlu gözlerle bakıyordu ki, vaat ettikleri tüm zevkleri yutuyordu, kristal rüya şatosunu parçalayacak gücüm yoktu.

Ancak ilişkileri sayesinde Anna ve benim aramda altı ay sorunsuz geçti, altı ay kavgasız ve çekişmesiz geçti, altı ay kız kardeşim karanlık bir gecedeki dolunay gibi mutlulukla parladı. Altı ay...

Kapının dışındaki koridorda bir yerde bir ses duyarak hızla arkamı döndüm. Kapıyı açtım ve dışarı fırladım, sesin nereden gelmiş olabileceğini merak ederek kasvetli koridorda etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Hızlı bir adımla koridorda sola, sonra sağa ve sonra tekrar sağa döndüm. Ana kemerden geçen herkesin girdiği avluya çıkıyorum. Kabarık beyaz karın içine adım atıyorum, bir buhar bulutu çıkarıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum, sıcak bir pelerin getirmediğim için sessizce lanet ediyorum, çünkü onsuz burada beklersem üşüyebilirim. Kış bu yıl erken geldi. Sonbahara daha iki hafta var ama son on gündür düzenli olarak kar yağıyor. Tapınak ormanla çevrili ve kız kardeşimin sessiz ve itaatkâr olmasına o kadar alıştım ki prensiyle nerede buluşacağını ve nereye gittiklerini sormayı bıraktım.

Ayaklarımın altındaki yumuşak kara basıp ısınmaya çalışıyorum. Gecenin sessizliğinde öyle hoş bir gıcırtı çıkarıyor ki, giriş kemerinin karanlık girintisine bakmayı bırakıp aşağı bakıyorum. Yan tarafa kayarak taze, el değmemiş karı tekrar çiğnerken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Deri botlarım ayak bileklerime kadar iniyor ve bir an için kız kardeşimle ilgili endişelerimden uzaklaşıyorum. Soğuk hava ellerimi üşütüyor ve hemen bornozumu alıp buraya dönerek Anna'nın dönmesini beklemeye ve onu hemen azarlamaya karar veriyorum. Aklımın bir köşesinde kendimi kızgın olduğuma ikna etmeye çalışıyorum ama aslında kız kardeşim için daha çok korkuyor ve endişeleniyorum.

Sanki bu endişemi dindirecekmiş gibi yumruğumu göğsüme bastırdım. Donmuş gölün üzerindeki o günden bu yana yıllar geçti ama o korkuyu ilk kez o zaman hissetmiştim.

– Agatha!

İrina'nın bağıırışı o kadar beklenmedik ki irkiliyorum, neredeyse buzlu basamaklarda kayıyordum.

– Agatha! İşte buradasın! - İrina avlunun diğer ucundan bana doğru koşuyor, ortadaki artık kullanılmayan çeşmenin etrafında dönüyor. - Her yerde seni arıyordum! Odanda olduğunu sanıyordum.

Ağzımı açıp kapatıyorum, acaba cezalandırılabilceğim bir şey mi yaptım, bir şey mi unuttum, yoksa Anna'nın tapınakta olmadığını gördü ve şimdi ikimiz de zarar görecektir miyiz diye merak ediyorum. Anna uzakta olduğu için, henüz eğitimini tamamlamamıştı ve ben de ona izin verdiğim için.

– İrina, açıklayabilirim.

– Zamanımız yok! - Beni kabaca bileğimden tutup koridorlarda sürüklüyor ve giderken konuşmaya başlıyor. - Başımız belada, Agatha! Acele etmeliyiz.

Beni de kendisiyle birlikte batıdaki binaya sürüklediğini fark ediyorum. Orada kütüphane, sessiz okuma odaları ve şifacıların odaları var.

– Siz aptallar neden bize güvenmediniz?! - Hâlâ hızlı adımlarla yürüyen İrina bana dönüyor, kahverengi gözlerinde öfkeden çok üzüntü var ve bu hiç hoşuma gitmiyor. - Anna'nın ilişkisinden bana bahsetmeliydin! Eminim onu vazgeçiremezdin, ama belki birlikte bu işi yürütebilirdik ve hiçbir şey olmazdı.

Sonunda sesi çatlıyor ve nedense zihnim bulanıklaşıyor.

– Anna nerede? - Sıkışarak dışarı çıkmaya çalıştım, bacaklarım kendi bacaklarımla örülüyordu. Bir an için koridor sallanıyor gibiydi.

– Rahibe Kira onu üçüncü kat penceresinden gördü ve hemen hizmetçileri yardıma gönderdi. Tanrıça, küçük Anna'mız herkesin tahmin ettiğinden daha güçlü. - Sevinçli ama sesi ağlamadan önceki an gibi hüznü. - Tüm o çapkınlığının altında senin gibi demirden bir omurgası olduğunu hep biliyordum.

Haklı, eğitiminin meyveleri ortaya çıkmaya başladığında Anna'da da bunu fark ettim. Anna yavaş yavaş antrenman dövüşlerinin heyecanına kapılmaya başladı, kendine güveniyordu ve bazen başarılı bir hamle yaptığında heyecanını gizleyemiyordu, ki hala

bir hafta önce, ona izin vermedi. Böyle zamanlarda, onun bir zamanlar düşündüğümünden çok daha fazla bana benzediğini fark ettim.

*– Böyle bir durumda, ne kadar yol kat ettiğini söylemek mümkün değil!
- Irina devam ediyor. - Ve ancak yardımın geldiğini görünce ağlamaya başladı. Aptal! İkiniz de aptal kızlarsınız!*

İrina koridorun en sonundaki neredeyse siyah meşe kapıların önünde duruyor ve hiç tereddüt etmeden kapıları açıp elimi bırakıyor. Telaşın ve heyecanlı seslerin gürültüsünden hemen etkileniyorum. Mara'nın neredeyse tamamı, şifacımız ve tapınak görevlilerinden birkaçı burada toplanmış. Çoğu ileri geri koşturuyor ama giysilerindeki ve ellerindeki kan lekeleri hemen dikkatimi çekiyor. Hizmetkârlar bizden farklı olarak açık krem rengi doğal keten giydikleri için eteklerindeki ve kollarındaki kırmızı lekeler hemen fark ediliyor.

– Nerede-" Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü Anna'nın kendisini buluyorum.

Konuşmalar azalıyor, uzaklaşıyor. Her şey yavaşlıyor, saniyeler uzuyor gibi görünüyor ve neredeyse fiziksel olarak içimden geçtiklerini hissedebiliyorum. Anna hastalar için yapılmış basit yataklardan birinde yatıyor, yüzü doğal olmayan bir şekilde solgun, ağzı kanıyor ve bir zamanlar beyaz ve kırmızı olan güzel elbisesi göğsünde ve karnında kanla kıpkırmızı olmuş. En büyüğümüz Kira onun başında duruyor, karnındaki yarayı paçavralarla tutuyor ve zaten zayıf olan kanamayı durdurmaya çalışıyor. Kız kardeşim küçük bir kız gibi acı içinde inledi ve sonra beni görünce ağlamaya başladı.

Ona doğru koşuyorum, tökezliyorum ve yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı uzattığı avucuna doluyorum.

– Agatha... Özür dilerim! - Ağlamaya devam ediyor ve ben neredeyse kör bir şekilde perdenin arkasından karnındaki yaraya bakmaya çalışıyorum ama kan yüzünden gözlerimi odaklayamıyorum.

– Ne oldu?

– Özür dilerim... Seni dinlemedim... Onunla çıkmamalıydım.

Etrafımızda koşuşturan ve gürültülü bir şekilde konuşan tapınak görevlilerini izlerken kafam karışmış bir şekilde elini sıkıyorum. Büyük olanı bir şeyler getirmeleri için emir veriyordu ama sadece kız kardeşime odaklandığım için ne dediğini anlayamıyordum.

– Bunu sana kim yaptı?!

– Ariane.

Nefes nefese kaldım, ağzımla hava yutmaya çalıştım, anlayamadım.

– Bana ihanet etti. O yakınlık istedi, ben reddettim.

Anna seğiriyor ve öksürüyor, ağzından yine kan geliyor ve göz ucuyla Kira'nın yarayı incelemek ve dikmek için elbisesini özel bir makasla kestiğini görüyorum. Kan duruyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

– Benim... direnmemden hoşlanmadı, kendinde değildi," diye devam etti kız kardeşim, koluma yapışarak.

Anna sanki şu anda en önemli şey onlarmış gibi kelimeleri sıkarak çıkarıyor; benden başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye dikkat etmiyor. Acısını bile unutmuş gibi görünüyor. Tıp derslerimi hatırlayıp hareket ettirmediği bacaklarına bakarken içim ürperiyor.

– Ve aniden... bana bir hançer sapladı... dersleriniz, yapabildim-" Anna aniden dudaklarını gülümseyerek gerdi ve kanlı dişlerini ortaya çıkardı.

Hiç acı hissetmiyor.

– ...onu bayılttım. Yapabilirdim... ama seni hayal kırıklığına uğrattım Agatha. Ben-" bakışları bulanıklaştı, uzaklaştı ve gülümsemesi soldu, "O zaman onu öldürmeliydim, ama... yapamadım. Özür dilerim.

Anna sanki beni görmüyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Gözyaşlarımı tutuyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, saçlarını okşuyorum. Ona gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarım titriyor ve gülümsemem yüzümü buruşturmuş gibi görünüyor.

– İyi iş çıkardın, kardeşim! Af dileyecek bir şey yok. Yaptın işte. Şimdi..." Çoktan temizlenmiş olan yaraya kısa bir bakış attım ve Anna kılını bile kıpırdatmadı. Yırtık kenarlardan içinin parçalandığını görebiliyorum ama bunu düşünmeme izin vermiyorum," "Şimdi her şey yoluna girecek. Seni iyileştireceğiz.

Anna gülümseyerek tavana bakıyor ve ben yarasını geren iğnenin her dikişinde irkiliyorum.

– Ve sonra-" diye başlıyorum.

– Sonra ne olacak?

– Sonra onu kendi ellerimle öldüreceğim ve sen de öylece durup izleyeceksin.

Anna mırıldanıyor, dudaklarında kan köpürüyor, çenesinden aşağı damlıyor.

– Söz mü?

– Söz veriyorum.

9

Ertesi sabah hizmetçiler tarafından uyandırıldım. Öğlen için yıkanmama ve giyinmeme yardım etmeleri emredilmişti. Inna bana haşlanmış yumurta, kırmızı çörekler, dut reçeli ve koyu siyah çaydan oluşan bir kahvaltı getirdi. Hala yaşayan bir insan olduğuma inanıyorlar, bu yüzden onları yanıltmamak için küçük bir çörek ve reçeli ağzıma atıp çaydan birkaç yudum alıyorum. Lezzet o kadar güçlü ki bir an için gözlerimi kapatıyorum, ama yiyecekleri çiğnemeye çalışırken çene kaslarım gerilmekten ağrıyor ve bir keresinde dilimi acı içinde ısırıyorum.

Neyse ki bu sefer Prens Daniel kıyafet seçimime karışmamaya karar verdi ve daha rahat bir şey seçme isteğim üzerine kızlar bana kırmızı renkte oldukça sade ve katı bir elbise giydirdiler. Bol, yere kadar uzanan bir etek ve tamamen dantelle kaplı bir üst. Elbise boynumdan ellerime ve ayak bileklerime kadar her yerimi örtüyor, bu yüzden onu geri çevirmiyorum.

Marina makyajını bitirdiğinde, kalbim hala atmıyor ve allığım yok olmasına rağmen dünden daha iyi göründüğümü fark ediyorum.

– Uluma... - Kapıyı iki kez çaldıktan sonra ancak söyleyebiliyorum, ama ziyaretçinin cevabıma ihtiyacı yok, kısa bir uyarıdan sonra hemen kapıyı açıyor, - çocuk.

– Agatha! Gittikçe daha iyi görünüyorsun.

Daniel'in tatlı gülümsemesi sabahtan beri havamızı bozuyor. Bu prens bazen ciddi oluyor mu?

– Ekselansları.

– Ekselansları!

Neredeyse aynı anda Inna ve Marina beni selamlıyor, reverans yaparak oturuyorlar, hiçbir şeye cevap vermiyorum ve tuvalet masasının önünde oturduğum küçük döşemeli arkalıksız sandalyeden kalkmıyorum bile.

– Kızlar, yardımlarınız için teşekkür ederiz ve lütfen bizi yalnız bırakın," Daniel hala bana bakarak kapıyı işaret etti ve hizmetçiler itaat ettiler.

Onun yerine dün gördüğüm siyah saçlı genç adam odaya giriyor. Kapıyı kapatıyor ve üçümüz odada sessizlik içinde kalıyoruz. Şimdi onları yakından inceleyebiliyorum, Daniel ve arkadaşı gerçekten de birbirlerinin tam zıttı gibi görünüyorlar, boyları hariç. Genç adam yirmi iki yaşlarında görünüyor. Saçları siyah ve omuzlarına dökülüyor, gözleri berrak bir zümrüt rengine. Pantolon, beyaz bir gömlek ve siyah düğmesiz bir kaftandan oluşan sade bir kıyafet giyiyor. Gömleğin üstteki birkaç düğmesi açık, ona özensiz bir görünüm veriyor ama bu ona yakışıyor. Adam tüm ciddiyetiyle bana bakıyor, sonra da küçümseyici bir sırıtışla prene dönüşüyor.

– Yani gerçekten o mu? - O sadece Daniel'a hitap ediyor.

Artık ondan hoşlanmıyorum.

– Evet.

– *Bunun* ünlü Mara olduğuna emin misin? - Baskı ile tekrarlar Onu.

– Evet," diye cevap verdim ve yerimden kalktım, "ve bu Mara duymak için.

– Agatha, seni tanıştırayım. Bu Aaron. Aaron, bu da Agatha.

Aaron gülünç derecede önemsiz bir selam veriyor ve meydan okurcasına gergin gülümsemesini sürdürüyor.

– Aaron saraya kadar size eşlik edecek," diye yanıtlıyor Daniel, sessiz sorumu fark ederek.

– Güvenlik görevlisi mi demek istiyorsun?

– Aynen öyle," diye araya girdi Aaron.

– Ne yazık ki size her yerde eşlik edemiyorum, bu yüzden ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır. Eğer ilgilendiğiniz bir şey olursa ona soru sormaktan çekinmeyin. Şehirde bir şeye ihtiyacınız olursa, belki satın almanız gereken bir şey, ona da gidebilirsiniz" diye ekliyor Daniel.

– Yani bir koruma, bir dadı ve özel bir hizmetçi mi? - Aaron'un bundan hoşlanmadığını fark ederek zehirli bir şekilde sırttım.

– Belki o kadar kesin değil ama genel olarak doğru," diye mırıldandı prens.

– Teşekkürler, ama hayır.

İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor.

– Morok'u tercih ederim. Ona alışkınım ve o -" Aaron'a meydan okurcasına yavaşça baktım, daha önce bana yaptığı gibi, "- daha heybetli.

Biraz yalan söylüyorum, çünkü Aaron da iyi. Daniel daha ince ve düzgün bir adamken, Aaron'ın omuzları daha geniş ve muhtemelen daha sık antrenman yapıyor. Kendini savunabileceğinden eminim ama bana faydadan çok baş ağrısı olurmuş gibi geliyor. Morok en azından gevezelik etmiyor. Şaşırtıcı bir şekilde adam alınmadı, sadece sırtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

– Morok'un saraya girmesine izin yok, Agatha. Buraya hiç gelmiyor ve ben bundan memnunum. Bütün hizmetkârları korkutup kaçırmasını istemem. - Daniel bana dirsekli elini uzatıyor ve prensin ısrar edeceğini bildiğim için elini tutuyorum.

İkimiz koridorda yürüyoruz, Aaron bizi gölgeliyor.

– Ona güvendiğinizi görüyorum, Prens Daniel. Kim o? Akrabanız mı yoksa yakın bir arkadaşınız mı?

– Bir arkadaş," diye gülümseyerek başını salladı Daniel, bir elini sarı saçlarında gezdirip arkaya attı. - Onunla üç yıl önce, babam beni başka bir askeri akademiye gönderdiğinde tanıştım. Aaron güneyde oldukça varlıklı soylu bir ailenin çocuğuydu ama anne ve babası öldü. Mülk ve arazinin sorumluluğunu amcasına bıraktı ve o da şansını başkentte denemeye karar verdi, dedi. Seni koruyabileceğinden emin olmasaydım, seni asla ona emanet etmezdim Agatha. Aaron akademimizin en iyisiydi ve iki yıldır benim kişisel korumam.

Daniel elinin üzerinde duran bileğimi okşuyor, ben de dönüp bakıyorum. Aaron her şeyi duymasına rağmen prensin sözlerine tepki vermiyor. Yürürken sıkıntıyla duvarlara bakıyor, omuz kaslarını yoğuruyor ve hatta bilerek yüksek sesle esniyor, ama bakışlarımız buluştuğu anda, içlerinde en ufak bir uyku hali olmadığını fark ediyorum.

Başka bir şey sormuyorum ve sessizce üçüncü kata, batı kanadına, Nikolay'ın odasına gidiyoruz.

En büyük Prens Rakhmanov geniş yatağında, yumuşak kuş tüyü bir yatak ve kuştüyü bir yorganın içine gömülmüş yatıyor. Odası bir veliahta yakışır şekilde lüks. Ancak, prensin kendisi de kendi gibi görünüyor.

Pırıl pırıl yıldızlar ve özenle boyanmış duvarlar karşısında soluk bir gölge.

İki hizmetçinin yanı sıra Penses Elena da odada, yatağın yanında oturmuş, ağabeyine yüksek sesle kitap okuyor. Kız bizi fark eder etmez susuyor ve hizmetçileri gönderiyor, böylece kardeşlerinin durumunu duyulmadan konuşabiliyoruz.

– Burada olmana sevindim! Kardeşime yardım edip edemeyeceğimi görmek için sabırsızlanıyorum. Aaron!

Penses oturduğu yerden aniden kalkarak kitabı bir kenara bırakır.

– Penses," diye gülümseyerek selam verdi muhafızım.

– Yine kaçtın sandım! Geçen sefer hiç konuşma fırsatımız olmamıştı. Ne zaman geri geldin?

– Dün. Ve özür dilerim Elena, yoldan sonra çok yorgundum ve doğruca odama gittim.

Aaron'un hizmetçilerden sonra odadan çıkmaması beni şaşırttı. Sadece Daniel'in değil, kız kardeşinin de tam güvenine sahip görünüyordu. Elena yanıma geldi, hâlâ bir şeyler konuşuyordu ve ben de onun konuşmalarını duymazdan gelerek Nikolai'nin yatağına doğru yürüdüm.

– Bir ay önce zehirlendi mi? - Sessizlik olunca ilk soruyu ben sordum.

– Evet," diye sessizce yanıtlıyor Elena.

– Ne zamandır uyuyor?

– İlk başta durumu hiç iyi değildi, sonra bilincini kaybetmeye başladı... ama uyandı. İki haftadır derin uykudaydı.

– Şimdi kaç yaşında?

– Yirmi beş," diye yanıtlıyor Daniel.

Ve daha da kötü görünüyor, diye eklemek istiyorum ama tam zamanında dilimi ısırıyorum. Yüz hatlarından Daniel'la akraba olduklarını kolayca anlayabiliyorum ama Nikolai'nin saçları ağabeyi ve ablasının aksine sarı ve kulaklarına neredeyse hiç değmiyor. Göz kapağını kaldırıyorum ve gözbebeğinin neredeyse hiç tepki vermediğini fark ediyorum. Gözleri mavi. Nicholas muhtemelen tamamen annesine çekmiş. Pensesin zehirlenmeden önce yakışıklı ve formda bir adam olduğuna eminim ama şimdi çok kilo vermiş, yüzü zayıflamış, elmacık kemikleri sivrilmiş. Cildi gri bir renk almıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak, dikkatlice

yarılan tırnaklarını ve altlarındaki mavi deriyi inceliyordu.

Bu şekilde daha fazla yaşayamaz.

– Onu neyin zehirlediğini bulabildiniz mi? - Seyirciye tekrar soruyorum.

– Kesinlikle değil. Ama doktorlar aşırı dozda haşhaş uyku hapi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden onu hemen öldürmedi. - Daniel yaklaşıyor, avuçlarını gergin bir şekilde birbirine sürtüyor ve beni izliyor. - Görmek istediğin bir şey var mı?

– Evet. Sen ve muhafız," diye el sallıyorum Aaron'a, o da soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor. - Nikolai'yi oturtun ve başını tutun.

Genç adamlar başka soru sormadan itaat ediyorlar ve yaşlı prensi dikkatlice yatağa yatırıyorlar. Elena da yaklaşıyor ve hareketlerimi ilgiyle izliyor. Prens arkasına geçecek şekilde yatağa oturuyorum.

– Ne yapacaksın? - diye sorar prenses.

– Hayatının akışına bakacağım. Ne kadar kötü olduğunu göreceğim.

– Bunu gerçekten yapabilir misin? Peri masallarında duymuştuk ama doğru olduğundan emin değildim.

Kıza bakıyorum, gözlerindeki ışıltılı merakı fark ediyorum, dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor. Daniel'a o kadar yakın duruyor ki, ancak şimdi fark ediyorum.

– Siz ikizsiniz," diye nefes veriyorum.

Daniel şaşkınlıkla önce bana, sonra kız kardeşine bakıyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

– Bunu şimdi mi fark ettin? - Gülümsüyor.

Omuz silkiyorum, bunun beni neden bu kadar şaşırttığını bile bilmiyorum. Tekrar Nicholas'a dönerek parmaklarımı yaşlı prensin boynunda gezdiriyor ve ipleri bulmaya çalışıyorum. Başarılı olduğumda, iplerin gerildiği yerde derisi hafifçe altın renginde parlıyor. Prens nefes nefese kalıyor ve Aaron dikkatle izleyerek kaşlarını çatıyor.

Daha dikkatli kontrol etmek için elime alıp çekme riskine girmiyorum ama üç telden ikisinin çok sönük bir şekilde parladığını, sanki yavaş yavaş incelendiğini ve kopmak üzere olduğunu rahatlıkla görebiliyorum. Görünüşe bakılırsa, herhangi birinin kopmasına en fazla iki hafta var.

İzin istemeden prensin gömleğini kaldırıyorum ve sırtındaki küçük yaralara dikkat çekiyorum. Yerimden kalkarak Nikolay'ı tekrar yatağına yatırmalarını işaret ediyorum. Pencereye doğru yürüyüp aşağıdaki ana meydana bakarken üçü de sessiz ama dikkatli.

– Ona yardım edebilir misin? - Soruyu ilk soran Elena'ydı.

– Olabilir. Ama önce vücudunu güçlendirmeliyiz. Bunun için iki iksir hazırlamamız gerekecek. Tek sorun, sadece iki haftamız var.

– Ne demek iki? - Daniel'ın rengi soldu.

Sessiz kalıyorum, dudağımı ısıyorum, bunu yüksek sesle söyleyerek doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

– Neye ihtiyacın var? - Aaron ciddi bir şekilde soruyor.

– Şehirden satın almanızı istiyorum: kuru nane, tıbbi kediotu, kuşburnu ve alıç meyveleri, salvia....

– Sal... ne? - Aaron araya giriyor.

– ...ve funda. Ve hayır..." Pencerenin önünde volta atmaya başladım, onu görmezden gelerek tarifleri ve malzemeleri hatırlamaya çalışıyordum, "Alıç ve funda taze olmalı, onları toplamam gerekecek.

– Salvia mı? - Daniel da araya girdi.

– Yani adaçayı. Ya sadece sürün ya da merhem yapın. Yakında sırtında ülserler oluşacak. Ama funda ve alıç için ormana gitmeniz gerekecek.

– Agatha..." Dikkatimi çekmeye çalışarak tereddütle başladı. Yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni gerçekliğe geri döndürüyor. - Önce şifacılarımızı kontrol edelim, bakalım ihtiyacın olan bitkileri bulabilecek misin? Bulamazsan kasabaya gidip ihtiyacın olanı satın alabilirsin.

Başımı sallıyorum, nazikçe kollarından sıyrılıyorum, sarılmanın mütevazı ama hoş olduğunu isteksizce fark ediyorum.

– Elena, Agatha ve Aaron'u doktora götür, öğrendiklerimi babama rapor etmem gerekiyor.

– Tabii ki!

Daniel avucumu tutuyor ve ben daha koparamadan elime veda öpücüğü konduruyor.

– Umudun için teşekkür ederim, sevgili Agatha.

Bir an için damarlarımda kan dolaşmadığına seviniyorum, böylece ben de kızaramıyorum. Daniel arkasını dönüyor ve hızlı adımlarla dışarı çıkıyor.

– Bu konuları hep görüyor musun? - Nikolai'nin odasından çıkıp şifacıya gittiğimizde Elena merak ediyor.

– Hayır, yaşayan insanların ipliklerine dokunmak şöyle dursun, bakmamaya çalışıyoruz.

– Neden? - Kız merak ediyor.

– Bu tam olarak zorunlu bir kural değil ama... bu kişisel bir şey," diyecek kelimeleri bulmaya çalışarak buruşuyorum. - Birinin mahremiyetini ihlal etmek gibi. Birinin siz çıplakken odanıza girmesi kimsenin hoşuna gitmez. Ve eğer dokunmak-" diye mırıldanmaya başlıyorum, bu konuda nasıl konuşacağımı bilemiyorum, "- şey, bunu yapmıyoruz.

– Yani senin için çıplak bir ruh gibi mi?

– Sayılır. Ölümlere sadece onları bulup kesmek zorunda olduğumuz için bakıyoruz.

– Daniel sayesinde tüm çocukluğumu senin gibi insanların hikâyelerini dinleyerek geçirdim ve şimdi senin yanında yürümek çok harika. Öyle değil mi Aaron?

Arkamızda sallanan adama dönüyoruz.

– Maralar hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye kayıtsızca omuz silkiyor, "hepsinin ölmüş olması dışında.

– Daniel ise küçüklüğünden beri Agatha'ya aşıkmiş gibi görünüyor," diye kıkırdadı Elena ve ben halıdaki bir kıvrıma takılıp tökezleyince Aaron kıkırdadı. - Benden defalarca sen ve kız kardeşin hakkında bir hikâye anlatmamı istemişti.

– Daniel'ın her zaman tuhaf zevkleri olmuştur," diye alay etti Aaron ve ben hemen onu yumruklamak istedim.

– Agatha, kız kardeşinin hikayesini biliyorum, favorin var mıydı?

Şimdi tökezlemiyorum ama soru karşısında şaşırarak donakalıyorum ve Aaron neredeyse sırtıma çarpıyor. Elena usulca gülüyor, kolunu koluma doluyor ve beni koridorda ileriye doğru çekiyor. Bu prenses, soruları ve sevimli gülüşüyle, bana aynı şekilde kişisel sorular soran Anna'yı hatırlatıyor. Bir süreliğine kafamın tamamen boş olduğunu hissettiriyor.

– Kimse yok muydu? - Kız tekrar başlar.

– Bir aileye sahip olmamız yasak.

– Peki ya randevular?

– Çıkabilirsin.

– Yani öpüşmekte de sorun yok ve birlikte...

Aaron meydan okurcasına yüksek sesle öksürüyor.

– Merakım için özür dilerim. Son zamanlarda aşk kitaplarına fazla düşkünüm," dedi prenses çabucak. Bu Anna'yı hatırlatan başka bir şeydi ve Elena'ya karşı daha da sıcak hissettim.

– Romantik... kitaplar?

– Onlar aşk hikayeleri ya da romanlar. Mara onları okumuyor mu?

– Kız kardeşim onları severdi. Bu yüzden ders kitapları, bitki ansiklopedileri, karşılaşılabileceğimiz olası kötülüklerle ilgili kitaplar okurduk," dedim düşünceli bir şekilde.

Elena sarı saçlarını geriye savurarak sempatik bir şekilde gülümsüyor.

– Romanlar daha ilginç. Aaron'a bile bir tane verdim, onu biraz daha... özenli yapacağını umuyordum. Hatta 'daha romantik' bile diyebilirdim ama bu pek onun tarzı değil," diye homurdandı prenses, sitemle gözlerini kaçırarak.

– Öpüşmenin bu konuda bana nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum. Bunu yapabilirim," diye homurdandı çocuk prensesin ses tonuyla.

Cevabı o kadar öfkeli geliyor ki kendi kahrını zar zor tutabiliyorum ve şaşkınlıkla ona dönüyoruz. Sabahtan beri ilk kez yüzünde hafif bir mahcubiyet ifadesi vardı.

Sarayın şifa merkezinin bulunduğu bölümüne geliyoruz. Baş şifacıyla tanışmak ve malzemeleri kontrol etmek için ranzaların yanından geçip arka tarafa doğru yürüyoruz. Ancak bitkilerin ve dezenfektan solüsyonlarının tanıdık kokularını aldığım anda, yatakların üzerindeki grimsi çarşaf lar nefesimi kesmeye başlıyor. Elena öne doğru bir adım atıyor ve ben yataklardan birinin önünde donup kalıyorum, başlığın kenarına tutunuyorum. Göğsüm hararetle inip kalkıyor, nefesim sürekli kesiliyor ve bilincim kanıma kız kardeşimle ilgili daha fazla anı yerleştirirken nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Panikliyorum. Ben zaten ölüyüm! Nefes almama gerek yok, ölemem. Bu çok saçma!

İlk panik atağımı Anna'nın ölümünden hemen sonra geçirmişt im ve o zamandan beri ara sıra panik atak geçiriyordum ama kız kardeşimden sonra bunu bir sorun olarak hissedecek kadar uzun yaşamamıştım. Ancak şimdi, korkacak pek bir şeyim yokken, ölümünden sonra bile beni rahatsız ediyor.

Bu aptalca zayıflığım için kendimi azarlamaya çalışıyorum ama boğuluyorum. Kız kardeşimin hikâyesi burada yaşayan herkes için tozlu ve eski bir masal olabilir ama benim için sadece birkaç hafta oldu. Mezarda geçen yılları hatırlamıyorum.

Aaron avucumu tuttu ve parmaklarıyla yoğurarak masaj yapmaya başladı. Garip dokunuşu beni o kadar şaşırttı ki geçmişin görüntülerini görmeyi bıraktım ve adama baktım. Dikkatle avucuma bakıyor, hâlâ yoğurmaya devam ediyordu.

– Tehlikede değilsiniz," diyor genç adam rahat bir şekilde.

– Ben yapmadım.

Sertçe yukarı bakıyor ve ben konuşmayı kesiyorum. Devam etmediğimden emin olduktan sonra tekrar monoton harekete odaklanıyor.

– Hepsi geçmişte kaldı. Uzun zamandır acı çekmiyor. Çok uzaklarda ve muhtemelen sizden çok daha sakin ve mutlu bir yerde. O yüzden nefes alın. Ona ya da size karşı bir tehdit yok.

Sabit sesinin ardında paniğim azalıyor, nefesimin normale döndüğünü fark etmiyorum ve kız kardeşimi düşündüğümü nasıl tahmin ettiğini anlayamıyorum. Hastane yatağında öldüğünü bilen var mıydı? Yarayı diktiğimiz ve kanamayı durdurduğumuz, ama artık çok geç olduğu ve Anna'nın beş gün sonra öldüğü inançlara mı geçmişti? İntikam sözümünden sonra uykuya daldı ve ne kadar yalvarsam da, gece gündüz başucunda otursam da bir daha uyanmadı. Ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapatmama izin verdiğim anda öldü.

– Mars hakkında fazla bir şey bilmediğini söylediğini sanıyordum.

Parmakları avucumun üzerinde oyalanıyor, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme geliyor.

– Dikkatli ol o zaman. Ne söylediğime dikkat etmem için bana bir ders.

– Şifacı bizi bekliyor-" Elena'nın bizim için geri geldiğini fark etmiyoruz. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve elimin hâlâ Aaron'ın elinde olduğunu fark ediyor. - Bir sorun mu var?

– Hayır, sorun değil," diye yanıtlıyorum soru soran bakışını.

Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama adam aniden parmaklarımı sıkıyor ve bırakmıyor. Sinsice gülümsüyor ve kollarını benimkilere daha sıkı sarıyor

avucunun içine alır ve onu depoya doğru sürükler.

– Doktor bekliyor, gidelim! - Prens bize şaşkın bir bakış atarken omzunun üzerinden ona doğru atılıyor.

Baş şifacıyla konuştuktan sonra, malzemeler arasında birçok faydalı bitki buluyorum. İhtiyacım olan meyveler var ama beklediğim gibi kurutulmuşlar ve tazelerine ihtiyacım var. Adaçayı merhem için yeterli değil, bu yüzden şimdilik sadece ezilmiş yaprakları uygulamanızı, Prens'in vücudunu daha dikkatli incelemenizi ve onu güçlü tutmak için daha sık kaynatma yapmanızı rica ediyorum. Görünüşüne bakılırsa yakında sıvı sıkıntısı çekecek. Elena bir saat sonra ayrıldı ve Aaron, muhafızım olarak, iki saat daha sürecek olan kiler aramamı izlemek için geride kaldı. Son yirmi dakika içinde onuncu kez tahta sandalyedeki pozisyonunu değiştirmesini izlerken sııttım.

– Biraz ot almak için kasabaya gitmem gerekecek," diyerek genç adama kuru karahindiba kutusunu yerine koymasını söylüyorum.

– İhtiyacınız olan her şeyi bana listeleyebilirsiniz ve ben de satın alırım," diye hemen cevap veriyor, buradaki kalışının sona eriyor olmasından cesaret alarak.

– Üzgünüm ama salvia ve ısırgan otu arasındaki farkı anlayabileceğinizden bile emin değilim.

– Sal... ne?

– Sage!

– Sadece adaçayı de!

– Prens seni başa geçirmeyi nasıl akıl etti? Kılıç kullanmayı bildiğinden emin misin? - Elbisemdeki tozu silkeledim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

– Eski ve anlaşılmaz bir dil konuşan iki yüz yaşındaki yaşlı... Mara, yeteneklerimi kılıçla test etmek istediğine göre, yarın eğitimime katılabilirsin," diye homurdandı.

– Bana yaşlı bir kadın mı demek istedin?

– Hayır," dedi öyle arsız bir sırıtışla ki içimden onu tekrar yumruklamak geldi. - Bunu düşünmedim bile.

– Eğitim için meydan okumanı kabul ediyorum.

– Hayır, arkana yaslanıp beni hayranlıkla izleyeceksin demek istedim.

- Korktun mu? - Tek kaşımı kaldırıyorum.
- Daniel elbette Mara'nın hayattayken sıkı antrenman yaptığını söyledi ama sen benim yarım kadar bile değilsin," diye itiraz etti, sandalyesinden kalkıp yaklaşarak. - Bu çok kolay olurdu.
- Söz veriyorum, pes etmeyeceğim." Acımasızca gülümsüyorum.
- Herhalde bana başka seçenek bırakmadın Agatha," diye aynı gülümsemeyle cevap veriyor. Bana da bir ders vermek istediği izlenimine kapılıyorum, ancak daha bu sabah tanıştığımız için neden bu kadar düşmanca davrandığımızı bilmiyorum.
- Ama bugün şehre gidiyorum," dedim ve onu atlatarak ana koğuşa geri döndüm, ranzaların yanından hızlı adımlarla geçerek onları görmezden gelmeye çalıştım.
- Tamam, ama seninle gelemem.
- Koridorda bana yetişti.
- Neden? - Ben soruyorum.
- Ben... yeterince şehirde değilim. Emir böyle. Ya ayak işlerini tek başıma yaparım ya da kalabalık yerlere sadece Morok ile girebilirsin.
- Sözlerini düşünerek adımlarımı yavaşlatıyorum ve o da benim yeni hızıma kolayca uyum sağlıyor.
- Yani hala insanlar için bir tehlike olarak mı görülüyorum?
- Belki de. Ama aynı zamanda senin korunman için. Mara'nın topraktan yükseldiğine dair söylentiler tüm ülkeye hızla yayıldı. Bir kalabalığa karşı kendimi koruyamam. Ama Morok'un saldırıya uğraması pek olası değil.
- Aaron beni nazikçe dirseğimin altından tutup kaldırıyor, beni durduruyor ve ona bakmaya zorluyor.
- Haklısın. İnsanların batıl inançları var ve ölü bir adamın ortalıkta dolaşması, bir de Mara'nın eski sevgilisi, pek de iyi şeyler düşündürmüyor," dedim ama bakışlarındaki sempatiyi görebiliyordum.
- Senin için Morok'u bulacağım. Üzerine sıcak tutacak bir şeyler giy ve çıkışa gel.

Genç adam cevabımı beklemeden koridorda yürümeye devam ediyor. Sırtına bakıyorum, dalgınlıkla yürüyüşünün ne kadar sessiz ve yumuşak olduğunu fark ediyorum. Belki de Daniel Aaron'un iyi silah kullandığını söylerken abartmıyordu. En azından sessiz bir paralı suikastçı olabilirdi.

Aaron'un tavsiyesine uyarak önce odama çıkıp elbisemi pantolon ve gömlekle, basit botlarımı da içi kürkle yalıtılmış yüksek deri botlarla değiştiriyorum. Havanın şimdiden soğuduğunu ve önümüzdeki haftalarda ilk karın yağacağını bildiğimden, siyah kürkle yalıtılmış kırmızı bir kaftan giyiyorum. Üstüme tam oturuyor, siyah nakışlarla işlenmiş ve kapüşonu çok fazla öne çıkan saç rengimi gizlememe yardımcı oluyor.

Morok ana merdivenin dibinde, tam da en son ayrıldığımız yerde, dizginleri iki atın elinde beni bekliyor. Atlardan biri hâlâ benim beyaz atım. Morok hiç değişmemiş, kukuletalı pelerini bile hâlâ yoldan yeni gelmiş gibi yırtık pırtık. Gölge'nin hizmetkârını gördüğüme sevinmemiştim ama artık ondan korkmadığım için rahatlamıştım.

Birbirimizi selamlamıyoruz ya da tek kelime etmiyoruz, sadece omzumdaki yaralar hala iyileşirken ve yardıma ihtiyacım varken başlangıçta sık sık yaptığı gibi beni belimden tutup atıma bindirdiğinde şaşkınlıkla nefes alıyorum.

– Daha fazla yardıma ihtiyacım yok ama... teşekkür ederim," diyorum sessizce. Morok sadece omuz silkiyor ve atına atlıyor. Hayvanları sessizce işlek caddelere doğru götürüyoruz. Sonbahar ışık gün çok Kısa, и güneş batmaya başladı, ancak batmadan önce oraya ulaşmamız gerekiyor.

dükkanlar açık.

– Prens bana bir at bulduğunda sen de oradaydın. Adı neydi onun? - Garip sessizliği bozmaya çalışarak sordum.

Morok bana döndü. Maskesinden bir cevap mı düşündüğünü yoksa ağzımı açtığım için sinirlendiğini mi anlayamadım.

– Bilmiyorum. Sizin için önemliyse adını kendiniz koyabilirsiniz.

Sesi hâlâ derin ve karanlık, maske yüzünden bozulmuş, ama ben de alışmış gibiyim, çünkü irkilmiyorum.

– Ona ne yakışır bilmiyorum," diye mırıldanıyorum hayvanın boynunu okşayarak.

– Eğer kötü görünüyorsan, kısrağın var demektir.

Şaşkınlıkla adama baktım ve o da benim şaşkınlığıma karşılık olarak mırıldandı. Gerçekten dikkatimi vermiyordum.

– Kar tanesi mi? - Aniden Frost dedi.

Ve bu tatlı kelime, onu söyleyen kişinin karakterine o kadar aykırı ki, aptal aptal ona bakarak hiçbir cevap veremiyorum. O tatlı kelimenin kulağa nasıl bu kadar kasvetli gelebildiğini merak ediyorum.

– Berry? - Ciddi bir tonda tekrar teklif ediyor.

– Olamaz!

– Sultana? Şafak mı? Nezabudka?

Her yeni varyasyonda çenem biraz daha düşüyor ama şaşkınlığım o kadar yoğun ki bu şirin lakapların akışını durdurmaya çalışırken sadece başımı sallayabiliyorum.

– Çiçek mi? Güzel mi? Zarafet mi? Las...

– HAYIR! HAYIR! Hayır! Hayır! Cennet! Durman için sana yalvarıyorum! - Gölge'nin bir hizmetkârından böyle bir şey duyamayacağım için gülüyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayılıyor.

– Hmm... İnci? - diye mırıldandı, bilerek ekledi.

– Tanrıça! - Gülmekten nefesimi zor tutarak nefes verdim. - Benimle dalga mı geçiyorsun?

– Sürekli üzerinden geçmek zorunda mıyım?

– Hayır, lütfen! - Neredeyse sesimi yükseltecektim, yan tarafımın karıncalandığını hissediyordum. - Eğer durmazsan ona Morok diyeceğim," diye tehdit ediyorum, o yine göğsünü gümbürdeterek başka bir sevimli lakap bulmaya çalışırken.

Kısarak başını sallıyor, belli ki seçimimden memnun değil.

– Ona Blizzard diyeceğim.

Morok başıyla onaylıyor.

- Atının adı ne?
- Sugarloaf.
- Ciddi misin sen?
- Onu birkaç parça şekerle sakınleştirdim," diye cevap veriyor Morok ama sesindeki gülümsemeyi hissettiğime yemin edebilirim.
- Hiç aklıma gelmezdi...
- Ne?
- Morok atının adını Sugarloaf koyabilir. Neden atlarınıza isim veriyorsunuz ki?

En yakın sokaktaki evlerin gölgesine girdiğimizde, Yarat'ın ne kadar değiştiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Şimdi, gün ışığında, evlerin çoğunlukla açık renklere boyanmış olduğunu fark ediyorum: soluk sarı, mavimsi ve bej. Başkentte neredeyse her evin cephesi bir şekilde dekore edilmiş. Ancak hiç kimse sıradan evlerden ve hatta bir saraydan daha uzun olan tapınakların dekorasyonu ile zenginlik açısından kıyaslanamaz. Ama bu tapınakların hiçbirisi benim tanrıçama ait değil.

Cadde kalabalık, işten eve koşturan insanlar ve caddenin kenarlarında sıralanan dükkanlar. Ama Morok ve ben bütün görüntüyü bozuyoruz. Yolun neresinde görünürsek görünelim, sıradan hayatın tüm gürültüsü, tamamen kaybolmasa bile, farklı yönlerden bize ulaşan alçak bir fısıltıya indirgeniyor. Çocuklar gülmeyi bırakıp ağızları açık bize bakıyor; insanlar bizden olabildiğince uzaklaşıyor, sanki sadece varlığımızla onlara ölümcül bir hastalık bulaştırabilirmişiz gibi. Dükkan sahipleri müşteri çağırmayı bırakıyor ve herkes her adımımızı izliyor. Etrafımdaki sessiz fısıldaşmalarda "Morok" ve "Mara" kelimelerini duyuyorum. Demek ki söylentiler buraya kadar ulaşmış ve köylülerden herhangi biri fısıldaşmanın genel nedenini anlamadıysa, yakınlarda duranlar seslerini alçaltarak yardım etmeye hevesli.

İlk başta bu meraklı bakışlar altında olmaktan rahatsız oluyorum ama bir süre sonra bu tepki yorucu olmaya başlıyor ve Morok'u seviyorum. Olan biten her şeye dikkatimi vermeyi bırakıyorum.

- 'Bu taraftan,' diye atıldı yol arkadaşım, 'atları bu ahıra bırakalım, aktar yolun karşısında.'

Attan inip hayvanları direğe başlıyoruz. Morok burada hayvanları izleyen çocuğa el sallıyor. ocuk bir yulaf uvalının arkasındaki gölgelerde mümkün olduğunca saklanıyor.

– Buraya bırakıyorum, başkası almadan al. - Adam gümüş parayı alçak bir direğin üzerine koyuyor ve ben onun cömertliğini şaşkınlıkla izlerken beni çıkışa doğru itiyor.

– Bağlantımız," diye başlıyorum Morok'un bugün keyfinin yerinde olmasından yararlanarak, "nasıl işliyor? Beni hissedebiliyor musun?

– Her zaman değil, sadece ihtiyacım olduğunda. Bu senin yeteneğin gibi. Sadece baktığında ipleri görürsün.

– Peki ya ben? Seni hissedebilir miyim?

Sessizleşiyor, yolun karşısına geçmek için üç arabanın geçmesini bekliyoruz.

– Eğer ciddi bir şekilde yaralanırsam, evet.

– Yani ben sana bir hançer saplarsam... Yani birisi sana bir hançer saplarsa, bunu hissedecek miyim?

Morok rezervasyonuma kısı kısı gülüyorum.

– Eğer bana bir hançer saplamaya karar verirsen, eminim ki sen de çok acı çekeceksin ve sonra benimle birlikte leceksin.

– Ya hayatta kalırsan?

– O zaman sen de yle. Ama o zaman yanlışlıkla ellerimle seni bıaklayabilirim. O yüzden deneme.

Ben de başımı sallayarak kısı kısı gülüyorum.

– Etrafımda yaprak gibi titremeyi bıraktın mı?

– Senin gibi insanlar hakkında korkunç söylentiler var" diye drşte cevap veriyorum ve adam beni aktarın kapısına doğru iterken ona bakıyorum.

– Maskemin altında yüzüm yerine karanlığım olduğuna inandığını söyle bana.

Böyle düşündüğümü itiraf etmek istemediğim için dudağımı ısıırıyorum. Ama birlikte Araken'i gezerek bir haftadan fazla zaman geçirdik, prens beni kontrol ettiğinde Morok yardım etti, beni asla incitmedi ve hatta sohbeti devam ettirmek için şakalar yaptı. Arkadaş değiliz ama onun arkadaşlığı bana tanıdık gelmeye başladı.

– En azından Mara'nın böyle bir sapkınlığa inanmadığını sanıyordum. Sen de diğer köylü kızlar gibisin.

- Bunu bir daha yüzüme söyle.
- Yoksa ne olur? Kaburgalarımı hançer mi saplayacaksın?

Konuşmamızın dönüp dolaşıp aynı yere geldiğini fark ederek kaşlarımı çatıyorum ama Morok'un yine gülümsediğini hissettiğime eminim. Kapıda duruyor, ben ihtiyacım olan bitkileri alırken dışarıda kalmaya karar veriyor.

İçeride beni karşılayan bitki uzmanı kız muhtemelen kıyafetlerimin renginden kim olduğumu hemen tahmin ediyor. Etrafıma bakmak için kapüşonumu geri çektiğimde kız saçlarımı dikkatle inceliyor. Onun incelemesini görmezden gelerek ihtiyacım olan bitkileri listeliyorum ve kız siparişimi almaya başlıyor, her ne kadar kol mesafesinde kalmaya çalışsa da, zaman zaman garip bir şekilde etrafımda dolaşıyor. İhtiyacım olandan daha fazla adaçayı alıyorum, bir kısmını Aaron'un yüzüne fırlatmayı düşünüyorum, böylece sonunda bitkinin iki adı olduğunu öğrenecek. On beş dakikadan fazla zaman harcamıyorum ve çıktığımda Morok kapının yanında duruyor, sırtı duvara dayalı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Tüm köylüler onu gördüklerinde yolun karşısına geçiyor ve Gölge'nin hizmetkârından benden kaçtıklarından daha fazla kaçıyorlar.

– Bitti mi? - Elini uzattı, ben de ona alışveriş torbasını verdim. - İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?

– Hayır, yarın ya da öbür gün bir günlük mesafedeki ormana gitmeliyiz. Funda ve alıç toplayın.

– O zaman ilk dondan önce oraya gitmeliyiz. Serath sınırına yakın ormandan mı bahsediyorsun? - Morok yolun karşısına geçmem için beni tekrar dürtüyor.

- Evet.
- Seninle geleceğim ama oraya girmek iyi bir fikir değil.
- Neden?

– Çünkü savaş yüzünden bu orman-" Morok aniden konuşmayı kesti, yanımda durdu ve kolunu uzatarak beni sardı.

Olgunlaşmamış bir domates omzuna çarptı. Önce bir tane, ardından bir tane daha ve sonra bir avuç tuz. Domatesler iğrenç bir hışırtıyla pelerinine bulaşüyor ve kaldırıma düşüyor. Bakışlarımı bir avuç çocuğa çeviriyorum, onlar da dehşet çığlıkları atarak kendilerine dikkat ettiğimizi fark ediyor ve farklı yönlere dağılıp en yakın ara sokağa saklanıyorlar. Etrafımdaki insanlar nefeslerini tutuyor,

Onları lanetlememizi, hatta ruhlarını almamızı bekliyor ama Morok kayıtsızca elini ve giysilerini silkeliyor.

– Bu benim içindi," diye mırıldanıyorum.

– Sen," diye kabul etti Morok. - Ama siz Marslılar çok kullanışsızsınız.

Her zaman kırmızı giyerim, ancak kir siyahta o kadar belirgin değildir.

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, Gölge'nin hizmetkârları hakkındaki bilgilerimizin de yanlış olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre, maskenin altında onlar da bizim kadar insan. Kız kardeşlerimin hepsi öldü ve şimdi bu Morok, arkamda sürüklediğim geçmiş ve bizim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan tek kişi olabilir. Dalgın dalgın tuza bakıyorum, aptal çocuklar içimdeki hayaleti kovmaya çalıştılar ama domatesler sadece kasabalarında yürüyen ölülerin hoş karşılanmadığının bir işareti. Belki de aileleri onları Mara'nın evlerinin etrafında dolaşp duvarları kazıyarak bir çocuğu öldürmek istemesi konusunda çok korkutmuştur.

Dalgınlıkla ayakkabımın ucuyla bir domatesi tekmeliyorum. Sadece iki yüz yıl oldu ve Mars'ın insanlar için yaptığı yararlı her şey unutuldu.

10

Anna bu sabah şafak vakti öldü. Beş günlük ömrü kalmıştı ama ikinci gün rahibelerin ve hemşirelerin bana sempatiyle baktıklarını gördüm.

Biliyorlardı.

Buna inanmamıştım.

Bırakın hazırlanmayı, görmek bile istemedim.

Ben kolumu ona dolamış uyurken öldü. Sekiz saat sonra uyandığımda, kız kardeşler cesedini önce beyaz bir beze, sonra da Anna'nın kırmızı cübbesine sarmak üzere götürmüşlerdi bile.

Tanrıçanın onu bir an önce yanına alması, kız kardeşine yeni ve daha iyi bir hayat vermesi, böylece kız kardeşinin de diğerleri gibi dünyalar arasında bir yerde beklememesi için üç gün daha dua etmem gerekiyor. Ama sadece görevlerimi düşünmeye çalıştığımda başım uğulduyor ve koridorlar eğiliyor.

Kız kardeşime bakmam gerekiyordu. Ve o diplomasını bitirecek kadar bile yaşamadı.

Kız kardeşlerim bana dokunmuyor ama bazılarının beni takip ettiğini, beni rahatlatmak için öne atıldığını fiziksel olarak hissedebiliyorum ama Irina beni herkesten daha iyi tanıyor ve onların yaklaşmasına izin vermiyor. Sinirli olabileceğimi, öfkenin beni uçuruma sürükleyebileceğini biliyor. Ama beni ele geçiren kederi hiç görmedi. Yine de o güne kadar, intikamı düşündüğümde görüşüm aniden netleşip hava buz gibi olana kadar kendimi bu durumda bilmiyordum.

Gün batımından sonra, herkes uyuduğumu sandığında, ben çoktan toparlanmaya başlamış oluyorum. Nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı pek bilmiyorum ama vücudum otomatik olarak hareket ediyor, koridorları iyi biliyor. Serath'ın başkenti Ashor'a at sırtında, eğer hayvanı kovalarsanız, dört günlük bir yolculuk. Ama yol boyunca hangi köylerde at değiştirebileceğimi planlıyorum. Cephanelikte neredeyse hiç zırhımız yok, bu yüzden dar, dar bir pantolon, siyah bir gömlek ve koyu kırmızı kaftanımı giyiyorum.

siyahın bir tonunda ve siyah süslemeli. Eğer ölümle yüzleşecekseniz, neden en iyisini giymeyesiniz?

Silah olarak kalçalarımın iki uzun hançer ve en sevdiğim orta boy kılıcımı astım. Elimdeki sıcak kırmızı cübbeyi kuvvetle ve tiksintiyle kavradım - siyah bir şey tercih ederdim ama tapınaktaki tek cübbe kırmızıydı.

– Beni durduracak mısın? - Atımın yolunu kesen Irina'ya soğuk bir şekilde soruyorum.

Tapınak alanından ayrılmama sadece elli metre kala beni durdurdu. Orman, tarlalar, Ashore ve bir zamanlar kız kardeşimin aşık olduğu sarışın prens Serath'ın boynundaki hançerim.

– Agatha, insanları istediğimiz zaman öldürmediğimizi biliyorsun.

– İnsanlar daha önce Mara'ya karşı hiç el kaldırmamıştı. Her şeyin bir ilki vardır.

– Anna onun bir prens olduğunu söyledi, Agatha." Irina bornozuna sarındı, çizmelerinin altındaki kar çıtırdıyordu.

– Krallar ve prensler de tıpkı diğer insanlar gibi kılıçla ölür ve kan kaybederler.

– Mara gibi..." Üzüntüyle başını sallıyor ve beni zorla tapınağa kapatmayacağını anlıyorum ama yine de beni ikna etmeye çalışıyor.

– İlk seferinde biri bize el kaldırmaya cüret etti. Bir dahaki sefere ben olmayacağıma emin misin, Irina? Ya da senin? Ya da belki bir sonraki on yaşındaki Mara?

Irina cevap vermiyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. Son yıllarda gerçekten de gözle görülür bir sorun haline geldi. Biz işimizi sessiz ve hızlı bir şekilde yapıyor, Araken ve Serath'ı kimseye zarar vermeden kötülükten arındırıyoruz. Ve insanlar hiç kötülük olmadığını, Mara'ya gerek olmadığını düşünmeye başlıyor. Sunular gittikçe azalıyor, insanlar iyiliklerini paylaşmak istemiyor, çünkü korku artık onları ağaçların gölgesinde veya su kütlelerinin yüzeyinde korumuyor. İnsanlar, iki şeytani öldüren Sylvia ya da Serata'daki bir köyü aç kış nedeniyle sayıları artan hayaletlerden korurken ölen Olga gibi ünlü Mara efsanelerini aktarıyor. Ancak bize eski büyüklüğümüzün soluk bir gölgesi olarak bakılıyor.

– Asla başaramayacaksın. Prense ulaşamazsın, korumalarını geçemezsin.

– Biliyorum, bu yüzden yalnız gidiyorum.

– Agatha," Irina'nın sesindeki yalvarışı ilk kez duyabiliyordum ve o benim için bir anne gibiydi ve onu üzdüğüm için çok üzgündüm.

Bir an tereddüt ettim, onu incitmek istemedim ama sonra Anna'yı düşündüm. Tanrıçamız bunca gündür neredeydi? Başkente gelip prensi öldürerek çoktan cezalandırdığını ve şimdi de hainin ruhuna eziyet ettiğini mi öğrenecektim?

– O yaptı! Onun şerefini lekelemeye çalıştı! Ve sonra onu bıçakladı! - Öfkeyle tükürdüm ama sonra yumuşadım, Irina'nın masum olduğunu biliyordum. - Bu Anna'ya söz verdiğim son şeydi. Ve sözümden dönmeyeceğim. Diğer kız kardeşlere onları sevdiğimi söyle. Onlardan herhangi biri için de aynısını yaparım.

Dizginleri çekerek akıl hocamın etrafından dolaştım. Irina yine yoluma çıkmaya çalışmadı; ben dörtlüyle uzaklaşırken ne kımıldadı ne de arkasını döndü.

Beşinci günün sonunda kıyıya ulaştım, ortasında bir kar fırtınası yüzünden geciktim ve atımı yaralamak ya da donarak ölmek istemediğim için küçük köylerden birinde yarım gün bekledim. Ve o gün bana Mar'lardan birinin öldürüldüğüne dair söylentilerin çoktan yayıldığını söylediler. Muhtemelen tüm hizmetçi kızlar çenelerini kapalı tutmuyor, yiyecek stoklarımızı yenilemek için en yakın köyleri ziyaret ediyorlardı. Ondan önceki köyde, siyah bir pelerin çaldım ve kırmızı cübbemi

Eyerin yanındaki çantalar. Bu yüzden tavernalarda oturup, güce ihtiyacım olduğunu bilerek midemi düşüncesizce yemekle doldururken insanlar bana ilgi göstermeyi bıraktı.

Ve insanlar, her şeyi dinlediğimi fark etmeden, seslerini fısıltıya bile indirmeye çalışmadan kız kardeşimin ölümü hakkında konuştular ve konuştular.

Serata'nın başkenti beni alacakaranlıkla ve sakinlerinin akşam yolculuğunu aydınlatmak için yakılan meşalelerle karşılıyor. Yönüm sarayın yükselen kulelerine odaklanmış durumda ve oraya o kadar hızlı gidiyorum ki şehrin görüntüsüne, bahçelerin çok olup olmadığına, evlerin süslenip süslenmediğine, dükkanların bu kadar geç saate kadar açık olup olmadığına en ufak bir dikkat bile göstermiyorum.

Sadece şehri kuzey ve güney olarak ikiye ayıran geniş nehrin üzerindeki taş döşeli köprüde atımın toynaklarının çıkardığı sesi hatırlıyorum. Sarayın önündeki ana meydana ulaştığımda ilk kez yavaşlıyorum ve kasvetli gri mermer binaya bakıyorum. Gerçi şimdi karanlıkta k a r a n l ı k , neredeyse siyah görünüyor ve sadece yüksek pencerelerdeki turuncu ışıklar ona biraz hayat veriyor. Saray uzun, sivri kuleleri gökyüzüne doğru uzanıyor. On muhafızdan oluşan bir manga çoktan girişin önünde sıralanmıştır. - Saray kapandı! Onun majesteleri artık değil artık değil artık katılmıyor, Bir sonraki izleyici birkaç gün içinde. Önümüzdeki hafta başında tekrar gelin.

On beş metre önlerinde attan iniyorum ve uyarılarını dikkate almayarak heybeyi attan indiriyorum, ardından baldırına hafifçe vurarak güvenli bir yere gitmesini sağlıyorum. Meydanda neredeyse hiç seyirci yok ve orada olanlar da garip bir gerginlik hissederek uzaklaşıyorlar, ama gitmiyorlar, karşı kenarda kalabalık bir şekilde toplanıyorlar.

- Duymadınız mı?! - Muhafızların yüzbaşısı sesini yükseltiyor, hareketlerimi biraz şaşkınlıkla izliyor. - Saray kapalı!

Siyah pelerininin bağlarını çözüp yere atıyorum, sonra diğer kıyafetlerimi çıkarıp çantayı ayağımla daha uzağa fırlatıyorum.

- Eğer gitmezsen, biz--

Mara'nın kırmızı cübbesini tek bir hareketle omuzlarımdan geçirirken kaptanın ağzı açık kaldı. Bu sıradan bir pelerin değil, törensel olanı aldım. Gümüş ipliklerle işlenmiş--

omuzlarında ve sırtlarının çoğunda tanrıçanın ayırt edici işaretleri var. Kimin onları görmeye geldiğinden şüphe duymamaları için siyah saçlarımı çekiyorum.

– Mara... - bu tek kelime arkamdaki kalabalık ve önümdeki askerler arasında bir iç çekiş gibi yayılıyor.

– Majesteleri... kabul etmiyor..." Ben yavaşça kılıcımı ve bir hançerimi çıkarırken kaptan belirsiz bir şekilde geveliyor.

– PRENS KIZ KARDEŞİMİ ÖLDÜRDÜ! - Öfkeyle bağırdım. Mümkün olduğunca çok insan duyabilsin, kimi koruduklarını bilsinler diye.

– Olamaz...

– PRENSİNİZ MARLARDAN BİRİNE TECAVÜZ ETMEYE ÇALIŞTI! A Kadın direnince, adam... onu öldürdü," diye son cümleyi tıslayarak söyledim. - Çık dışarı. Defol. Yolumdan.

– Mara'ya dokundu mu?

– Nasıl yapabilir ki? Yani, onlar...

– ...tanrıçanın kendisi tarafından işaretlenmiş.

– Onun gazabını üzerimize o getirdi!

– Ya bizi korumazlarsa?

– Kötü olana kim yardım edecek?

– Mara yargılandı... onuru mu kırıldı?!

Yüzbaşı ve askerler afallıyor ve ne yapacaklarını bilemiyorlar, arkamda büyüyen kalabalığın öfkeli fısıltılarını duyuyorlar. Yirmi asker daha saraydan çıkıp ilk hattın arkasında yeni bir düzen oluşturuyor.

– PRENSİ BANA VER! - Işıkların açık olduğu ikinci kat pencerelerine doğru bağırıyorum. Bir deliğe girmeyi başaran avın önündeki yırtıcı bir hayvan gibi ileri geri volta atmaya başlıyorum. - KIM KIZ KARDEŞİME DOKUNMAYA CÜRET EDERSE BEDELİNİ ÖDEMELİ!

– İçeri giremezsin ve Majesteleri de dışarı çıkmaz. Git buradan, Mara! - Kaptan omuzlarını yeniden dikleştirir, bu sayısal üstünlük sayesinde kendinden daha emin hisseder.

Bu güruha tek başıma karşı koyma şansımın çok az olduğunu zaten fark etmiştim ama kılıcımı elimde döndürürken, geri çekilmezlerse en azından yanımda götürebildiğim kadarını götürmeye karar verdim. Çekip gitmek niyetinde olduğum bir şey değil. Muhafızlar kılıçlarını çektiler ve ben

Cüppemin kenarlarını geriye atarak daha fazla manevra kabiliyeti için kollarımı ve omuzlarımı ortaya çıkardım.

Arkamdan bir bağırış geliyor. Önce biri, sonra ikincisi, daha korkmuş biri ve sonra tüm kalabalık dalga dalga geliyor ve meşale ışığında bile kaptanın solgun, arkama baktığını görebiliyorum. Arkamı döndüğümde, kalabalığın içinden suyun içinden geçer gibi, parlak kırmızı pelerinleriyle kız kardeşlerim, Mara'lar geliyor. Geride kalanların hepsi. Beşi de. Başlarında en büyükleri Kira ve akıl hocam İrina vardı. Onlara şaşkınlıkla bakıyorum, yanımda ve arkamda dururlarken kılıcımı indiriyorum. Onlar da tören cübbesi giyiyorlar, elimizdekilerin en iyisi. Ve her birinin yanında asılı bir kılıç var. Kararımı desteklemek için geldiler. Gözlerindeki parıltıda ve yüzlerindeki gölgelerde, ayrılmadan önce görmediğim bir şey görüyorum.

Kaderine duyduğu öfke ve intikam arzusu.

11

Aaron beni fark edip kaşığı ağzına götürmeyi unuttuğunda bir parça haşlanmış patates çorbanın içine geri tükürüyor.

– Hayalet gibi yürüyorsun! - Öfkeyle, gömleğine damlayan et suyunu bir peçeteyle silerek söyledi.

Gün batımından hemen sonra Morok'la birlikte saraya döndük. Gölge'nin hizmetkârı saraya gitmedi ama ben aldıklarımı odama götürdükten sonra çevrede dolaşmaya karar verdim. Kimse izlemiyorken sarayı sessizce keşfetmeyi ve belki küçük bir hançer çalmak için bir cephanelik bulmayı planladım. Ama bulduğum tek şey mutfaktı. O zaman bir mutfak bıçağının hiç yoktan iyi olduğuna karar verdim, ama içeri girdiğimde Aaron'la karşılaştım, yüksek bir masada tek başına mütevazı akşam yemeğini yiyordu. Üzerinde sadece beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı.

– Neden burada yalnızsın? - Gidip bakmaya devam etmeliyim ama yorgunum, bu yüzden tam karşısına oturuyorum.

Sandalyeler de yüksek, muhtemelen meyve ve sebze kesmek için kullanılmış - masanın üzerinde bıçak olukları var. Ama şimdi birkaç kase yemek, çatal bıçak takımı, bir sürahi su ve bardaklar var.

– Yalnız yemeyi severim," diye yanıtlıyor ve yemeğine dönüyor.

– Gideyim mi?

Çorbasını yudumlayan genç adam yeşil gözlerini bana doğru kaldırıyor.

Kız kardeşim bana sık sık Ariane ona ilk kez gülümsediğinde kalbinin daha hızlı attığını söylerdi. Beyaz gülümsemesi ve saçlarındaki altın parıltısıyla sıcak bir ışık gibi olduğunu söylerdi.

– Bir gün. n Sen, Agatha, olmaz mümkün olmayacak
Gözyaşı gözlerinBir erkeğin gülümsemesinden," diye güldü
Anna, kaburgalarımı dirsek atarak.

Şimdiye kadar bunu anlamamıştım, çünkü Daniel'in yumuşak gülümsemesine kolayca sırtımı dönmüştüm. Ama şimdi, her nedense, gözlerimi kendi muhafızımın çatık kaşlı, aşırı yoğun bakışlarından ayıramıyordum.

Peki ne tür bir kalp atışından bahsedebilirsin? Kalbim hiç atmıyor.

– Hayır," diye yanıtlıyor Aaron bir an düşündükten sonra ve sonra tabağına geri dönüyor.

– Her hareketimi izleyeceğini sanıyordum.

Omuz silkiyor ve kaşığa doğru eğilerek uzun siyah saçlarının öne düşmesine neden oluyor.

– Bıçak çalmaya çalıştığını fark etmek için seni takip etmeme gerek yok.

Kaşlarım havaya kalktı. Şu anda bana bakmıyor ve daha önce de ellerimi görmezden gelerek gözlerimin içine baktığını görmüştüm. Aaron çorbasını bitiriyor ve boş kâseyi masaya geri koyuyor. Bana öyle şefkatli bir gülümsemeyle gülümsüyor ki dudaklarımı isteksizce birbirine bastırıyorum.

– Agatha, bilmiyorsan diye söylüyorum, elinde bir tatlı bıçağı tutuyorsun. Körelmiş.

Homurdanarak gümüş çatal bıçak takımını masaya geri koyuyorum ve göremeyeceğini düşünerek koluma tikiştiriyorum. Genç adam başını salladı.

– Aferin kızıma. Nereye sakladığını kontrol etmen için seni zorlamak istemedim.

– Kör olabilir ama sanırım gözüme kolayca girecek," diyerek kasıtlı bir kayıtsızlıkla ona fırlatıyorum.

Sessizce sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

– Malzemelerin geri kalanını ne zaman alacaksın? - Konuyu değiştiriyor.

– Yarın ya da yarından sonraki gün. Morok benimle geliyor.

Aaron tekrar başını sallıyor ve şimdi Morok'un soruma cevap verecek zamanı olmadığını hatırlıyorum.

– Sınır ormanının nesi var?

Genç adam dudağını ısırtıyor, vereceği cevabı düşünüyor. Ellerimi masanın üzerinde kavuşturup konuşmasını bekliyorum.

– Öldüğünüzde. Hiçbiriniz yeniden doğmadınız. Ve daha kötüsü. Bedenleriniz çürümedi. Anna'nınki de öyle. Tapınakta bulundu. Görevliler, tüm Mara'ların öldüğünü öğrenince dağıldılar. Onun bedeni orada gömülmeden bırakılmış. Diğerlerinden daha uzun süre orada yattı ama yine de aynıydı.

Aaron akıcı bir şekilde konuşuyor, her şeyi kuru gerçekler gibi ortaya koyuyor ama ben dişlerimi sıkıyorum, Anna'yı tekrar hastane yatağında hayal etmemeye çalışıyorum. O yarayı nasıl diktiklerini hatırlamıyorum.

– Duyduğum hikayelere göre, insanlar tanrıçanın, aracılarının ona dokunmaya cüret etmesine kızdığına ve sizi kendisine geri götürmeyeceğine karar vermişler. Sonra insanlar panik içinde, senin kirli bir şey olarak ortaya çıkacağından korkarak, seni iki ülkenin dört bir yanındaki işaretsiz mezarlara, gömüldüğün yerleri hiçbir şekilde işaretlemeden gömmüşler. Toprağın kalınlığının sizi tutacağını umdular. Bu yüzden seni bulmak kolay olmadı.

– Peki ya Anna? Mezarının nerede olduğunu biliyor musun?

– Hayır," diye cevap verdi Aaron sessizce. - Anladığım kadarıyla Daniel, Nikolai zehirlenmeden çok önce mezarınızı arıyormuş. Senin ve Morokların hikâyeleri onu heyecanlandırmıştı. Yani aslında seni yetiştirecekti ama babasını ikna etmek için iyi bir neden yoktu ve bir Morok bulmak kolay bir iş değil. Ve onu mezardan birini diriltmeye ikna etmek daha da zor.

– Sonra ne oldu?

– Tüm Mar Araken öldükten sonra, prensleri kız kardeşinizin onurunu kırmaya cüret ettiği için Serat'a savaş ilan ettiler ve askerleri daha sonra sizi de öldürdü. Artık her iki ülke de yaratıklara karşı savunmasız kalmıştı. Mara'lar gitti. Hiç kimse kalmadı. Moroklar geriye kalan tek umuttu, insanlar onların kötülerin icabına bakacağını umuyordu. Ama sonra kimsenin beklemediği bir şey oldu. Gölge'nin hizmetkârları ayaklandı.

– Olamaz," diye zar zor nefes veriyorum.

– Kendilerine bu şekilde davranılmasına kızarak her şeyi bırakıp gittiler ve insanları kendi sorunlarıyla baş başa bıraktılar. İlk başta, her iki ülkenin askerleri onları durdurmaya, yalvarmaya ya da rica etmeye çalıştı. Ancak askerler yollarına çıkar çıkmaz, tekliflerini dinlemeye bile yanaşmadan kafaları kesip insanların hayatlarını sonlandırdılar.

Başımı sallıyorum, Gölge'nin hizmetkârlarının sadece bir şeyler sezmekle kalmayıp bize verdikleri acının intikamını almak için bizden yana olduklarına inanamıyorum. İstemsizce girdiğim karanlık kapıya dönüyorum, sanki Morok orada duruyor olabilirmiş gibi. Ona bu konuda ne bildiğini ve doğru olup olmadığını sormak istiyorum.

Bir sürahidenden kendine dutlu bir lokma doldurmak için ayağa kalktığında Aaron'a tekrar dönüyorum. Bir bardağı dolduruyor, sonra tereddüt ederek ikinci bardağa biraz döküyor ve bana uzatıyor.

– Buna gerek yok," diye tereddütle reddediyorum ama bardağı elime alana kadar uzatmaya devam ediyor.

Kokladıktan sonra kızılılık olduğunu fark ettim.

– Bu benim favorim," diyorum şaşkınlıkla ilk yudumumu alırken. - Nereden bildin?

Cevap vermek yerine belirsiz bir şekilde omuz silkiyor ve tekrar masaya oturuyor. Aptalca bir soru olsa da, böyle şeyler efsanelerde pek geçmez. Bunu sadece kız kardeşlerim biliyordu. Ben sessizce içkimi bitirirken Aaron devam ediyor:

– O sırada gerçek bir savaş yaşıyordu ve birlikler çoğunlukla sınır ormanında çatışyordu. Birçok insanın vahşice öldüğü yerlerde neler olduğunu siz benden daha iyi biliyorsunuz.

– Ölümsüzler ortaya çıktı.

– Bu doğru. Ve onlardan bir sürü vardı. Hortlaklar, boğulmuş adamlar, hayaletler. Orman kelimenin tam anlamıyla onlarla kaynıyordu ve askerler birbirlerinden çok yaşayan ölümlerle savaşıyordu. Sonra Araken, Prens Arian'ın ölümünü talep etti ve onun idamından sonra saldırılarını durduracaklarını ve savaşın sona ereceğini söyledi. Bu onların şartı haline geldi.

– Serat da kabul etti mi?

– Hayır. Ama bu prensi kurtarmadı. Araken suikastçılar gönderdi ve onlar da prensi ele geçirdiler, her ne kadar sonuna kadar Marşlılardan birine elini bile sürmediğini iddia etse de. Hatta daha fazlasını da söylediler..." Aaron sesini alçaltarak öne eğildi, ben de öne eğilerek dikkatle dinledim. - Prens Anna'yı hiç tanımadığı, onu hiç tanımadığı konusunda ısrar ettiğini, öldüğü güne kadar bu konuda direndiğini söylüyorlar. Bunun bir komplo olduğunu ve kendisine tuzak kurulduğunu söylemiş. Serath hâlâ ilişkilerin birkaç yüz yıldır bu kadar gergin olmasının nedeninin bu olduğunda ısrar ediyor.

Homurdanarak metal bardağı gürültüyle masaya bıraktım. Neyse ki tüm lokmaları bitirmiştım, yoksa hepsini dökecektim.

– Şerefsizler! İki yüz yıl ve bunu itiraf bile edemiyorlar! Kız kardeşim bana ilişkilerini bizzat anlattı!

Aaron kaşlarını çatıyor ve çenesini gergin bir şekilde sıkarak bakışlarını masaya kaydırıyor. Birdenbire Lasnetler hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. O da Serat'tan benim kadar hoşlanmıyor mu, yoksa umursamıyor mu?

– İşte buradasın! - Elena'nın sesiyle ırkildik.

Aaron ve ben sandalyelerimizde geriye yaslanıyoruz, hala masaya yaslandığımızı, birbirimize daha da yaklaştığımızı fark ediyoruz. Gerçi şimdi bu kadar aceleyle ve aynı anda birbirimizden uzaklaşıyor olmamız durumu daha da garipleştiriyor. Prenses hiçbir şey fark etmemiş gibi davranıyor ama masanın yanından geçip adamın yanında durduğunda ince parmakları adamın omuzlarında geziniyor ve saçlarına gömülüyor. Yüz ifadem kayıtsız kalıyor ama içimden kalkıp gitmek geliyor. Bu hareketi izlemek garip, çok kişisel hissettiriyor.

– Agatha, ihtiyacın olan her şeyi buldun mu? - Kız bana gülümsüyor.

– Neredeyse. Şimdi de malzemelerin geri kalanı için ormana yapacağım yolculuğu tartışıyoruz. - Aaron'a tekrar bakıyorum, prensesin elini indirmiyor ama gergin bir şekilde oturuyor. - Orman temizlendi mi?

– Hayır. Moroklar bu topraklarda yeniden ortaya çıkmaya başladılar. Ama dediğim gibi, artık insanlara yardım etmiyorlar. Hala unutmuş ya da affetmiş değiller ve sadece para için çalışıyorlar, tabii ikna edilebilirlerse.

Yani, ormanda olmak gerçekten tehlikeli ve daha dikkatli olmalıyım ve tercihen çok uzağa gitmemeliyim. Tüm cevapları aldıktan sonra başımı sallayarak onayladım ve yerimden kalktım.

– Teşekkür ederim. Şimdi odama gideceğim," diyerek vedalaştım.

Tam kapıya doğru gidiyordum ki arkaya itilen bir sandalyenin gıcirtısını duydum.

Aaron ayağa fırlıyor ve ben arkamı dönüyorum.

– Ben de seninle geleceğim.

– Nereye? Odama mı? - Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor ve prenses de şaşkınlıkla genç adama bakıyor.

– Hayır. Ormana.

– Sen aklını kaçırmışsın! - Elena Aaron'ın kolunu tutarak haykırdı. - O Mara ve sen böyle bir ormanda öleceksin.

Başımı yana eğiyorum. Aptal, o sadece bir çocuk. Onu tek başıma koruyamam. Dudaklarım küçümseyici bir gülümsemeye dönüşüyor.

– Hayır. Morok'la gidiyorum. Prenses haklı, orası senin için güvenli değil. Ve o bir şey söyleyemeden mutfaktan çıkıyorum.

12

- Neden? - Irina'yı görünce inledim.
- Sen gider gitmez Kira'yı uyandırdım ve o da diğer herkesi uyandırdı," diye cevap veriyor akıl hocası yumuşak bir şekilde gülümseyerek.
- Bu son. Bu benim sonum olmalı.
- Kimseye sormadık ya da kimseyi zorlamadık çocuğum," diye yanıtlıyor Kira, yeşil gözleri parlayarak. Yaşına rağmen gözleri hâlâ her zamanki gibi parlak. - Her birimize bir seçenek sunuldu ve her birimiz seni takip etmeyi seçtik.
- Ve bu sadece senin sonun değil Agatha," diye yanıtlıyor Rahibe Jana.
- Bu bizim ortak sonumuz.
- Her zaman çok açgözlüsün Agatha," diye kıs kıs güldü Lillian, "kendin için almak istediğin sonu bile.
- Anna bizim de kız kardeşimizdi ve bugün bize böyle davranmaya cesaret edemeyeceklerini hatırlasınlar" diye cevap veriyor sonuncusu, Lada, diğerlerinin aksine gülümsemiyor, ama o her zaman böyle. Sakin ve biraz da çatık kaşlı.
- Lada pelerinini geriye atan ve savaşımayı kolaylaştırmak için kollarını açan ilk kişi oluyor. Diğer herkes de aynısını yapıyor, kalabalık ve muhafızlar cüppelerin hıştırtısından ürküyor ve ben kız kardeşlerimin azmini izlerken kıs kıs gülüyorum, onların desteğini hissettikçe nefesimin nasıl kesildiğini gizliyorum.
- Anna gerçekten özel biri. Mara'nın aşık olacağı kişi.
- Prens huzurumuza getirilmesini talep etmek için nefesimi topluyorum ama daha tek kelime edemedi kapıdaki muhafızlardan biri bize doğru bir arbalet fırlatıyor. Bir uyarı atışı yapmayı planlıyordu ama ayağımın dibinde tehlikeyi fark edip yana doğru bir adım atıyorum. Arbaletten çıkan ok taş levhadan sekiyor ve neredeyse Jana'nın böğrüne isabet ediyordu. Son saniyede kılıcımın önünü kesip kırmayı başardım.
- Hepimiz neredeyse ikinci bir kız kardeşimize mal olacak enkaza şaşkınlıkla bakıyoruz. Bize net bir cevap verildi. Kız kardeşler silahlarını sessiz bir şangırtıyla çektiler.

– Seni neden en iyi öğrencim olarak gördüğümü kanıtlama zamanın geldi. - Irina uzun saçlarını geriye atıyor.

– Biz diğerlerini alacağız, sen ve İrina doğruca içeri girin. O kaleyi biliyor, onu takip edin," diye sessizce emretti Kira, kılıcının kabzasını tutarak.

– Peki ya sen?

– Artık bizi düşünme. Ve arkana bakma, Agatha. Arkana bakma.

Kira elli yaşlarında görünmesine rağmen hâlâ zayıf, çekici bir yüze sahip, ancak ağzının ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar var. Bu yüzden birkaç hızlı adım attığında, hafif bir U dönüşü yaptığında, kolunu savurduğunda ve hançerinin ince bıçağı her şeyi başlatan okçunun boğazına saplandığında şaşırmayan tek kişi biziz.

Muhafızlar bize saldırıyor, biz de onlara saldırıyoruz. Kira ve Lillian önde, yolu açıyorlar, Irina ve ben sonra, diğerleri de arkamızda. Irina ve ben sadece kendimizi savunuyor ve askerlerin arasında manevra yaparak yaşlı kadının söylediği gibi girişe doğru ilerliyorduk. Ellerden ve bıçaklardan kaçarken, Mara'nın ne kadar hızlı çalıştığını, saldırıları ne kadar kolay savuşturduklarını ve cüppelerinin bile çevik hareket etmelerini engellemediğini fark ettim.

Bizler savaşçı olmak, kılıç tutmak için eğitildik. Ama biz ölümsüzlerle yüzleşmek için eğitildik, onların yaşam iplerini cesurca kesebiliriz, çünkü onlar zaten ölüdür.

Ama kimse bize ihtiyacımız olmadığını düşünerek insanları acımasızca öldürmeyi öğretmedi. Bu yüzden kız kardeşlerin yaptığı en büyük hata, saldırıları başarıyla püskürtmeyi başardıktan sonra değerli saniyelerini kaybetmeleri, kesin ve ölümcül bir darbe indirmeden önce şüphe içinde donup kalmalarıdır. Ve böyle bir hıçkırık, düşmanların kız kardeşlerden ikisini ele geçirmesi için yeterliydi.

Girişe ulaştığımda itaatsizlik ediyorum ve sarayın derinliklerinde kaybolmadan önce arkamı dönüyorum. Geriye dönüp baktığımda Lillian'ın yaralandığını ve Jana'nın öldüğünü görüyorum.

Öfkem boğazımda düğümleniyor ve koridorlardan birinde daha fazla muhafız bana ve Irina'ya saldırırken öfkeli bir çığlık atıyorum. Ve yolumuza çıkan herkesi katletmekte tereddüt etmiyorum. Beş dakika sonra, hançerimin eli başka birinin kanıyla kaplanmıştı.

ve sapı sürekli kayıyor. Cübbem birkaç yerden kesildi ve etekleri ıslak ve ağır. Saldırganların çoğunu alt eden Irina sol kalçasından yaralandı.

– Ana salon! - diye bağılıyor ve iki kişiyi daha öldürüyor. - Koridorun sonunda!

Başımı sallıyorum ve arkamızda cesetlerden oluşan bir yol bıraktığımızı ve koridorun çıgıllıklar ve iniltilerle dolduğunu fark etmek için sadece bir anlığına geri dönüyorum. Ama diğer uçtan bize doğru koşanlar var ve sayıları öldürdüklerimizden çok daha fazla.

Bir köşeyi dönüyoruz ve neredeyse tüm zemini kaplayan kötü döşenmiş kırmızı halının üzerine düşüyorum. Koridorun sonunda nihayet hedefimizi görüyorum: altın bitki motifleriyle süslenmiş uzun kapılar. Ana taht odasının kapıları. Bu bilgiyi birkaç dakika önce muhafızlardan birinden almıştık. Prens, kralla birlikte içeride. Prensın teslim olması talebimizi duyduklarında orada toplanmışlar ve ne yapacaklarına karar vermişler.

– Agatha, yakala onu! - Irina beni ileri itiyor ve bana birkaç saniye daha kazandırmak için kalabalığı karşılamak üzere duruyor.

Emin olamayınca birkaç garip adım attım.

– HADI!

Akil hocamın yüzündeki şefkatli gülümsemeye son bir kez bakarak ürperdim. Hepimiz ayrılığımızın uzun sürmeyeceğini biliyoruz; çok yakında tekrar buluşacağız, ama ölümden sonra, bizi yeni, belki de daha iyi bir hayata gönderecek olan tanrıçanın huzurunda. Belki diğer kız kardeşler benden biraz daha erken ölecekler ama ben bu sarayda sonumu bulacağım, bu yüzden Irina'yı bırakıp kaçıyorum.

O kadar hızlı koşuyorum ki durup kapılara çarpacak vaktim olmuyor, kapılar da benim baskımla titriyor. Kilit. Bıçaklandığım kolumdaki acıyla dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Kılıcımı çekiyorum ve kulakları sağır eden çınlamayla iri altın kulplara bir kez indiriyorum. Metal hafifçe eğilip bükülüyor ve kılıcı tekrar tekrar indiriyorum, ahşap çatırdarken kilidin yavaşça çıkmasını izliyorum.

Bir ya da iki kez daha.

Ama göz ucuyla Irina'nın düştüğünü görüyorum ve kırmızı cübbesi, o parlak nokta, gözden kayboluyor, cesetlerin arasında kayboluyor

ve insanlar bana doğru koşuyor.

Bir hırıltıyla tüm gücümle vuruyorum ve kilit neredeyse tamamen düşüyor. Kapının sağ tarafını çekerek açıyorum. İlk kılıç vücuduma girip arkamdaki ikinci kapının ahşabını delip geçmeden önce açılacak zamanı ancak buluyor. Sonra ikinci bir kılıç ve bir üçüncüsünü hissediyorum. Bu yabancı acıyı zar zor anlıyorum, ancak ağzıma dolan kanı mükemmel bir şekilde hissedebiliyorum, çok fazla kan çenemden ve boynumdan aşağı akıyor, yere bolca damlıyor, boğulmama ve hırıltılı nefes almama neden oluyor. Ortalık inanılmaz derecede sessizleşiyor. Katillerime baktığımda hiçbiri gülmüyor ya da neşelenmiyor, hepsi dehşete düşmüş ve geri çekiliyor, yanımda durmaya korkuyorlar. İşte o zaman ölmekte olduğumu fark ediyorum. Hedefimden bir adım uzaktayım.

13

– Hanımefendi, ne zaman gidiyorsunuz? - Inna saçımı bitirirken soruyor.

Saçının üst yarısını, başının arkasını çevreleyecek şekilde gevşek örgüler halinde örüyor ve alt yarısını serbest bırakıyor.

– Bu gece," diye cevap veriyorum.

– Sınır ormanına doğru gittiğinizi duydum, oralar tehlikeli yerlerdir!

– Sorun değil, Morok bana eşlik edecek.

Marina açık dolap kapısının arkasından sertçe dışarı bakar.

– Size o korkunç yaratık mı eşlik ediyor?! - Benim için bulduğu kaftanı göğsüne bastırarak haykırdı. - Yüzünün kafatası olduğu doğru mu?

– Aptal! Hanımefendi nereden bilsin?! Morok'un yüzünü görürsen öleceğini herkes bilir! - Inna itiraz etti ve ben de Gölge'nin hizmetkârının bu tür söylentilerden ne kadar hoşnutsuz olduğunu hatırlayarak bir gülümseme gizledim.

– Sorun yok, o sadece güvenlik için" diyerek onları rahatlattım.

– Ama günün bu kadar geç bir saatinde yola çıkmak mantıklı mı? Gece hava tamamen karanlık," diye başını sallıyor Inna.

– Yolculuk dinlenmeyle birlikte bir gün iki gece sürecek ve şafaktan hemen sonra ormana ulaşacağız. Böyle bir yere yakın olmak için en iyi zaman gündüz saatleridir," diye açıkladım gülümseyerek.

– Kıyafetlerini ve yiyecek malzemelerini hazırlayacağız, hepsini burada bırak. Başımı sallıyorum, acaba yemeği reddetsem mi diye düşünüyorum ama b u n u hatırlıyorum,

Belki Morok'un beslenmek için bir şeye ihtiyacı vardır.

– Çok daha iyi görünüyorsunuz Hanımefendi," dedi Marina, siyah bir gömleğin üzerine koyu kırmızı bir kaftan giymeme yardım ederken. - Daha önce tenin çok solgundu. Gittiğimizde kahvaltını bitirmeye çalış, gücüne ihtiyacın var. Bugün Bay Aaron sana ne getireceğimi söyledi.

Tepsiye bir göz attım. Bugün bana haşlanmış yumurta, elma reçelli çavdar ekmeği ve kızılıcık lokması getirmişler. Lokmaları zaten biliyor ama elma reçeliyle adam yine doğru olanı yapmış. Ben de hayatım boyunca sevdim.

– Ayrıca sana gelmeye söz verdiğin eğitim seansını hatırlatmamı istedi," diye gülümsedi Inna. - Seni oraya götüreyim mi?

– Gerek yok, sadece eğitim odasının nerede olduğunu söyle. - Reddediyorum.

– Zemin katta, orta koridorda. Dümdüz ilerleyin ve sonra sola dönün. Daha uzaklarda, eminim göreceksiniz, genellikle oldukça gürültülüdürler.

Kızlar reverans yapıyor ve odadan çıkıyorlar. Bir bardak lokma alıyorum ve bir yudum almadan önce, uzun zamandır kimseyle antrenman yapmadığımı düşünerek aptalca gülümsüyorum. Birden Aaron'un gerçekten benden daha iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ya da Morok ne kadar güçlü? Ondan istesem beni eğitir miydi? Morok'un dövüş tekniği hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Vücudum çürümeyebilir ama iki yüz yıldır tükenmiş durumda. Ormanın kenarındaki o ilk gün oldukça iyiydim, ama sadece oldukça iyiydim. Bir hata yapmışım, ağır yaralanmışım ve zaten ölmemiş olsaydım öldürülebilirdim. Irina bir keresinde her gün çalıştığım için bana en iyi öğrencisi demişti. Gözlerimden ter akana kadar aynı yumrukları ve ters vuruşları ısrarla tekrarladığımı hatırlıyorum. Bunu o zaman bile sadece kendimi değil, Anna'yı da savunabilmem gerektiğini bilerek yapıyordum. Ama sonuçta, tüm bu eğitim, prense aşık olma şeklinde aniden ortaya çıkan tehlike karşısında bana yardımcı olmadı. Şimdi sadece Morok'un haklı olduğunu ve vücudumun ilk haftaya göre daha güçlü olduğunu umabilirdim.

Hizmetçilerin bana söylediği gibi sola dönerek zemin kata doğru ilerliyorum. Haklıydılar ve attığım her adımda tahta kılıçların şakırtısını ve bağırışları daha net duyuyorum. Seslere ve iğneleyici sözlere bakılırsa Aaron, Daniel'la antrenman yapıyor.

Gürültü üzerine döndüm ve kendimi yüksek tavanlı, güneş ışığını zar zor azaltan yarı saydam perdelerle örtülü büyük pencereleri olan geniş bir odada buldum. Sonunda eğitim ve gerçek silahların bulunduğu birkaç raf dışında oda neredeyse bomboş. Ve yüksek tavanlar nedeniyle, tüm bağırışlar ve darbeler salon boyunca yankılanıyor. Aaron prensin açıklığından yararlanıp göğsüne tekme attığında eşikte donup kalıyorum. Düşüyor ve kötü bir gıcırtyla cilalı zeminden aşağı kayıyor.

tahta zeminde. Alıştırma kılıcı bana doğru uçuyor ve botlarıma çarpıyor.

– Agatha! - Daniel ayağa fırlayarak haykırdı.

O büyüleyici gülümsemesiyle bana geni ce gülümsüyor, birkaç saniye önce utanç içinde yere yı ıldı ı için en ufak bir utanç duymuyor. Prens yaklaşıyor ve kılıcını kaldırıyor. Terden vücuduna yapı maya ba layan koyu gri g mle ine bakıyorum.

– Seni  zlemeye ba lamı tım," diye fısıldıyor usulca, elimi öpüyor ve nedense utanarak kaskatı kesiliyorum.

– Daniel! Gecikmeni bir kayıp olarak kabul edebilir miyiz? - Aaron sırtıtarak bizden yaklaşık yedi metre uzakta durdu.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum. Bakı larımız sadece bir an için kesi iyor ve genç adam tekrar prene bakıyor.

– Biraz görgü sahibi olsaydın Aaron, bir kız odaya girdiğinde selamlanması gerektiğini bilirdin," diye ne eyle söze girdi prens, bir kez daha idman partnerinin karşısında durarak.

Aaron bana tekrar dikkatlice bakıyor, beni değerlendiriyor. Neredeyse ilk tanıştı ımızda yaptığı gibi. Bana hafifçe gülümsüyor, sonra dikkatini tekrar konu tu u kişiye çeviriyor.

– Kraliyet bana seni  pmem için para vermiyor, kraliyet k cını düzenli olarak tekmelemem için para veriyor. Ve bugünlük i imiz bitmedi.

– Agatha! - Dikkatimi Helena'ya çeviriyorum, bacaklarını altına almış, narin mor elbisesiyle duvar kenarındaki yumuşak kanepede bir kitapla oturuyor. - Buraya gel, pratik yaptıklarından daha uzun süredir konuşuyorlar.

Kıs kıs gülerek teklif edilen koltu a oturuyorum. Prenses haklı: genç adamlar birkaç dakika daha sözlü olarak atı tıktan sonra d v  meye geri dönüyorlar. Dikkatle izliyorum, ikisinin de iyi olduğunu fark ediyorum. Yorgun olmalarına rağmen hızlılar, kolaylıkla kaçıyor ve vuruyorlar. Ellerimde gerçek çelikle onlarla savaş alanında kar ıla saydım, her ikisini de yenmek zor olurdu. Daniel hala Aaron'dan belirgin şekilde daha zayıf olsa da Aaron'un savunmasında da pek çok çatlak var. Birden daha yakından baktığımda Aaron'ın dudaklarının kenarlarının gülümseyerek se irdi ini, saldırısında gözle görülür boşluklar bıraktığını ve prensin bundan faydalandı ını fark ediyorum. G zlemimin doğru olduğunu fark ederek daha da geriliyorum. Aaron prensin hatalarının hepsini olmasa da çoğunu görüyor, bazen i   d sel olarak

Onlardan yararlanmak için seğiriyor, ama sonra kendini tutuyor ve bazen bilerek kendisi açılıyor.

Yenik düşüyor. Gerçek seviyesini belirgin bir şekilde düşürüyor. Önce telaşlanıyorum ama sonra Araken'in prenslerinden biriyle dövüştüğünü hatırlıyorum. Arkadaşlıklarının bile müsamaha sınırları var, Aaron muhtemelen Daniel'i sakat bırakmak istemiyor.

– Kardeşim hakkında ne düşünüyorsun? - Prenses aniden düşüncelerimi bölerek sordu.

Saçlarını geriye doğru iten kıza dönüyorum. Yüzünü yumruğuyla destekliyor, kolçağa yaslanmış, muhtemelen bir süredir beni izliyor.

– Prens iyi bir adama benziyor," diye cevap veriyorum sakince.

Elena yüksek sesle homurdanıyor, belli ki cevabımdan tatmin olmamış.

– Sordum: Onu çekici buluyor musun? - Düzgün dişlerini göstererek gülümsedi.

– Çekici bir genç adam.

– Aslında, bizimle aynı yaştasınız. Sen 19 yaşındayken öldün, değil mi?

– Bu doğru.

– Daniel hakkında söyleyecek başka bir şeyin yok mu?

– Çok... nazik birine benziyor," diye mırıldandım kararsızca, ne tür bir cevabın onu memnun edeceğini bilmeden.

Elena yumruğunu zıplatıyor ve sessizce gülüyor.

– Ya sen Helena, Søren'i seviyor musun?

Kahkahalar kesiliyor ama kızın yüzünde hiç öfke görmüyorum. Düşünceli görünüyor.

– Onu sadece birkaç kez görmüştüm, o da yaklaşık beş yıl önceydi. Ve evet, ona aşık olmuş olmalıyım. Çok yakışıklı bir genç adam ama çok konuşmadığımız için sadece görünüşünü ve tavırlarını beğenecek vaktim oldu," diyerek kayıtsızca omuz silkti.

– Yani hayır diyerek kalbini kırmadı mı?

– Hayır, ama bana zarar verdi. Severin beni kim bilir nereden çıkan meçhul bir kızla kolayca takas etti." Helena kitabı sinirli bir şekilde kapattı.

- Belki de onu büyüleyen bir cadıyla tanışmıştır. Onun bu aptalca davranışını başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Başkalarına karşı olan hislerimi bastırdım ve ondan başkasını düşünmeme bile izin vermedim, bunun benim tarzım olduğunu biliyordum.

Kader. Evliliğim iki ülke arasında uzun zamandır beklenen barışa hizmet edebilir.

Kız ayaklarını yere koyar ve sinirli bir şekilde elbisesini düzeltir.

– Elbette, evlendikten sonra, belki zaman içinde gerçekten aşık olabileceğimizi kısmen umuyordum. Gerçi aşk evliliğinin benim gibi insanlar için bir lüks olduğunu muhtemelen biliyorsunuzdur.

Bu tür evliliklerde asıl önemli olanın siyasi kazanç olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum, özellikle de prensesler söz konusu olduğunda. Ve kız için üzülüyorum. Şimdilik bir pazarlık kozu olmaktan kurtulmuş olabilir ama ne kadar sürer bilmiyorum.

– Severin kendi bencil arzuları uğruna dünyanın içine tükürdü," diye yakındı Helena, desteğimi hissederek.

– Nişanlısı hakkında bir şey yok mu? - Ben soruyorum.

– Hayır, o artık Serath'ın Kraliçesi sayılır," diye neredeyse tükürüyor kız. - Ama Severin onu gerçek bir hazine gibi koruyor, casuslarımızdan hiçbiri onun adını ya da neye benzediğini öğrenemedi. O bir cadı ve eğer değilse, Severin ülkelerimiz arasındaki barışı bir bakire kıza değişecek kadar aptaldır.

– Artık ona aşık olmadığına sevindim.

– Neden? - diye merak ediyor.

– Boğazını kesip Lasnetsov ailesinin sonunu getirdiğimde zerre kadar pişmanlık hissetmeyeceğim. Sonunda kız kardeşlerimin uğruna öldüğü şeyi tamamlayacağım.

Elena memnun bir şekilde başını sallıyor ve elimi sıkıyor.

– Ve bundan sonra kardeşim hakkında daha ciddi düşünürsen memnun olurum." Kız sinsice gülümsedi, sesini alçalttı ve bana doğru hafifçe eğildi.

– Bana eşlik eder misin Agatha, çünkü prens yorulmaya başladı," Aaron alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, gerçekten de çok yorgun olan Daniel'a başını salladı.

Kaftanımı çıkarıp ortaya geçiyorum ve Daniel'in elinden kılıcı alıyorum.

– Devam etmeye hazır olduğuna emin misin? - Sivri ucunu ona doğru salladım, koyu renk saç tellerinin terli alınma ve boynuma nasıl yapıştığına dikkat ettim. - Sen de yorgun görünüyorsun.

– Hmmm... o zaman muhtemelen beni alt etme şansın var.

Önce o saldırıyor ama yeterince hızlı değil, daha çok test ediyor gibi. Bir saldırıdan kolayca sıyrılıyorum ve ikinci kesici darbeyi savuşturuyorum.

– Daniel'in gerçekten nazik ve çekici olduğunu mu düşünüyorsun? Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun? - Kılıçlarımız kesişirken Aaron sessizce sordu.

Bir an için şaşkın bakışlarım onun yüzünde takılı kaldı. *O da kulak misafiri olmuştu.*

– İlk dakikadan itibaren tam bir baş belası gibi görünüyordun," diye homurdanıyorum ve rahat bir şekilde daire çizerek uzaklaşıyorum.

– Daha ilk dakikadan duygularını bu kadar derinden incittiğimi duymak güzel," diyerek gülümsüyor.

Birkaç sahte hamleyle saldırdım ve bacaklarını kesmeye çalıştım ama ustalıklı kaçtı. Aaron bir bıçak darbesiyle karşılık verdi ama kılıcımı sol elime kaydırıp eksenimde dönerek kılıcı düz bir şekilde savurdum ve omzuna tam isabet ettirdim.

– Fena numara değil," diye mırıldandı Aaron şaşkınlıkla, acıyan yeri kavrarken. Eminim büyük bir çürük olacak.

Sahte bir hamleyle beni kandırmaya çalışıyor ama kılıcını son anda savuşturmayı başarıyorum. Birbirimizin etrafında tembelce dönmeye devam ediyoruz, zayıflık arıyoruz.

– Mar'ın iyi bir tekniği olduğu ortaya çıktı," diyerek rakibim beni övüyor.

– Benim zamanımda tanışmış olsaydık, muhtemelen şu anda sırt üstü yatıyor olurdun.

– Öyle mi? - Şaşırmış gibi yapar ve gözlerinde heyecan parlar.

Bana doğru hızla, öncekinden çok daha hızlı bir şekilde sarsılıyor ve kılıcının altından kurtulmak için mücadele ediyorum, daha önce numara yaptığını ve şimdi gerçek becerisini gösterdiğini fark ediyorum. Eğiliyorum ve kılıcı başımın üzerinden vızıldayarak geçiyor, sonra da yumruğumu gövdesine indiriyorum. Aaron birkaç kez öksürüyor ve ben de birkaç adım geri çekilerek fırçayı tıslayarak sallıyorum. Ona vuran benmişim gibi görünüyor ama nedense onun karın kasları benim canımı daha çok yakmış gibi hissediyorum. Birden içimden tişörtünü kaldırmasını isteyesim geliyor, böylece hile yapmadığından ya da içinde bir tahta parçası saklamadığından emin olabileceğim. Karnına bakarak dikkatimi dağıtıyorum ve Aaron birkaç

ve sonuncusu kalçama vurarak tökezlememe neden oldu ve kılıcını boğazıma dayadı.

– Dikkatsiz davrandınız." soru değildir.

– Hayır, sadece yeterince hızlı değildim. Zaferimle seni terletmek ve gururunu incitmek istemedim," diye yalan söylüyorum sırtarak.

– Görünüşe göre sen de gövdeyi süzerek beni pohpohlamak istemişsin," diye dalga geçerek alıştırma kılıcımı eline aldı.

– Daha çok gömleğinizdeki prensin çizme izlerini saymak gibi.

Daniel ve Elena gülüyor, ben de onları düşünüyorum.

– Antrenman maçını kazanmış olabilirsin Aaron. Ama sözlü bir tartışmada Agatha seni sırtından vurur. - Prens koltuğundan kalkıp bana kaftanımı uzatıyor.

– Bir erkek gibi yenilgiyi gururla kabul ediyorum," diye alaycı bir şekilde söze giriyor Aaron.

Belli etmemeye çalışıyorum ama söylediklerinden hem utanıyorum hem de memnun oluyorum. Yakıcı cevaplar verme alışkanlığımın iyi bir şey olduğunu hiç düşünmedim. Karakterimin bu özelliği nedeniyle kız kardeşlerim benimle tartışmaktan hoşlanmaz, bana huysuz derlerdi. Sadece Liliana ve Anna ara sıra benim kısa atışmalarımı teşvik ederlerdi.

– Bana öğretecek misin? - Elena ayağa kalktı ve kolunu Aaron'ın beline dolayarak onu müstehcen bir şekilde kendine çekti. Çocuk gerildi ama elini bırakmak istemedi.

– Prenses isterse, öğretirim.

– O zaman я Ben giderim, Elimde ihtiyaç bir tane daha başka bir göz atmak için Nicholas hakkında ve gitmeden önce aldığım bitkileri hazırlıyorum. - Kıyafetlerimi ilikliyorum.

– Bekle, ben de seninle geleceğim," diye yanıtlıyor Aaron, kılıçlarını kaldırmaya giderken.

– Gerek yok," diye Daniel onu durdurdu. - Agatha'yı kardeşine götüreceğim, sonra da şifacılar. Elena'yla kal, ona biraz öğret.

Kardeşlerimin birbirlerine baktıklarını fark ediyorum. Daniel kasıtlı olarak onları yalnız tutmaya çalışıyor. Elena'nın Aaron'un eline yapıştığını gördüğümde, prensesin Severin'e artık aşık olmadığına dair söylediklerinin doğru olduğunu anlıyorum. Görünüşe göre kalbi yeni bir hayranlık nesnesi bulmuş ve artık kendini tutmamaya ve sevebileceği genç bir adam bulmaya karar vermiş. Bu açıdan Aaron onun için iyi bir seçenek gibi görünüyor.

– O zaman birkaç gün sonra görüşürüz Aaron." Muhafızıma son bir kez başımı sallıyorum, o da cevap olarak bir şey söylemiyor ama başını sallıyor.

Rahatlayarak o kadar yüksek sesle nefes veriyorum ki Morok başını bana doğru çeviriyor.

– Ben iyiyim," diye aceleyle teminat veriyorum, onu telaşlandırmak istemiyorum. - Sanki kafesimden çıkmışım gibi hissediyorum. Burada nefes almak daha da kolay. Gerçi bu aptalca, çünkü nefes almaya ihtiyacım yok.

– Aptal değil," diye başını sallıyor, güneş ışınları maskesindeki altından yansıyor.

Yaklaşık üç saat önce saraydan ayrıldık ve kuzeye, sınır ormanına doğru yola çıktık. Şehirde çok sayıda insan olduğu için yavaş hareket ettik, atların dörtnala gitmesine izin veremedik. Orada hiç konuşmadık ve kasaba halkının sürekli ilgisinden ve güvensiz bakışlarından kaynaklanan sürekli gerginliği hissettik. Nihayet bir saat önce şehir sınırlarının dışına çıktık ve hızlanarak hayvanlara esneme şansı verdik. Tarlalar ve ağaçlar vızıldayarak yanımızdan geçiyordu. Araken ve Serath'ı birbirine bağlayan ana yola girdik. Eskiden geniş ve işlek bir yol olduğunu hatırlıyordum, ama şimdi bazı yerlerde otlarla kaplıydı ve geldiğimizi görünce durup kenara çekilen sadece üç yolcu vardı.

Gün batımından yaklaşık iki saat önce. Hava sonbahar soğukunda ama güneş ışığı hâlâ kapüşonumu indirebileceğim ve burnumu kürkün içine saklayarak kendimi yalıtımlı bir pelerine sarmaya çalışmayacağım kadar sıcak. Morok'un bana eldivenleri hatırlatmasına sevindim,

Neredeyse unuttuyordum, yoksa parmaklarım şimdiye kadar morarmıştı.

Atlar biraz yorulduğunda, rahat bir yürüyüşe geri dönüyoruz.

– Rakhmanov'lar hakkında ne düşünüyorsun? - Sessizlikten sıkılarak soruyorum.

– Diğer kraliyet aileleriyle aynı. Onları sevmiyorum.

– Neden onlar için çalışıyorsun?

Otuz saniye, sonra bir dakika bekliyorum ve iki dakika geçtiğinde cevap vermeyeceğine karar veriyorum. Ama adam beş dakika sonra tekrar konuşmaya başlıyor.

– Prensın Mar'lardan birini yetiştireceğine dair söylentiler duydum. Benim bulamadığım mezarınızı bulmayı başardığını duydum. Ben de geldim ve hizmetimi sundum.

– Neden Mar'inkilerden birini alacaktın?

– Sebepleri var.

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama sessizlikle karşılaşınca, bu soruya ayrıntılı bir yanıt alamayacağımı hissederek dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

– Biz öldükten sonra Morokların dirildiğini duydum. Bu doğru mu? - On beş dakika sonra dedim.

– Evet.

– Neden?

– Siz yeni bir nesildensiniz Mar, siz doğduğunuzda bin yıl olmasa bile birkaç yüz yıldan fazla bir süredir size gerçekler söylenmiyordu, gerçeklerle aranızda mesafe koymaya çalışıyordunuz. Ama akıl hocalarımız bize her şeyi anlatmaya devam ediyor.

– Hangi gerçekten bahsediyorsun? - Blizzard'ın dizginlerini yana çekiyorum, böylece derin çukurun etrafından dolaşacak.

– Marshılar arasında neden sadece kızların, Moroklar arasında ise sadece erkeklerin olduğunu hiç merak ettiniz mi?

– Merak ettim.

Ve hatta akıl hocalarına sorular sordum, tam cevabı bilmiyorlardı, her şeyi Morana'nın dişil ve Gölge'nin eril olanı temsil ettiği fikrine indirgediler, bu yüzden işaretlilerin cinsiyeti bu kadar kategorik olarak bölündü.

– Başlangıçta Mara ve Morok kardeş gibiydiler," diye şaşırtıyor Morok beni, "arkadaş canlısıydık ve birbirimizi destekliyorduk. Yeteneklerimiz farklıydı ama aynı şeyleri yapıyorduk. Ama

İnsanlar Gölge'den korkuyor, ondan bahsedilmesinden bile korkuyor ve benim gibi insanlardan kaçıyorlar. Mars sevgi istedi, saygı görmek istedi ve bu yüzden kız kardeşler bizden uzaklaşmaya karar verdi. Karanlık kardeşlerle bağlarını kopardılar, ki sizden öncekiler de tam olarak bunu yaptı. Ama biz unutmadık, bu yüzden öfkelenedik ve insanların size böyle davranmaya cüret etmesine hala öfkeliyiz.

Başımı eğiyorum, utanıyorum, dağınık düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum. Bir Morok'un Mara'ya zarar verdiğine dair tek bir örnek bile olmamasına rağmen, hayatım boyunca onlara karşı temkinli oldum. Gölge'yle olan bağlantıları nedeniyle herkes gibi benim de içime korku saldılar ve anlaşılan o ki onlardan uzak durmamıza hiç gerek yokmuş. Dahası, uzun zamandır birbirimize bağlıyız.

Tüm bu düşünceler arasında, bu konuda ona güvenip güvenmemem gerektiğini düşünüyorum. Ama Morok'un yalan söylemesinin ve böyle bir şey uydurmasının ne anlamı olabilirdi ki?

– O zaman sen benim gözetim memurum musun yoksa koruyucum musun? - Kararsızca sordum.

– Defans oyuncusu.

– Daniel en başta beni Gölge'ye göndermeni emredeceğini söyleyerek beni tehdit etti....

Morok karşılık olarak gülüyor. Bu alçak, karanlık kahkaha sırtımda tüylerimi diken diken ediyor ama korkudan değil, maskesinin yarattığı düşük titreşimden. Eğer maske gerçekten bir erkekse, kahkahasını tanınmayacak kadar bozuyor. Sis artık beni korkutmuyor, ama hayal edilemeyecek kadar derin bir kuyunun dibinden gelen kahkahaları dinlemek gibi.

Kahkahalar yatıştığında verdiği cevapla beni yine şaşırtıyor.

– Eğer o gün bana gerçekten böyle bir şey yapmamı emretmiş olsaydı, hemen o anda kafasını kendi ellerimle ezer ve ardından askerlerinin her birini öldürürdüm.

Kalbim hafifçe attığında irkiliyorum. Gerçekten zayıf, hafif bir spazm gibi, ama buna o kadar alışmışım ki tüm vücudum titriyormuş gibi geliyor. Ve sonra ikinci bir atış hissediyorum.

Üçüncüsü.

Dördüncü.

– Neyin var? - Morok elimi göğsüme götürdüğümde beni izleyerek sordu.

Beşinci.

Ve bir kez daha sessizlik çöktü.

Hayal kırıklığıyla göğsümü kalbime sürüyorum, tekrar çalıştırmayı umuyorum ama hiçbir şey olmuyor.

– Kalbim atmaya başladı sandım. Ama sonra durdu.
– Bu normal bir şey. Birkaç kez olabilir ama bir gün tamamen işlevsel hale gelecektir. Sadece tamamen işlevsel bir beden yeniden canlandırılabilir.

– Yani kalbim çalışmazsa beni tekrar hayata döndüremez misin?

– Bu doğru.

– Her şeyi nereden biliyorsun? Daha birini almadın mı?

– Evet. Bir deneyim yaşadım.

Zamanımız azalıyor ve arkamızda beliren ağır, açık gri bulutlar oraya ulaşmamızı çok zorlaştırabilir. Ve daha da kötüsü, eğer yağmur yerine kar getirirlerse. Sadece yolda mahsur kalmakla kalmayız, ormanda gerekli malzemeleri de toplayamayabiliriz. Atların son sürat koşmasına izin vererek çoğu zaman sessizce yolumuza devam ettik. Sadece hayvanlar dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda ya da biz artık eyerde oturamadığımızda durduk. Neyse ki yağmur yağmaya başlamamıştı ve gün batımından sonra hava bir köy ya da han arayacak kadar soğuk değildi, bu yüzden yola yakın ve birkaç ağaçla çevrili bir yerde kamp kurduk. Ateş yaktık ve Morok yanında getirdiği uyku tulumlarından birini bana verdi. Ben de ona Inna ve Marina'nın benim için hazırladığı yiyecek sepetini verdim.

– Ben yemek yemem. Ama maskenin altında bir yüzün olduğunu söylüyorsun, o halde bir ağzın da olmalı," diye onu dürtüyorum.

Morok kıkırdar ama sepeti kabul eder.

– Maskeyi çıkarır mısın? - Sesime olabildiğince kayıtsızlık katarak uyuduğum yeri ateşe yaklaştırdım.

– Daha önce kimse beni maskemi çıkarırken görmemişti. Ölmekten korkmuyor musun?

– Beni koruyacağını kendin söylemiştin. - Ona sorgulayarak bakıyorum.

– Bu yüzden maskemi senin önünde çıkarmıyorum.

Sadece başımı sallıyorum ve ısrar etmiyorum. Bana zaten iyi davranıyor, belki de benim ya da herhangi bir Mara'nın hak ettiğinden daha iyi, sözde ailesine sırtını döndükten sonra

Kardeşlerim. Bilseydim... Mara ve Moroki birlikte olmaya devam etseydi, eminim o gün galip gelirdik. Kız kardeşlerim lmezdi ve prensi kendi ellerimle boğardım.

Aklımda bu düşüncelerle pelerinime sarınıp battaniyeye sarınıyorum. Sırtımı ateşe ve Morok'a dönerek uzandım, ona huzur içinde yemek yemesi için zaman tanıdım. Ama bakmaya karar versem bile bakamazdım: rahat bir pozisyona geçip gevşediğim anda uykuya daldım.

Yolda bir gün ve bir gece daha geçirdik ve şafaktan tam iki saat sonra sınır orman hattına vardık.

– Tanrıça... Burada ne oldu? - şaşkınca nefes verdim ve ormanın duvarına baktım.

– Savaş," diye cevap veriyor Morok basitçe, dizginleri çekerek şeker'ini yanımda durmaya zorluyor.

Orman hatırladığım gibi değil. O orman iğne yapraklı ve gizemliydi, sabahları serin bir sis toprağın üzerinde süzülürdü. O orman neredeyse tüm yıl boyunca yemyeşildi, sadece kışın beyaz karla kaplanırdı, kız kardeşlerimle birlikte yürümeyi severdik, sık sık komşu Serat ve Araken köylerinden gelen ve ormandan ilek toplayan insanlarla karşılaşırdık. Kışın, kırmızı meyveler özellikle bembeyaz berraklığa karşı göze çarpardı.

Aynı orman, korkunç bir yangının hızla süpürüp geçtiği bir trajedi alanına benziyor. Ladin ve am ağaçlarının yarısından fazlası parçalanmış, gövdeleri kararmış ya da griye dönmüş. Ancak ağaçlar kırılmamış, kendi bölgelerini sıkı sıkıya koruyorlar. O kadar uzamışlar ki başımı kaldırmam gerekiyor ve o kadar sık büyümüşler ki on metre derine indikten sonra neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Ayaklarımın altındaki zemin eski iğneler ve kararmış kozalaklardan oluşan bir örtüyle kaplı. Bu ormana girmek istemiyorum ama başka seçeneğimiz yok. Funda ve alıları hangi yönde bulabileceğimizi biliyorum, bu yüzden sadece birkaç saat süreceğini tahmin ediyorum. Morok'un çok fazla sorunla karşılaşmadan girip çıkmak istediğine eminim.

nce sağa, sonra sola bakıyorum. Ormanlık alan şeridi neredeyse doğal olmayan bir şekilde düz bir çizgi halinde uzanıyor, ne bir tarafta ne de diğer tarafta görünürde bir son yok

Diğer tarafa da Sonsuz Orman demelerinin bir sebebi var.

– Dışarısı ne kadar tehlikeli? - Atımdan inerken sordum.

Kar fırtınası toynaklarını yere vurarak ve başını sinirli bir şekilde sallayarak ağaçlara daha fazla yaklaşmak istemiyor. Hayvana işkence etmemeye karar veriyorum ve onu orman kuşağından uzakta çıplak duran birkaç yalnız huş ağacına götürüyorum. Şeker kamışı Moroka daha iyi davranmıyor ve yol arkadaşım atın dizginlerini eline alıp yolu gösteriyor.

– Tehlikeli. Ama sorun sadece ölümsüzler değil. Dışarıda Serat askerleri de olabilir.

– O zaman umalım da ölümsüzler onlarla karşılaşsın," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

– Hep böyle huysuz muydun, yoksa ölüm mü seni böyle neşelendirdi? - Adam kıs kıs gülüyor.

– Bunu anlayamıyorum. Espri anlayışın beni korkutuyor ya da şaka yapabilmene bile şaşıyorum," diye onun ses tonuyla cevap veriyorum.

– Bunun bir espri anlayışı olduğunu düşünüyorsanız, henüz insanların gözlerini oyduğumu ve eğlenmek için yavru kedileri boğduğumu görmemişsiniz demektir.

Kocaman açılmış gözlerimde bir damla tiksintiyle dehşeti fark eden Morok, kuyunun dibinden yine o ürpertici kahkahasını atıyor.

– Böyle kelimeler imajıma daha mı çok uyuyor, Mara? - Atı ağaca bağlamak için arkamı döndüğümde alaycı bir şekilde ekliyor.

Kısa bir süre için onun sözlerine inandığım ve onları ciddiye aldığım için biraz utanıyorum. Onu bir canavar olarak görmeyi bırakmamın zamanı geldi. Birden adam bana orta boy bir kılıç ve uzun bir hançer uzatıyor.

– Daniel bana silah vermen için sana izin verdi mi?

– Hâlâ bana emir vermeye cüret eden bu çocuğun benim efendim olduğunu mu düşünüyorsun? - Ses tonundan ironi sızıyor.

Gülümseyerek silahları kabul ediyorum ve kemer kayışlarıma takıyorum. Morok ağır bir kılıcı arkasına, iki uzun hançeri de kalçasının iki yanına asmış. Gölge hizmetkârların hikâyelerini hatırlayarak kılıcını ilgiyle inceliyorum. Oldukça basit görünüyor, eski püskü siyah bir kılıf içinde düz bir bıçak. Deri kılıf da yıpranmış ve artık siyah yerine koyu gri. Kabzanın üst kısmı bile sade. Bununla birlikte, nesilden nesile aktardıkları özel bir silahları olduğu söyleniyor.

Kılıçları hayaletlere ve diğer yaratıklara karşı işe yarayan gümüşle kaplıdır ve bu kılıçlarda dövülen yazı sadece öldürmekle kalmaz, aynı zamanda yaşamın iplerini bir kerede kesebilir, çünkü bizden farklı olarak Moroklar bu ipleri görmezler, ancak nerede olduklarını bilirler.

Ormana doğru ilerliyoruz ve ben yol arkadaşımın arkasında birkaç adım atarak daha önce bana yıpranmış bir pelerin gibi görünen pelerinine daha yakından bakıyorum. Ama pelerinde bir tuhaflik fark edince hiç düşünmeden dokunmak için uzandım.

– Lasnetsovarın sarayına ilk başta tek başına yürüdüğüne, prense ulaşmaya ve ölmeye hazır olduğuna dair hikayeler duydum. Öleceğinizi biliyordunuz. Bu doğru mu? - Maskenin altından gelen acımasız ses irkilmeme ve kendime gelmeme neden oldu ve o fark etmeden elimi hızla çektim.

– Oh evet! Arian'ı sarı saçlarından tutup kafasını kendi tahtına çarpmaya hazırdım.

Morok yarı yolda aniden durdu ve bana döndü.

– Ne dedin sen?

– O piçin gözlerini oyup sarı saçlarını yolacağımı ve çığlıklarını dinleyeceğimi söylemiştim. Ama Arian'a ulaşamayacağıma göre, Lasnets ailesini keseceğim. Neyse ki Severin onların sonuncusu ve uzun sürmez.

Morok bu kez bir şey söylemiyor ve ağaçların gölgesine girerek orman sınırını geçiyoruz. Bu buruşmuş yapraklar, yosunlar ve eski iğnelerden oluşan örtünün altında yaşayan her neyse onun dikkatini çekmemek için ormanda mümkün olduğunca az konuşmaya karar vermiştik. Aradığımız şeyin nerede yetiştiğini bildiğimden, adam sessizce peşimden geliyor. Ağırlığına ve zırhına rağmen Morok o kadar sessiz yürüyor ki, yakında olup olmadığını görmek için sık sık endişeyle arkama dönüyorum.

Burayı sevmedim. Doğal olmayan sessizlik ve ormanın tanıdık kokularından herhangi birinin yokluğu içimi geriyor. Eskiden taze kokardı, ama şimdi, gürültüyle havayı koklarken, daha çok küf ve yaşlılık kokusu alıyorum, gerçi ormanın içine doğru ilerledikçe, parçalanmış ağaçlar daha da seyrekleşiyor. Daha derinlere indikçe orman daha canlı, koyu yeşil, ama kasvetli ve aşırı büyümüş, sanki kafasını içeri sokmak isteyecek herhangi bir insandan kendini çitle çevirmek isteyecek kadar vahşi. Yarım saat sonra

Ormanın yangın görmemiş bir kısmı, ama dallar güneş ışığının çoğunu engelliyor ve bizi doğal olmayan bir kasvet içinde bırakıyor. Burası ormanın dışından çok daha sıcak. Ancak bu aşırı büyümüş kısmı geçtikten sonra çam ormanına giriyoruz, burada yürüyüş daha kolay hale geliyor ve ağaçlar arasındaki mesafe daha fazla ve alan daha geniş görünüyor.

İlk bulduğumuz şey funda. Şaşırtıcı bir şekilde, lavanta çiçekli alçak çalılarla kaplı küçük bir açıklığa rastlıyoruz. Burada her şeye yetecek kadar var. Morok sessizce bitkileri koyabileceğim küçük bir çantayı yanıma koyup etrafa bakarken, ben cübbemi alıp doğru miktarı toplamak için diz çöküyorum. Sessizliğin içinde bir baykuşun birkaç kez öttüğünü duyuyorum. Hançerimle ihtiyacımdan fazlasını kesiyorum ama yedekte biraz olması daha iyi. Nikolai'nin ne kadar iksire ihtiyacı olacağını bilmiyorum.

Alıçları bulmak daha uzun sürüyor. Bir saat sonrasına kadar karşımıza çıkmadı. Başlangıçta yürüdüğüm yerde neredeyse hiç yok. Sadece kırmızı meyveleri olan birkaç çalı kalmış. Elimdekileri özel bir sepete topladım, ama yeterli değil, bu yüzden Morok'u ormanın derinliklerine doğru bir sonraki noktaya götürüyorum. Neyse ki dört küçük ağaç ve birkaç çalı var. İşleri hızlandırmak için Morok meyveleri toplamama yardım ediyor. İlk başta gücünü yanlış hesaplayarak yanlışlıkla onları elinde ezdiğinde ve siyah eldivenlerinden akan meyve suyuna küfrettiğinde sessizce gülüyorum. Sıvıyı ve meyve parçalarını silkeleyerek sessizce küfretmeye devam ediyor ama bu sadece beni tekrar güldürüyor.

- Gülmeyi kes. Hiç komik değil," diye homurdandı.
- Çok komik," dedim. - Kahkahalarım sizi rahatsız mı etti?
- Hayır, ondan hoşlanıyorum.

Kıkırdamalarım boğazımda düğümleniyor ve öksürmeye başlıyorum ama Morok hiçbir şey olmamış gibi elini yosunlara siliyor ve ben ona bakarken böğürtlen toplamaya devam ediyor. *Belki sorarsam kaçmama yardım eder? Belki hemen şimdi?*

Kafamı sallayarak bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum.

Özgürlük değil, intikam istiyorum. Morok'u bu işe bulaştırıp hayatını riske atmak istemiyorum. Beş kız kardeşim 200 yıl önce pes etti.

bitiremediğim bir şey için hayatlarını kaybettiler. Morok'un bu listedeki başka bir kurban olmasını istemiyorum.

Bir saat sonra dönüş yolundayız. Gölge'nin hizmetkârı artık önde yürüyor ve ben rahatlıyorum, artık her gölgeye bakmıyorum ve dalların çatırdamasıyla başımı çevirmiyorum. Morok odaklandığı için onları önce fark ediyor. Bileğimden tutup beni yana çekiyor, tehlikenin etrafından dolanmaya, fark edilmeden uzaklaşmaya çalışıyor ama yaratıklar çok yakındı ve kafalarını bize doğru çevirdiler.

Ağaçların arasında üç hortlak seçmeyi başarıyorum ama eminim daha fazlası vardır.

– Hazırlan," dedi adam bana sessizce, sepeti ve çantayı güvenli bir yere koyarak.

Kazara tahtaya saplanabilecek kılıcı kullanmaktan çekinerek iki uzun hançerimi de çıkarıyorum. İleri doğru adım atmaya çalışıyorum ama Morok beni omzumdan tutup geriye doğru çekiyor.

– Zaten ölüyüm, bununla başa çıksam daha iyi olur" dedim.

– Saçmalama.

– Sen ölürsen, ben de ölürüm.

– Kısa bir süre önce ben etrafındayken korkudan titriyordun, şimdi ise birkaç hortlakla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?

– Yeterince adil," diye isteksizce mırıldanıyorum ve ağzım şaşkınlıkla açıldığında sessiz bir şingirtıyla kılıcını çekip mırıldanıyor.

Kını ve kabzası basit görünebilir ama kılıcın kendisi bir sanat eseri gibi parlıyor. Siyah, ağır gümüş işlemeli, ortasında rünler var ve Morok'un haklılığını kanıtlamak için tanrıçamız Morana'nın sembollerini bile bulabiliyorum. Biz bağlıyız.

– Benim için endişelenme küçük Mara, ölmeyeceğim," diyerek alaycı bir şekilde saçlarımı okşadı.

Utancımı gizlemek için yavaşça bize yaklaşan hortlaklara bakıyorum ve mutsuzca mırıldanıyorum:

– Umarım geçen gün çilek ezdiğin elin bu değildir.

Cevap verecek zamanı yok, ilk yaratık sıçırıyor ve adam sadece iki geniş adım ve bir kesici darbe atıyor. Yaratığın gövdesi yosunların üzerine düşerken kafası yana doğru uçar. İkincisini de aynı hızla hallediyor ve üçüncü hortlağa doğru ilerliyor. Ve bana,

Sersemliğimden kurtulduğumda arkamda bir hareket hissettim ve bir mucize eseri dönüp bıçağı gulyabaninin boynu ile omzu arasına sapladım, sonra kabzayı çekerek boğazını kestim. Başımı kaldırdım ve Morok'a doğru son sürat koşan yedi ölü adamı saydım, can damarlarını hissediyor ve ağaçların arasında manevra yapıyorlardı.

Arkamızdan geldiler.

Hançerimi bırakıyorum ve yaratığı ayağımla tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum, bir süre zararsız olacak. İlk ikisinin önüne geçiyorum ve aynı anda üzerime geliyorlar; birinin kıvrılmış parmaklarından sıyrılıp hançeri diğerinin gözüne saplıyorum. Beni alt etmeye ve yoldaşıma ulaşmaya çalışan hortlakların arasında manevra yapmam gerekiyor. Dördünü öldürüyorum, beşinciye fırlattığım hançerin birini kaybediyorum, diğeri ise altıncı hortlağın vücuduna saplanıyor. Bıçağı kalbine saplamaya çalışıyorum ama birkaç santimetreyle ıskalıyorum. Silahı kendime doğru çekiyorum ama kaburgalarım takılıyor ve yaratık pençelerini sağ elimin ön koluna batırmayı başarıyor. Gulyabani kaftanımın kolunu derimle birlikte yırtıp kaslarımı zedelerken bir iniltiyi bastıramıyorum. Elimde kalan tek şey kılıcım ama onu da sol elimle çekip çıkaramıyorum ve yaratık deli gibi kolumu kavrayıp dişleriyle boğazıma ulaşmaya çalışıyor.

– Hayatta olmaz!" dedim dişlerimi sıkarak.

Karnına tekme atabilirdim ama o zaman kolum daha fazla yırtılırdı, çünkü gulyabaninin pençeleri hâlâ kasın içindeydi, ama sonuncusunun bana doğru geldiğini fark ettiğimde seçim yapacak zamanım yoktu. Acıyla bacağımı kaldırıyorum ama arkamda Morok bir kolunu omuzlarıma dolamış, sol eliyle uzun bir hançeri gulyabaninin çenesinden kafasına saplıyor ve gulyabaninin dişlerini takırdatmayı bırakıp sessizliğe gömülmesine neden oluyor. Ve Gölge'nin yedinci hizmetkârı, yedinciye çıplak elleriyle öldürüyor: yaratık bize doğru sıçradığında, adam başını tutuyor ve boynundaki deriyi yırtacak kadar sert bir şekilde boynunu kırıyor.

Morok ağaçların arkasından çıkan diğer üçünü öldürürken ben de gulyabaninin yığılan bedenini takip ederek yere yığılıyorum. Kolaylıkla ve hassasiyetle hareket ediyor ama zarafet ya da güzellikten yoksun. Yaptığı şey sanat değil, sıradan bir iş. Sessizlik çöktüğünde, adam kılıcıyla öldürdüklerimin kafalarını kesiyor, çünkü henüz ipleri kesecek zamanım olmadı ve yükselirler.

Bana yaklaştığında, hoşnutsuz bir tıslamayla ikinci uzun pençeyi elimden çekiyorum.

– Yardım edebilir miyim, küçük Mara?

– Teşekkür ederim ama kendim yapmayı tercih ederim," dedim dişlerimi sıkarak ve son iki çiviye söktüm. - Şimdi de bana lakap mı takıyorsun?

– Sen Mar'ın en küçüğü'sün.

Sonunda elinden kurtulduğum ölü adamın omurgası boyunca uzanan yaşam iplerini hissediyor ve onları yumruğumun içinde sıkarak çekip çıkarıyorum. Morok, gulyabaninin kafasından çıkardığım hançerle ipleri çekip kesmemi sessizce izledi.

– Aslında kız kardeşim en küçüğü" diye düzeltiyorum.

Morok hiçbir şey söylemiyor, ben de minnetle uzatılan ele yaslanarak ayağa kalkıyorum ve Gölge'nin hizmetkârına bakıyorum. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu, o kadar temiz çalışmıştı ki pelerinine ya da zırhına bir damla bile kan bulaşmamıştı, sadece eldivenlerine bulaşmıştı. Gururum kaç kişiyi hakladığını görmek için arkama dönmemi engelledi, çünkü bize arkadan yaklaşıldığını fark etmesi çok uzun sürmüştü.

– Hey!" Kırmızı pelerininin eteklerinden bir parça koparıp yaralı kolumu sarmaya başlayınca seğiriyorum.

– Enfeksiyon kaparsanız iyileşmesi daha uzun sürecektir ve daha fazla canınız yanacaktır.

– Bu yeni bir palto, kendininkini yırtıp atamaz mısınız? Zaten yıpranmış. Morok mırıldanıyor.

– Pelerinininden bir şey çıkarmak imkansız. Maskenin bir uzantısıdır, böylece sadece yüzlerimizi değil, gerekirse saçlarımızı ve vücutlarımızı da gizleyebiliriz.

Acıyı unutuyorum, maddeye merakla bakıyorum.

– Gölgeler, sadece çok yoğun, kumaş gibi birbirine dikilmiş. Dokunabilirsin.

İnançsızlık ve korkuyla elimi uzattım ama parmaklarım hayal edilemeyecek kadar yumuşak, daha çok kalın bir sise benzeyen bir şeye dokununca geri çektim. Parmaklarım gölgelerin içine düşmedi ama madde sanki havadaymış gibi sarktı. Elimi göğsüme bastırdım, gölgelere tekrar dokunmaya cesaret edemedim.

– O zaman neden bu kadar perişan görünüyor? - Merak ettim.

– Tüm gölgeler siyah değildir.

– Her Morok'un farklı bir maskesi var; her biri için özel olarak yapıldıkları doğru mu?

– Evet. Maske altındakini yansıtır.

Cevabı benim için belirsizliğini koruyor, ama hala ormanda olduğumuzu ve yeni bir kötülükle karşılaşmak istemediğimi hatırlayarak sormaktan vazgeçiyorum. Burada onlardan gerçekten çok var. Morok hançerlerimi toplamama yardım ediyor, sonra çantamı ve sepetimi alıyor ve ormanın çıkışına doğru ilerlemeye devam ediyoruz. Artık rahatlamıyorum, ağrıyan kolumu kucaklayıp sesleri dinliyorum.

Yeni bir macera yaşamadan ormandan ayrılmayı başardığımızda istemsizce nefes veriyorum ve gülümsüyorum. Topladığımız her şeyi heybelerimize koyduk, atları çözdük ve uzakta bir yerde dinlenmeye karar verdik. Ne Morok ne de ben, içinden her an yeni yaratıkların çıkabileceği ormanın yakınında dinlenmek istiyoruz.

Yarath'a dönerken ikimiz de yorgunduk ve çok az konuştuk. İlk gece, uzanır uzanmaz uykuya daldım ve şafakta Morok'un beni sarsarak yola devam etmemi söylemesiyle uyandım. Ertesi gün ve gece de aynı şekilde geçti ve ancak birlikte geçirdiğimiz son sabah saraya dönmek için hiç acele etmediğimi fark ettim. Morok beni acele ettirmiyor, Blizzard'ın rahat bir tempoda gitmesine izin verirsem, soru sormuyor ve sadece uyum sağlıyor.

– Başta bana Rachmanov'ları sormuştun. Nikolay'a yardım ettikten sonra onlarla mı kalacaksın? - Morok muhtemelen başkente sadece dakikalar kalmışken gergin sessizliği bozmaya çalışarak sordu.

– Bilmiyorum. Belki de baş edemediğimde beni yere indirmeni söylerler," diye kayıtsızca omuz silktim. - Dürüst olmak gerekirse, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana söyleyecek bir şeyin var mı?

– Ben de pek bir şey bilmiyorum. Sadece Dimitri'nin iyi bir kral olduğunu ama artık çok yaşlı olduğunu biliyorum. İlk karısından doğan büyük oğlu Nicholas'ın karakter olarak babasına çok benzediği söyleniyor. Sıradan insanlar onun iki ülke arasında barışı yeniden tesis edeceğine, babasının yapamadığını tamamlayacağına ve gördüğünüz Sonsuz Orman'ı kötülüklerden arındıracağına dair umut besliyor.

– Nikolai ve Daniel kardeş değiller mi? - Açıklığa kavuşturuyorum.

– Baba tarafından üvey kardeşler. Anneleri farklı.

Nikolai'nin görünüşünün gerçekten de Elena ve Daniel'inkinden farklı olduğunu hatırlıyorum.

– Bir ara Dmitri'nin en sevdiği kadının, karısı hayattayken ikizlere hamile kaldığına dair bir söylenti çıktı. Doğru, kadın kısa bir süre sonra ölmüş. Ve burada hala hiç kimse şunu belirleyemedi: kendi ölümünden mi öldü yoksa çocuklarının piç olarak doğmamasını isteyen o gözde tarafından mı öldürüldü? Ve böylece kral ikinci kez evlendi.

Başımı salladım, hikâyeyi dinledim ve yaralı elimin bandajını düzelttim. Başımı salladım, hikâyeyi dinledim ve yaralı elimin bandajını düzelttim ama parmaklarım hâlâ biraz sert ve atı sol elimle yönetmek o kadar da rahat değil.

– Ancak beş yıl sonra, Daniel ve Helen'in o sırada kraliçe olan anneleri de öldü. Ateşten.

– Bu, Araken kraliçeleri için imrenilecek bir kader," diye özetliyorum.

Sessiziz, çünkü Yarat akşam sisinin içinde ileride beliriyor. Hava kararıyor ve neyse ki saraydaki muhafızlardan başka kimse bizi karşılamıyor. Morok bana funda ve alıç torbalarını veriyor ve daha önce ona verdiğim silahları alıyor, ama atları ahırlara götürmeden önce beni dirseğimden tutuyor ve ona dönmemi sağlıyor.

– İş için gitmem gerekiyor. Muhtemelen bir ay ya da daha fazla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, tekrar yalnız kalmak istemediğimi hissettim. Özellikle de Morok'un benim tarafımda olduğunu bildiğim şu anda. Ama sadece anlayışla başımı sallayabildim.

– Ben yokken, beladan uzak durmaya çalış, küçük Mara.

İlk başta hiçbir cevap vermiyorum, ama gitmek için arkasını döndüğünde, aniden arkasından telaşla konuşuyorum:

– Hiçbir şey için söz veremem, o yüzden hemen gelsen iyi olur! Ama son kelime havada asılı kalır kalmaz, utanarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum, nasıl Belirsiz o ses geldi. Adam donup kalıyor ve zar zor arkasını dönüyor, bu yüzden sadece yüzünün kenarını görebiliyorum.

Çakal maskesini takar ve sonra başını sallar.

14

Herkesin yatmaya hazırlandığını ummak için yeterince geç değildi, bu yüzden Daniel'la karşılaşmak istemediğim için sessizce, neredeyse gizlice şatonun etrafında dolaştım. Artık onun tatlı konuşmalarını dinleyemeyecek kadar yorgunum ve kibar cevaplar verecek havamda da değilim. Önce funda ve böğürtlenleri şifacıya götürüyorum, yarın bir kaynatma hazırlayacağım. Daha sonra koridora bakıyorum ve birkaç muhafız dışında kimseyi göremeyince odama yöneliyorum.

Odama girdiğimde kapıyı kapattım ve arkama yaslanıp bir süre gözlerimi kapattım, kendime dinlenmek için zaman tanıdım. Sonra mumları yaktım, pardösümü yere attım ve kolumu rahatsız etmemeye çalışarak kaftanımı güçlkle çıkardım. Yerde yatan kıyafetlere hüznle baktım. Üç gün önce güzel giysilerdi ama şimdi kaftanın kolunun dikilmesi gerekiyor ve pelerin neredeyse hiç kurtarılamaz durumda.

Bandajı çıkarmak ve yaralı kolumla ilgilenmek için yumuşak yatağın kenarına çömeliyorum ki odanın kapısı aniden açılıyor ve irkiliyorum.

– Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Aaron benim gergin hareketlerimi fark ederek kapıyı daha sessiz bir şekilde kapattı.

– Görgü kurallarını hatırlayıp önce kapıyı çalsaydınız sizi korkutmazdı.

Adam bana doğru gelirken aniden duruyor ve sanki kapıya vurulduğunu ilk kez duyuyormuş gibi şaşkınlıkla kapıya dönüyor. Elinde bir tas su ve temiz bez parçaları olduğunu fark ediyorum.

– Bana ne getirdin?

– Kolun için." Başıyla hâlâ cübbemin bir parçasına sarılı olan ön kolumu işaret etti. Kumaş yolculuk sırasında kirlenmiş, toprak ve kanla lekelenmişti. Morok birkaç kez kolumu sarmayı teklif ettiyse de bunu yapmak istemediğim için her seferinde reddettim. Ayrıca, yaraların temizlenmesi ve

ve Morok'un suyunu boşa harcamak istemedim, fazla kalmamıştı.

– Nereden biliyorsun?

Aaron avucunu yastıklı sandalyeye vurarak hareket etmemi istiyor.

– Bize söylendi. Koridorlarda gizlice dolaşıyor olabilirsin ama askerler krala, Daniel'a ve bana döndüğünü söylediler. Muhafızlardan biri elini sargılı gördüğünü söyledi.

Yer değiştirip elimi ona uzattım ve yaralarla ilgilenmesine izin verdim. En iyi ihtimalle eski bandajı çıkarıp suyla yıkayacaktım ama Aaron yardım etmeyi teklif ettiği için reddetmekte bir sakınca görmedim. Adam kaseyi masanın üzerine koydu ve kendisi için bana daha yakın ikinci bir sandalye çekti. O kadar yakın oturdu ki dizlerimden biri bacaklarının arasında sıkıştı. Nereye hareket ettirmeye çalışırsam çalışayım, bacaklarından birine ya da diğerine temas etmeye devam ediyor.

– Kıpırdanma." Aaron bocaladığımı fark ediyor ve dizleriyle bacağımı sıkarak bana başka seçenek bırakmıyor.

Onu bir şekilde incitmek için ağzımı açıyorum ama yaraya yapışmış bez parçasını çekip çıkarırken sadece tıslıyorum.

– Sana tapınakta bandaj değiştirmeyi öğretilmediler mi? - Çocuk mutsuz bir şekilde başını sallar ve ilk kirli bez parçasını masanın üzerine fırlatır.

– Bebek bakıcımın işini elinden almamaya karar verdim. Daniel seni neden benim sorumluluğuma verdi?

Son yapışan kenarı da çekip aldığımda yine öfkeyle tıslıyorum. Elim çekmek istiyorum ama Aaron parmaklarıyla bileğimi sıkıca kavırıyor, bırakmıyor.

– O kadar da kötü değil. Her zamanki gibi iyileşiyorsun ama vücudunda daha fazla kan var gibi görünüyor. - Kolumu büküyor, çirkin kesikleri inceliyor.

Haklı, geçen sefer, haftalar önce, bandajlar böyle yapışmamıştı. Aaron kanı ve kiri yıkıyor, sonra sessizce koluna temiz bir bez sarıyor.

– Daniel babasıyla birlikte bir Senato toplantısında, ama seni kralla tanıştırmak için kabineye götürmemi istedi," diyor çocuk son düğümü sıkarken.

Hak ettiğim dinlenmenin yine ertelendiğini fark ederek yüksek sesle ve mutsuzca iç çekiyorum. Aaron usulca gülerek bana yeni bir kaftan uzatıyor, hoşnutsuzlukla bakıyorum ama göstermelik olarak giyiyorum. Bir elbise giymeyi teklif etmemesi iyi oldu, yoksa kirli gömleğimi bilerek giyiyor olacaktım.

– Mezarda yatmamla ilgili bir şaka yapacaktım ama ben de oradan çıkarıldım." Hoşnutsuz bir iniltiyle ayağa kalkıp Aaron'u odamdan dışarı kadar takip ediyorum.

Adam beni duvarları koyu renkli ahşap kitap raflarıyla kaplı küçük bir ofise götürüyor. Odada birkaç koltuk ve küçük bir masa da var. Ama buradaki en heybetli mobilya, kralın şu anda oturduğu, başını yorgun bir şekilde kâğıtların üzerine eğmiş devasa maun masa. Ben içeri girerken Kral Dimitri bakışlarını zar zor kaldırıyor. Aaron kapının dışında duruyor ve Daniel beni görünce elimi kontrol etmek için yanıma geliyor.

– Daha dikkatli olmalısın, Agatha. Beni endişelendirme. - Avucumu sıkarak gergin bir şekilde gülümsüyor.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama düşüncem kralın sesiyle yarıda kesildi.

– Tek parça halinde dönmene sevindim, Mara. Ama sonuçlara ihtiyacım var.

Nikolai ne zaman uyanacak?

Nerede olduğumuzu hatırlayarak elimi Daniel'inkinden çekiyorum ve ilerleyerek kralın masasına yaklaşıyorum. Prens, kaftanının düğmelerini rahatça açarak koltuklardan birine oturuyor ve bacağını ayaklardan birinin üzerine atıyor.

– Yarın prensin vücudunun güç kazanmasına ve biraz iyileşmesine yardımcı olacak bir iksir hazırlayacağım. Akşam da hayatını güçlendirmeye çalışacağım. Bundan sonra her gün onu iksirle beslemeye devam edecek ve uyanmasını bekleyeceksin," diye mırıldandım, yapmam için çağrıldığım tek şeyin bu olduğunu umarak.

– Onu uyandıramaz mısın?

– Ölmesini istemiyorsam, hayır.

– Lanet olsun! - Kral hayal kırıklığıyla elini masaya bırakır ve mürekkep hokkaları şingirdar. - Oğlumun zehirlenmesini mümkün olduğunca uzun süre Senato'dan saklamaya çalıştık. Size söylediğim gibi, oğlumun

savaşı adam göndermek için! Ama kanlı Seratyalıları bir saldırı daha yaptılar, topraklarımızda görüldüler. Uzun zamandır ilk kez.

– Bu arada sen ve Morok'un olduğu yere de yakındı. Onlarla karşılaşmadan kaçabildiğiniz için şanslısınız. Siz gelmeden sadece bir saat önce bir haberci haber getirdi," dedi prens.

– Doğru," diye devam etti kral, "ormanın askerlerimizi korkuttuğu kadar onları da korkutacağını ummuştum. Ama Severin bir şeylerin peşinde! Onunla mümkün olduğunca çabuk ilgilenmenizi istiyorum.

– Bununla ilgileneneğim ama Nikolai'nin fazla zamanı kalmadı. Onu şimdi bırakamam," dedim isteksizce, sırt kaslarım ağrımaya başlayıp dinlenmek için yalvarırken omzumu hafifçe oynattım.

– Kaç gün sonra uyanacak?

– Hayatta kalırsa, muhtemelen bir hafta sürecek.

– BİR HAFTA MI?! - diye kükrüyor kral, sandalyesinden kalkıyor ama sonra yorgun bir şekilde geri düşüyor. - Bir hafta içinde sarayda bir kutlama yapacağız. Senato'nun kuruluşundan bu yana 255 yıl geçti, tüm üyeleri burada olacak. Bunu iptal edemem...

– Şanslıysan beş gün," dedim şefkatle, ama daha kısa kesmeyecektim. Hükümdarlara çok fazla söz vermesem iyi olur, yoksa sonunda olan bana olur.

– Dua edelim de yaşasın. Senatoya Nicholas'ın hayatta olduğunu göstermeliyiz, çünkü söylentiler çoktan yayılmaya başladı. Ve eğer zehirlenmesinden gerçekten Serath'ın sorumlu olduğuna karar verirlerse, bu savaşı daha fazla erteleyemem. Gidebilirsiniz," diyerek beni uğurladı ve prene döndü: - Oğlum! Herhangi bir değişiklik olursa bana haber ver. Nicholas uyanırsa, hemen bilmek istiyorum.

Ertesi gün sabah beni kapıda, meyveleri soymak da dahil olmak üzere her konuda bana yardım etmek için hazırlanmış olan Aaron karşılıyor. Aaron gerektiğinde oldukça sakin ve sessiz biri, bu yüzden onun arkadaşlığına pek aldırmıyorum. Ancak sadece yarım saat sonra, kralın emirleri nedeniyle Daniel bize katılıyor ve bir saat sonra da Daniel ve Aaron'un yanımdan ayrılmayacağını öğrenen Elena.

Ve şimdi üçü boynumda daha fazla yük ve kambur oldular. Mümkün olduğunca çok iksir yapmak için sarayın arka tarafına aldığım küçük mutfakta koşturup durmadan gevezelik ediyorlardı. Büyük kazanda kaynayan suya döndüğümde, sadece Aaron'un ezilmiş meyvelerden iyi olanları toplama görevini bitirdiğini ve keskin bir bıçakla kökleri dilimlemeye başladığını görüyorum. Bana böyle bir bıçakla güvenmeyecekleri açık, bu yüzden bu görevi muhafızlarıma verdim. Buna karşılık prens ve prenses uzun süredir sıkılmış durumdalar. Onlara dışarı kadar eşlik etmek isterdim ama beni dinleyeceklerini sanmıyorum, bu yüzden tek yapabildiğim sessizce çalışmaya devam etmek ve Aaron'un anlayışlı bakışlarını yakalamak.

– Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Agatha? - Daniel bir kez daha anlamsız bir soru sordu, yanımda durdu ve avucunu sırtıma koydu.

Aaron'ın görevimi yerine getirirken bıçağı indirirken çıkardığı gürültülü sesi dinlerken zar zor irkiliyorum, zaten arkamı dönüp yanlışlıkla parmaklarını orada kesip kesmediğini görmek istiyorum, ama Daniel'in elinin aşağı inmesiyle tekrar dikkatim dağılıyor.

– Evet, majestelerinin ellerini sıcak kazandan ve belimden çekmesinin sakıncası yok. - Soyulmuş funda ve naneyi ekleyip karıştırmaya devam ediyorum. - İkisi de sağlığınıza için tehlikeli olabilir.

Her şeyi oldukça yüksek sesle söylüyorum ve arkamda Aaron'un kıkırdamasını ve Elena'nın sessiz kahkahasını duyuyorum.

– Sana söyledim Daniel, seninle yatağa girmeye hazır olan kızlar için iyi.

Prens elini çekmemekle kalmıyor, bir adım daha yaklaşıyor. Arkamda duruyor ve çenesini omzuma yaslıyor.

– Kız kardeşim benim iğrenç bir tımarcı olduğumu ima ediyor. Rahatsız mı oldun, Agatha?

Bunu sessizce kulağıma fısıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sadece birkaç kez kur yapmıştım; sadece flörtler, bakışmalar, el ele tutuşmalar ve çiçekler. Ama hiçbir erkek bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemişti. İçimde, bu işin peşini bırakmakla kafasına sıcak bir kaşıkla vurmak arasında gidip geliyorum. Yalnız olsaydık, belki de bana bu kadar yakın durmasına izin verirdim. Ama şu anda bunu Aaron ve Elena'nın önünde yapması hoşuma gitmiyor.

– Rahatsızım, Prens.

Daniel pişmanlıkla başını sallar ve omzunu baharat dolabına dayayarak biraz daha uzaklaşır.

Öğlene doğru kaynatma neredeyse hazır oluyor ve yardımcılara gidip öğle yemeği yemelerini öneriyorum. Prens ve prenses hemen kabul edip mutfaktan çıkıyorlar, Aaron en son kalkıyor. Ve yardımları için içtenlikle teşekkür ettiğim tek kişi de o.

Sonunda, sessizlik içinde, hazırlığımı bitirmeyi başarıyorum, bir bardağa biraz döküyorum ve Nikolai'nin odasına tek başıma gidiyorum. Kapıda beni iki muhafız karşılıyor ama saraydaki pek çok kişi kim olduğumu biliyor ve adamlar başka soru sormadan kapıyı açıyorlar. Nikolai daha iyi görünmüyor, ama neyse ki eskisinden daha kötü değil. Sırtını inceliyorum, adaçayı kokusu dikkatimi çekiyor, demek ki şifacılar dediğimi yapmış. Morok'un Nicholas ve Daniel'in sadece babalarının yanında kardeş oldukları hikayesini hatırlayarak, görünüşünü daha yakından inceledim ve büyük kardeş ile küçük kardeş arasında giderek daha fazla fark buldum. Prensın başını geriye yatırdım ve iksiri boğazından aşağı döktüm, yavaşça ve içgüdüsel olarak yuttuğundan emin oldum.

Bitirdiğimde asistanlarım odaya geliyor. Daniel ve Aaron'dan Nikolai'yi tekrar oturtmalarını istedim, ben de tekrar arkasına oturdum.

– Aaron, Nicholas'ı tutmaya devam et. Daniel ve Elena, biraz geri çekilin ki biraz ışık alabileyim.

– Ne yapacaksın? - Daniel sordu, ben sorarken bir adım uzaklaştı.

Prens de kardeşini örnek alıyor ve açıkça gerginleşerek kaftanının kolunu tutuyor. Soluk mavi elbisesinin yakasını ovuşturuyor ve alt dudağını ısırarak Daniel'a daha da sokuluyor.

– İplerini güçlendirin. Bu zaman alacak, bu yüzden ne yapmak ya da söylemek isterseniz isteyin -" Kasten durakladım, üçümüze baktım, Aaron'un yeşil gözlerinde durdum- "yapmayın ya da söylemeyin.

– Her şeyi akşam yapacağınızı sanıyordum," diye yeniden başlar prens.

– Evet, ama Nikolai'nin daha kötü olmasını bekliyordum. Ama iyi görünüyor, o yüzden geciktirmenin bir anlamı yok. Ve şansımız varsa, Senato toplanmadan önce uyanır.

– Devam edin," diye onayladı Daniel.

Yavaşça Nikolai'nin boynunu ve omurgasını yokluyorum, iplikler dokunuşumun altında parlıyor. Burada da değişen bir şey yok, ipliklerden ikisi hâlâ belli belirsiz parlıyor. Çok yavaşça, ortadaki soluk ipliği parmağımla tutup hafifçe kendime doğru çekerek prensin vücudundan çıkarıyorum. Sadece biraz çekiyorum, sadece kollarımı etrafına saracak, yumruk haline getirecek kadar. Göz ucuyla herkesin benimle birlikte gerildiğini fark ettim, yanlış bir hareket yaparsam yanlışlıkla yırtabilirdim. Ama neyse ki iplik elastikiyetini koruyor ve onu yumruğumun içinde sıkarken, onlara söylememeye karar verdiğim şeyi bilerek sertçe yutkunuyorum. Bu benim için hoş bir süreç olmayacak, çünkü çok yakında ısınacak ve ben bırakamayacağım. Gözlerimi kapatıyorum, belli belirsiz ve sessizce bir dua mırıldanıyorum.

En son söylediğimden bu yana o kadar uzun zaman geçti ki, şimdi doğru kelimelerin kendiliğinden ortaya çıkmasını umarak kelimeleri neredeyse körü körüne hafızamdan çıkarmam gerekiyor.

Daniel şarkı söylediğimi çoktan duydu ve hiç sesini çıkarmadı. Elena çok yüksek sesle ah çektiğinde aniden avucunun içiyle ağzını kapatıyor. Aaron sessizce oturmaya devam ediyor. Duayı bir kez bitirdikten sonra gözlerimi açıyorum ve şimdi kendimden daha emin bir şekilde devam ediyorum ve küçük notaları uzatarak mırıldanmaya devam ediyorum. Her seferinde iplik daha da parlaklaşıyor ve en sağdaki, sağlıklı kalana daha çok benziyor. Elim yanmaya başladığında irkiliyorum, havada yanık et kokusu var. Kokuyu ilk alan Aaron oluyor, alnımdan aşağı damlayan teri fark ediyor. Ağzını açıyor ama hemen kapatıyor, çenesini sıkıyor. Kolumdaki deri cızırdadığında ve iplik sağlıklı bir iplik kadar kalınlaştığında motifi yarıda kesiyorum ve yavaşça

yer. Sessizlik var ve dudaklarım zayıf bir gülümsemeyle seğiriyor, çünkü artık konuşmanın sorun olmadığını bilmedikleri için sessiz kalmaya devam ettiklerini fark ediyorum.

– Küfür etmekte sorun yok.

– Aptal! - Daniell'in ağzını açacak zamanı olduğunda Aaron öfkelenir ve hemen tepki verir.

– Bu kadar mı? - Homurdanıyorum.

– Hayır! Hayır!

Ama beni şaşırtacak şekilde başka bir şey söylemiyor, sadece dudaklarını sinirli bir şekilde birbirine bastırıyor. Daniel yanımda diz çöküyor ve avucumu inceliyor.

– Aaron doğru şeyi söyledi. - Prens de memnuniyetsiz ve kızgın. - Daha dün sana dikkatli olmanı ve beni endişelendirmemeni söylemiştim.

– O zaman odadan çıkmanız en iyisi olacaktır, çünkü bir konu daha kaldı.

– Böyle bir elle hayatına nasıl devam etmeyi planlıyorsun Agatha? - Elena yaklaştığında şok olmuş bir şekilde nefesini verdi ama avucundaki neredeyse siyah çizgiyi ve birçok kırmızı kabarcığı fark ederek hemen başka tarafa baktı.

Elim çok kötü görünüyor ve daha da kötü kokuyor. Parmaklarımı sıkmaya ya da açmaya çalışıyorum ama bazı yerlerde deri kırılıyor ve kan geliyor.

– Odamda özel bir merhem ve temiz bir bez hazırladım, işim bittikten sonra biri kolumu tedavi edip sararsa çok memnun olurum. Aaron, biraz yardım eder misin?

– Sana yardım edeceğim.

– Sol elimle bitireceğim. Neyse ki iki tane var.

Daniel aptalca şaka girişimim karşısında hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyor ve uzaklaşıyor, Elena ise koku onu hasta ettiği için dışarı çıkmayı tercih ediyor. Aaron hareket etmiyor, Nikolai'ye destek olmaya devam ediyor. Gücümü toplayarak nefes veriyorum ve son ipliği yavaşça çekip çıkarıyorum. Onu da avucumun içinde tutuyorum, acı beklentisiyle boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum ve duayı tekrar çekiyorum. Bu sefer nedense daha uzun sürüyor ve sonunda kelimeleri dişlerimin arasında gıcırdatıyor, tiksintiyle kıvranıyorum.

koku ve acı. Tenim cızırdıyor ve sol kolum titriyor. Beni izleyen Aaron, Nikolai'nin omuzlarındaki parmaklarını sıkıyor ve ancak ben konuşmayı bıraktığımda gevşiyor. İpliği yerine geri koyuyorum ve sol elimi bir iniltiyle kucağıma bırakıyorum, çalışmaya son bir kez bakarken parmaklarım hala gergin bir şekilde seğiriyor, şimdi Nikolai'nin hayatının üç ipliği de canlı, güçlü ve eşit derecede güçlü görünüyor.

– İşim bitti. Aaron, Nikolai'yi yerine koy. - Ayağa kalkıyorum, yüzümü donuk ve ellerimi sabit tutmaya çalışıyorum. - Majesteleri, Kral'a her şeyin yolunda gittiğini söyleyin. Bundan sonra her gün onu kontrol edeceğim ve tek yapmamız gereken beklemek.

Prens başını sallar, sonra arkadaşına döner, o da Nikolay'ı yatırır ve üzerine bir battaniye örter. Yaşlı varisin durumu henüz değişmemiştir ama teni biraz daha iyidir ve nefes alış veriş daha yumuşak ve derindir.

– Aaron, Agatha'ya göz kulak ol," dediğinde Daniel odadan çıktı ve en son ben ve muhafızım çıktık.

Genç adam benim için kapıyı açıyor, çünkü acı çekmeden hiçbir şeye dokunamıyorum ve birlikte odama doğru yürüyoruz. Yol boyunca sessizce yürüyoruz, ancak arkadaşımın kızgınlığını açıkça hissedebiliyorum. Aaron odanın kapısını kapatana kadar konuşmuyor ve sonra duvara yan düşmeye başladığımda beni kaldırmak için orada oluyor.

– İyi olduğunu sanıyordum!

Gerçekten bilmiyorum. Avuç içlerimdeki acı o kadar şiddetli zonkluyordu ki şakaklarım dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu ve bu his karşısında ağlamak ve ulumak istiyordum.

– Asilzadelerin önünde asla zayıflık gösterme," diyerek ekşi bir şekilde gülümsedim ve omzumu göğsüne yasladım. - Akıl hocam bana böyle öğretmişti, bu arada o da kraliyet ailesini sevmezdi.

– Bu, statümün bana güvenecek kadar düşük olduğu anlamına mı geliyor? - Aaron her zamanki sorularımıza ironik tonlarla geçmeye çalışıyor, ancak aşırı ciddi yüzü nedeniyle artık şaka gibi gelmiyor.

– Sarışın değilsin ve prens de değilsin, zaten lehine iki puan var.

Adam beni tekrar sandalyeye oturtuyor ve yaralarımı yıkamak için tuvalet masasının üzerinde önceden hazırlanmış bir tas temiz su, bez parçaları ve merhem buluyor.

- Sarı saçlara karşı özel bir nefretin mi var? - diye soruyor.
- Onun gibi bir şey...şşş...dikkat et!

Sağ elimin parmaklarını düzeltirken alt dudağımı acıyla ısıyorum ve derim tekrar çatlıyor. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıyor, tuvaletime açılan küçük kapıdan geçiyor ve elinde bir leğen suyla geri dönüyor. Onu önüme koyuyor ve aynı sessizlikle bileklerimden tutup ellerimi buz gibi suya sokuyor. Avuçlarım yeniden yanıyormuş gibi hissediyorum.

Önce çılgılık atıp ellerinden kurtulmaya çalışıyorum, sonra küfürler savuruyorum, uluyorum ve hatta bırakması için yalvarıyorum ama Aaron yüzünü değiştirmeden ellerimi ve kendi ellerini suyun altında tutmaya devam ediyor. Ellerimi ancak benim acım dindiğinde ve kendi elleri soğuktan kıpkırmızı ve bembeyaz olduğunda çekip çıkarıyor.

– Bunu hemen yapmalıydım," diye mazeret bildirerek avuç içlerimi bir havluyla nazikçe sildi.

Ve yine haklı. İpliği ilk kez güçlendirdiğimde, Irina beni o adamın evinden sürükleyerek çıkarmış ve ellerimi aynı güçle en yakın kar yığına sokmuştu. Kışın ortasıydı ve ellerimin etrafındaki karın eriyip kırmızıya dönüşmesini izledim ve inleyerek beni bırakması için yalvardım.

Sözlerine karşılık olarak zayıfça başımı sallıyorum ve saçlarım öne düşüyor.

– Bunu daha önce yaptın mı? - Aaron aklımı okuyormuş gibi soruyor ama sanırım yanıklar üzerinde çalışmaya devam edebilmek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

– Evet. Bir kez. Bu acı verici bir süreçtir, bu yüzden nadiren yaparız. Ayrıca, herkes acıya dayanamaz ve ipleri güçlendirmek için yalnızca bir girişim vardır.

– Yalnız derken ne demek istiyorsun?

– İşlem tamamlanana kadar kesintiye uğratılamaz. Bir hata yaparsanız, süre dolmadan önce ipliği durdurur veya bırakırsanız, ne kadar uğraşırsanız uğraşın ikinci kez çalışmayacaktır.

Merhem kavanozunu açıyor ve aloe kokusu burnuma çarpıyor. Adam soğuk merhemi burnuma sürmeye başladığında seğiriyorum.

sağ kolumdaki hasarlı deriye dokunuyor. Kolumu alttan desteklemek için kullandığı sol avucu o kadar sıcak geliyor ki istemsizce rahatlıyor ve hikâyeme devam ediyorum:

– On beş yaşındaydım ve penceremin dışında soğuk bir Ocak ayı vardı. Tapınaktan çok uzak olmayan Zaric kasabası vardı. Küçüktü, daha çok bir köy gibiydi. Hâlâ var mı bilmiyorum.

– Evet, var. Artık burası gerçekten bir şehir," diye yanıtlıyor Aaron hemen.

Başımı sallıyorum, giyinmekle meşgul olmasına rağmen beni dikkatle dinlediği için içimde bir sıcaklık hissediyorum.

– Tüm köyde sadece bir şifacı vardı, Alexei. Kırk yaşlarındaydı ama o zamana kadar neredeyse tüm saçları ağarmıştı. Mara birçok kez ona gelmişti ve ben de onlardan biri olduğumdan beri onu tanıyordum. Bana karşı nazikti, kızıl pelerinine rağmen bana diğer çocuklar gibi davranırdı. Ve karısının elmalı turtası tattıklarımın en iyisiydi.

Aaron'un dudaklarının gülümsediğini fark edince açık sözlülüğümden utanıyorum ve bu duygusal detayların olmadığı daha basit bir hikâyeye dönüyorum.

– Nazik bir adamdı ve para alamasa bile yardım edebileceği herkesi tedavi ediyordu. Ancak o kış hastalarından biri yüzünden kendisi de ağır bir gribe yakalandı. Aleksey hastalıkla başa çıkabildi ama bu durum sağlığını neredeyse hiç hareket edemeyecek kadar bozdu. Mar'dan sadece en yaşlısı Kira ve akıl hocam İrina ipleri güçlendirebiliyordu ama nedense İrina benim de yapabileceğimi düşündü. Ve bunu test etmenin bir yolu yok... pratik yapmak dışında.

Son kelimelerde tökezledim, Alexei'nin iplerini tutamayacağım ve benim yüzümden öleceği korkusunu hatırladım. Tüm bilincimi ele geçiren o korku, acıyı unutmama ve sonuna kadar dayanmama yardımcı oldu.

– Yapabildin mi?

– Evet.

– Uzun bir hayat mı yaşadı? - Aaron diğer kolumu nazikçe sarıyor.

– Umarım." Emin olmayan cevabım karşısında şaşırarak bana baktı ve ben de omuzlarımı silkerek hüznle gülümsedim, "Erken öldüm.

– Bitti," diyerek sargılı ellerimi kucağıma sıkıştırdı. - Nikolai ile işin bitti, bir süre kılıcı tutamayacaksın, Morok gitti ve bir hafta iznin var," dedi düşünceli bir şekilde ve ben şaşkınlıkla ona baktım, bununla nereye gittiğinden emin değildim.

– Yani bütün hafta benimle eğlenmekten başka yapacağın bir şey kalmadı.

Dudaklarının yavaşça arsız bir gülümsemeye dönüşmesini ve beyaz dişlerini ortaya çıkarmasını izlerken, kız kardeşimin gülümsemeyi görmezden gelmenin zor olduğuna dair sözlerini hatırladım.

15

Anlaşıldığı üzere Aaron sürekli yanımda olma ve tüm hafta boyunca beni eğlendirme niyeti konusunda şaka yapmıyordu. Ertesi gün, sabah ilk iş olarak yatak odamın kapısında beni bekliyordu ve dışarı çıkarken onunla karşılaştım.

– Hazır mısın?

Beni dışarı kadar takip eden hizmetçiler genç adamın sesiyle irkildiler. Onu gördüklerinde gülümsedi ve başıyla selam verdi.

– Bu saatte Daniel ve Elena ile kahvaltı yapmıyor muydun? - Kaşımı kaldırıyorum.

– Kahvaltı," diye başını sallayarak onaylıyor, "ama Daniel bugün meşgul, o yüzden bana eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm.

– Zaten biraz yedim," diye dikkatlice cevap veriyorum, Inna ve Marina'nın hala etrafta olduğunu bilerek.

– O zaman beni yemek yerken izleyebilirsin" dedi ve kızgın bakışlarımı görmezden gelerek onu takip etmem için elini salladı.

Davetini reddetmek için ağzımı açıyorum, ama Inna çaktırmadan belimden dürterek beni birkaç adım atmaya zorluyor.

– Gidin, Hanımefendi! Aaron görüldüğünden daha nazik. Şaşkınlıkla ona döndüm.

– Nereden biliyorsun?

– Prensın arkadaşıdır ama tüm hizmetkârlara karşı naziktir. Hatta çoğunu ismiyle tanıyor.

Kızın kararına güvenerek genç adamı takip ettim. Sargılı ellerim yüzünden o sabah gömleğimin düğmelerini düzgün ilikleyemediğim için kızlar uzun, geniş kollu bir elbise giydirdiler. Şaşırtıcı bir şekilde, korse de dahil olmak üzere tüm üst kısım altın işlemeli ve dantelli idi ve sadece etek kısmı kırmızıydı.

– Seninle oturmak zorunda olduğum için bana kendinden bahset," diye başlıyorum küçük mutfaktaki tanıdık masaya tekrar oturduğumuzda.

Bu kez yanımızda Aaron'a kahvaltı servisi yapan birkaç hizmetçi var. Üzerinde siyah bir gömlek ve gümüş işlemeli siyah bir kaftan var. Kıyafetlerine bakarken, her zamanki gibi gömleğinin üst birkaç düğmesinin açık olduğunu fark ediyorum. Sorumdan sonra Aaron bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve önündeki yulaf lapası ve meyvelere düşünceli bir şekilde bakıyor.

– Özel bir sorunuz var mı, yoksa baştan mı başlayayım? Kaşığı eline alır ve hizmetlilerin mutfaktan çıkmasını bekler, bizi yalnız bırakıyor. Tanıkların önünde her şeyi paylaşmak istemediğini fark ederek zorlamıyorum.

– Bana ne istersen söyle. Belki senin de küçük bir kız kardeşin vardır. - Dikkat çekmeden başlıyorum.

– Benim var. Ama kız kardeş değil, erkek kardeş. - Çocuk birkaç kaşık dolusu yulaf lapasını hızla yutar.

– Ona yakın mısınız? - Dirseklerimi masaya dayadım ve çenemi ellerimin üzerine koydum, tatlı bir şekilde gülümseyerek büyüleyici bir hikaye dinlemeye hazır olduğumu gösterdim, çünkü o bitirene kadar buradan ayrılamazdım.

Aaron bana şaşkın şaşkın bakıyor ve eliyle ağzını kapatarak garip bir şekilde öksürmeye başlıyor. Onu bu kadar şaşırtan neydi bilmiyorum ama daha fazla gülümsüyorum.

– Hayır... pek sayılmaz," dedi öksürüğü kesilince. - On yaşımdan beri onu pek görmemiştim. Ailem saraya daha yakın olmamı istiyordu, kraliyete ait olduğumu düşünüyorlardı, bu yüzden beni her zaman eğitim için başkente gönderdiler. Birkaç yılda bir, o da kısa süreliğine eve dönüyordum.

– Ailen öldü mü?

– Evet.

– Peki ya kardeşin?

– Kardeşim hayatta ve amcamın gözetimi altında bizim mülkümüzde yaşıyor. Onu en son Daniel sizi almaya gittiğinde gördüm ve bir yıl önce dört aylığına eve gittim. Amcamın hasta olduğu haberini duydum. Ondan önce, ailem öldükten hemen sonra onu kontrol etmeye geldiğimde görmüştüm.

– Kardeşinizi seviyor musunuz? Yoksa çok mu uzaklaştınız?

– Onu seviyorum, o ve amcam ailemden geriye kalan tek kişiler.

– Amcan nasıl biri? - Hemen yeni bir soru soruyorum.

Genç adam aniden mırıldanarak yemeğine devam ediyor. O çiğnerken ben sabırla bekliyorum.

– Amcam iyi bir adamdır, ancak gençliğinin birkaç yılını lüks içinde yaşadı ve kendini hiçbir şeyden mahrum etmedi. Neyse ki yeterince paramız vardı, ancak kardeşimi böyle bir tembelin bakımına bırakmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde endişelendim. Ama sürpriz bir şekilde, mülkümüz hala sağlam ve o da değerli bir bakıcı oldu. Uzun zamandır yalnızdım, hiç ailesi olmamıştı.

– Akademideki eğitimini tamamladın. Neden kardeşinin yanına dönmüyorsun?

– Henüz yapamam, Yarata'da oyalanmak için nedenlerim var.

Aaron sustu, kahvaltısını yemeye devam etti. Bir süre ona baktım, devam etmesini bekledim ama fark etmemiş gibi davrandı. Hikâyesi seyrekti ve daha fazla ayrıntı bekliyordum ama daha fazlasını sorma riskine girmedim. Sonuçta arkadaş değiliz; bu onun hayatı ve benim burnumu sokmaya hakkım yok. O da bana bir şey sormuyor. Ama nedense içimde bir öfke yükseliyor ve sandalyemde geriye yaslanıp hiç sormayı planlamadığım bir soru soruyorum. En azından ağzımdan çıktığı şekliyle:

– Bu sebep kahverengi gözlere ve hoş bir kahkahaya sahip olmak mı?

Aaron kaşığı tekrar ağzına götürmüyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve kimden bahsettiğimi anlamak için çok uğraştığını görebiliyorum. Yaklaşık on saniye sürüyor ve ancak o zaman gözlerinde bir farkındalık beliriyor. Adam kaşığı yavaşça neredeyse boş kaseye indiriyor.

– Bu sebebin sevimli bir gülüşü ve açık mavi, neredeyse şeffaf gözleri olmasına ne diyorsunuz? - Dudaklarının köşeleri yukarı doğru seğiriyor.

– Saçmalık olduğunu söyleyeceğim.

– Varsayımınıza ben de aynı şekilde cevap vereceğim. Ama iyi hissettiriyor.

Yulaf lapasını o kadar çabuk bitiriyor, çayını içiyor ki, bir sonraki soruyu ancak o ayağa kalktığı anda soracak vaktim oluyor:

– Ne iyi hissettirir?

– Küçüksün ama kıskançsın.

– Ben-" diye başlıyorum öfkeyle.

– Parmağını dudaklarına götürdü ve ben de konuşmayı kestim, gergin bir şekilde arkamı döndüm ve arabanın hafif sesini dinledim.

koridordan geliyor.

Sarayda bir yerlerde hizmetkârlar ve muhafızlar işlerine devam ediyor, olağan dışı bir şey yok ve Aaron'a tekrar döndüğümde, konuyu değiştirmeyi ve kafamı karıştırmayı bu kadar kolay başardığı gerçeğine sinsice gülümsüyor.

Kahvaltıda da bitmiyor. Aaron sonraki üç gün boyunca beni her yere yanında götürüyor. Kahvaltı ve akşam yemeğini yerken onu izliyorum, öğle yemeğinde Nicholas'ı kontrol ediyorum ve korumam prens ve prensesle vakit geçiriyor. Aaron ve Daniel'i egzersiz yaparken izliyorum. Aaron bana tüm sarayı detaylı bir şekilde gezdiriyor. Bana Rahmanov ailesinin portrelerinden oluşan uzun bir galeri gösteriyor, ortalarına geldiğimde birbirine benzeyen akrabalara bakmaktan yoruluyorum. Çoğunun gözleri mavi ya da kahverengi, saçları çok açıktan kızıla kadar değişiyor, birkaç istisna dışında kahverengi saçlı olan da var. Daniel'in akrabalarından birçoğu, kendisi ve kız kardeşiyle aynı düzgün yüz hatlarına sahipti. Sonra sıkıldım ve Aaron bana bahçeleri gösterdi. Şimdi, kışın eşiğinde, çok seyrek görünüyorlar, parlak yeşillikler ya da çiçekler yok ve çeşmeler sessiz, kurumuş.

Bazen gardımı alıp kaçıyorum, o önden yürüyüp kendi hikâyesine dalmışken birçok koridordan birine sapıyorum. Ama her seferinde Aaron beni çabucak buluyor ve sanki evimdeymişim gibi sarayda geziniyorum. Akşamları Aaron'ın arkadaşlığına ara vermeyi başarsam bile Daniel devreye giriyor, hediyeler getiriyor ya da her zamanki kurlarına devam ediyor.

Dördüncü gün, Aaron beni yine kütüphanede buluyor ve rafların arasında ondan saklanıyorum. O anda uzun masalardan birinde oturmuş, rafta bulduğum Mara ilmine dair bir kitabı yavaşça karıştırıyorum. Kitap eski ve tozlu kokuyor, sayfalar sararmış, ancak pelerinli Maraları tasvir eden resimlerdeki boyanın kırmızı tonu hala zengin. Başlığın altın harflerle yazıldığı kırmızı sırtını fark ettiğimde, önce sonumu hatırlamak istemeyerek yanından geçtim, ama sadece beş adım sonra tereddüt ettim ve kitaba geri döndüm. Daniel'in bizimle ilgili hikâyelerde ne bulduğunu merak ettim. Kız kardeşlerim hakkında ne yazıyordu?

Tanıklar, kız kardeşimin ve Prens Serath'ın ihanetinin hikâyesini gelecek nesillere nasıl anlattılar? Ama en baştan başladım, Mara ve Moroklar arasındaki bağlantı hakkında bir şeyler bulmaya çalıştım. Morana'nın Gölge ile bağlantısından bahsediliyor mu? Gerçi bu kitap gerçeklerden ziyade bir efsaneler ya da peri masalları derlemesi gibi hissettiriyor.

– İşte buradasın." Aaron karşıma oturdu. - İlginç bir şey buldun mu?

Ben bir şey söylemeyip önümdeki kitabı dikkatle karıştırmaya devam edince, adam masaya doğru eğildi ve metni okumaya çalıştı.

– Ah! Mars'ın Kitabı. Daniel'in çok sevdiği. Eminim her hikayeyi ezbere biliyordur. Ben zar zor okudum.

– Neden? - Ona bakıyorum.

– Hmmm... haklısın. Bakalım senin hakkında ne yazmışlar! - Sırtı ve kitabı kendisine doğru çekti. Tutmaya çalıştım ama zamanım yoktu ve yaralı ellerimi bir saniye önce kitabın olduğu masaya sertçe vurduğumda feryat ettim.

– Dikkatli ol, sevgili Agatha," Aaron Daniel'i taklit ederek sahte bir endişeyle çekiyor ve karşılığında benden bir azar işitiyor, ama gülümsemesi daha da büyüyor.

– Merak etmeyin. Yüksek sesle okuyacağım. - Aktif bir şekilde sayfaları çevirmeye başlar ve kitabın sonuna doğru ilerler. - Tamam. Olga efsanesi, Diana, Mar'ın farklı saç tonuna sahip tek kadını, ünlü Sylvia, Adela adındaki Mara... burada Serath'ın krallarından birinin ömrünü nasıl uzattığını anlatıyor," Aaron durmadan sıralıyor ve ben hikayeleri bildiğim için zayıf bir şekilde başımı sallıyorum. - İşte Mara ve Morok hakkında bir hikâye.

– Ne? Geliyorum.

– Onlar... birbirlerini sevdiler.

– Ne demek sevdim?! - Elimi uzatıp kitabı elinden almaya çalışıyorum ama Aaron okumasına ara vermeden geri çeviriyor.

– "...Dana adında bir Mara ormanda ağır yaralı bir Morok buldu ve onun kaderine üzümlere yanından geçemedi, çünkü Mara'nın her zaman kız kardeşleri vardır ve Moroklar eğitimlerini tamamladıktan sonra yalnız kalırlar. Dana, boynundaki yarayı incelemek için maskesini çıkardı ve nasıl karşılayacaklarını bilmeden kız kardeşlerinden gizlice onu tedavi etti.

Ancak Morok Mara'yı seviyordu ve ondan ayrılmak istemiyordu ve Dana da onu sevmesine rağmen aile yaşağını hatırlıyordu. Morok'u biriyle gelecek kurma şansından mahrum etmek istemiyordu, çünkü Moroklar için böyle bir yasak yoktu. Onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Morok vazgeçmedi, onu sadece yaratıklardan değil, yağmurdan ve kederden bile koruyan gölgesi oldu. Dana buna dayanamadı, Morok'un hatırı için tanrıça tarafından işaretlenmiş kaderinden kaçmaya hazırdu. Ama geride bırakmaya karar verdiği kız kardeşlerinin kaderini hatırladı ve Dana onlara tüm gerçeğı, her şeyi olduğu gibi anlattı, ailesinin mahkemesi önünde ışığa çıkmaya karar verdi. Ve kız kardeşleri..."

Aaron kaşlarını çattı ve kendi kendine okumaya devam ederken düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırdu. Sabırsızlıkla tekrar kitaba uzandım ama adam yine başını eğdi.

– Ne dediler?

– Buna izin verdiler. Çünkü "...Mara ve Morok'un birlikte olmak istedikleri daha önce hiç olmamıştı. İkisi de sıradan insanlar değil, özel insanlar. Ve kız kardeşler Dana'nın kutsamasını reddetmediler, aksine isteyerek verdiler, en azından içlerinden biri zor durumdayken mutluluğı bulduğu için mutluydular. O andan itibaren Morok bir ev buldu, Marslarla birlikte yaşadı ve hepsini kendi kız kardeşleri gibi korudu. On yıl sonra, birkaç Mars'ı korurken öldü ve sanki kendi kardeşleriymiş gibi yasını tuttular ve Dana da onu takip etti.

Gözlerimi kırpmadan cilalı masaya bakıyor, yüzeydeki farklı ahşap türleriyle oluşturulmuş desenleri inceliyorum ama ağzımda külün nahoş tadı belirene kadar düşüncelerim çok uzaklarda kalıyor. Dana şanslıydı, Mar'da sadece birkaç kişinin şanslı olduğu gibi, on yıllık mutluluk. Bizim için çok fazla ama her şeye rağmen çok da az.

– Sanırım bu seninle ilgili... Mara'nın Sonu bölümü.

Aaron kitabın sonuna yaklaştığında gerçekliğe geri dönüyorum.

Nedense, biyografimde utanacağım hiçbir şey olmamasına rağmen, kişisel bir şey söyleyebileceğı için içim utançla sıkıştı. Ama yine de paylaşmak istemediğim bir şeyi bilmesini bekleyerek gerildim.

– İşte başlangıçta küçük bir özet. İşte burada: "Agatha, siyah saçlı, açık mavi gözlü, ölümünden sonra Mara oldu.

Anastasia'nın yaşıllıktan doğal nedenlerle ölen selefi. Bir sonraki ve yaşayan son Mara olan Anna'nın kan bağı olan ablasıydı. Agatha, eski tapınak görevlileri tarafından çok çalışan, kendi kız kardeşini korumak için her gün daha iyi bir insan olmak için çalışan, inatçı bir kalbe sahip güzel bir kız olarak tanımlanıyordu.

İlk hortlaklarını on üç yaşındayken tek başına öldürdüğü söylenir; bu hikâye Sonsuz Orman'da kaybolan çocuklar tarafından anlatılmıştır. İki ölü adama rastladıklarını ve mantar toplarken Mara'ya rastlayana kadar canlarını kurtarmak için nasıl koştuklarını anlattılar. Mara'nın kendilerinden çok az büyük olduğunu ve sadece küçük bir bıçak taşıdığını anlatmışlar. Mara'ların on altı yaşına kadar savaşmaları yasak, uygun olmadıkları düşünülüyor. Ama o kaçmadı, onu gördüklerine yemin eden köy çocuklarını savundu..."

Aaron kendi kendine okumaya devam ederken alnında birkaç kırıksıklık beliriyor. Yanağımın içini ısıyorum.

– "...ölümsüzlerden biri olarak ipleri elleriyle kopardı çünkü ilkini öldürdükten sonra bıçağını kaybetmişti. Mara çocuklara en yakın köye ulaşmak için hangi yöne gitmeleri gerektiğini söyledi, ancak adını asla açıklamadı, ancak daha sonra o noktada Mar'dan sadece birinin uygun yaşta olduğu ve adının Agatha olduğu ortaya çıktı." Bütün bunlar doğru mu?

Anlatıcı her şeyi ağırbaşlı ve kuru bir şekilde anlattı, ancak sadece çocuklar gittikten sonra ellerimi kaplayan gulyabani kanı kokusundan kustuğum gerçeğinden kesinlikle bahsetmedi. Sonra ipler yüzünden yırtılan kolumdaki acıdan ağladım ve tapınak görevlisi tarafından avuç içlerim dikilirken inledim.

Ama Aaron'un okumasını dinlerken hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyorum. Irina'ya bile hikâyenin tamamını anlatmadım çünkü bir kuralı çiğnemiştım. Kaçmam gerekiyordu, dövüşmem değil. Gerçi kolumdaki izlerden kolayca tahmin edebilirlerdi.

– Neredeyse. Gerçi gerçekte bu kadar basit değildi.

Sargılı avuçlarıma bakıyorum ve eski yaralarımın hepsinin geçtiğini şimdi fark ediyorum. Yaralar derin olsa da her zaman düzgündür ve çirkin izler bırakmadan iyileşirler, ancak iz bırakmadan yok olmazlar. Eskiden avuç içlerimde yara izleri vardı.

Çelik yerine ellerimi kaç kez kullandığımı hatırlatan daha açık ten çizgileri. Ama yeniden canlandıktan sonra, sanki vücudum tamamen yenilenmiş gibi tüm yara izleri yok olmuştu. Aaron birkaç sayfa çevirdi ve tekrar okumaya başladı:

– *"Hikayeye göre tek başına gelmiş. Siyah pelerinini atıp yerine kırmızı bir pelerin giymiş ve önünde duran muhafızlara gerçek yüzünü göstermiş. Ve Tanrıça'nın kendi işaretçilerinden biri olan kız kardeşini öldüren prensi çağırmalarını emrettiğinde insanlar arkasından nefes nefese kalmış. Kalabalık onunla birlikte mırıldandı, soğuk rüzgâr siyah saçlarını karıştırırken kederinin öfkesini ve derinliğini hissetti. Ve reddedildiği için silahını çekti. Birkaç düzineye karşı tek başına..."* - Aaron tekrar sessizleşiyor, gözlerini ölüm anlarımın üzerinde gezdiriyor ve yüksek sesle devam etmeyeceğine karar veriyorum, ama genç adam tekrar sessizce okumaya başlıyor:

– *"...Mar'ın sonuncusu Agatha, intikamından bir adım ötede öldü, o kadar korkunç bir ölümdü ki Serata Prensi Arian, cesedini kapıya çivileyen üç kılıcın her birini kendisi çekti. Cesedini kendi kraliyet cübbesine sararak yere kendisi yatırdı ve buna tanık olan muhafızlar onun cesediyle uzun süre oturup af dilediğini ve herkesin önünde Anna'ya hiç dokunmadığına yemin ettiğini söylüyorlar..."*

Son satırları dinlerken kızgın değilim ama özel bir şey de hissetmiyorum, sadece mırıldanıyorum ve Aaron bana bakıyor.

– Prens tüm bunları kız kardeşlerim ölmeden önce yüzüme söylemeliydi.

– Ona inanır mıydın?

– Onu dinlerdim ve sonra da öldürürdüm. Bu adil olurdu ve kız kardeşlerimin geri kalanı hâlâ hayatta olurdu." Burnumu kırıştırdım, onları hayatta tutabilecek pek çok seçenek olduğunu fark ettim ama olaylar bu şekilde gelişti.

– Bunca yıl sonra bile nefretinin hiç azalmadığını görüyorum." Aaron kitabı kapatıyor ve sessiz bir hışırtıyla masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

– Benim için sanki o iki yüz yıl hiç yaşanmamış gibi," diye cevap verdim kitabı kendime yaklaştırarak. - Benim için sanki her şey daha yeni olmuş gibi.

– Kötü bir kitap değil," diyor muhatabı kayıtsızca. - Ama Daniel özel bir kitap olduğunu söylüyor.

– Özel mi?

– Evet, Mars ve Moroklar hakkında en güvenilir bilgileri içeren gerçek bir derleme." Aaron ciddiyetle başını salladı. - Kitap Malachi Zotov tarafından senin kayboluşundan yüz yıl sonra yazılmış. Kitabın adı Mara ve Morokların Unutulmuşları ve Daniel kitabın gerçekten çok iyi bilgiler içerdiğini öğrendi ama Zotov'un eserini hiçbir zaman bulamadı. Yazar sadece birkaç kopya yazmıştı ve kim bilir... belki de çoktan ortadan kaybolmuşlardı.

– HANIMEFENDİ! Hanımefendi! - Marina nefes nefese masamızın köşesine vuruyor.

Hizmetçi elini ağır bir şekilde masanın üzerine koyuyor ve biz de sabırla sözlerini tamamlamasını bekliyoruz. Görünüşe göre bir süredir etrafta koşuşturup bizi arıyormuş.

– Majesteleri... uyandı! Seni arıyorlar! Seni hiçbir yerde bulamıyorlar.

Aaron ve ben birbirimize baktık ve ikimiz de sandalyelerimizi gıcırdatarak ayağa fırladık, Nicholas'tan bahsettiğini fark ettik.

– Onun nesi var, Mara? - Prens odasına girer girmez kral bana doğru geliyor. - Uyanık ama uykusu var, bir şeyler mırıldanıyor!

Odada koca bir kalabalık toplanmıştı; kral ve üç muhafızı, dadı ve şifacı, Daniel ve Elena ve şimdi de Aaron ve ben. Soruyu duymazdan gelerek Nicholas'ı incelemek için yatağa oturuyorum. O

Olan biten her şeye yavaşça tepki veriyor, ama gözbebekleri daralıp genişliyor, yine de prens göz kapağına dokunduğumda mutsuzca böğürdü.

– Perdeleri kapatın, biraz su ve yulaf lapası gibi sıvı yiyecekler getirin," diyorum dediye ve sonra o çoktan kapıdayken arkasından bağıryorum, "sıcak değil!

Sonra Nikolai'yi tekrar kontrol ediyorum, nabzını, kaslarının durumunu. Zorlukla konuşuyor ama bu normal. Herkes gergin bir şekilde kararımı bekliyor ve ben krala dönüyorum.

– Prens iyi ama hemen yataktan fırlayamayacak. İyileşmek ve bilincini yeniden kazanmak için zamana ihtiyacı var. Şimdi, en iyi ihtimalle, tekrar uyuması için onu sarhoş edebiliriz. Ama her uyandığında daha iyi olacak.

Prensin başını kaldırıyorum ve kaydattığım suyu dudaklarına götürüyorum, hemen değil ama birkaç yudum alıyor.

– Senato iki gün içinde burada toplanacak. O zamana kadar hazır olacak mı? - Dimitri inatla ısrar etti.

– Ayağa kalkabileceğini sanmıyorum. Belki konuşabilir. Şansımız varsa, oturuyor olur. Hayatta olduğunu kanıtlamanız gerekiyorsa, Senato'ya hasta olduğunu söyleyin ve göstermesi için buraya yalnız birini getirin. Herkesi getirmenize gerek yok.

– Bu iyi bir fikir baba," diyerek Daniel beni cesaretlendirdi.

Nikolai bir süre daha tutarsızca mırıldanır ve sonra tekrar uykuya dalar.

– Pekala, hadi yapalım! Mara, sen de ziyafete davetlisin. Senato'ya gerçek olduğunu göstermek ve Severin'le ilgili planımızı onlarla tartışmak istiyorum," diyor kral benim fikrimi sormadan. Üniformasını düzeltiyor ve iki muhafızıyla birlikte odadan çıkıyor.

– Zavallı ağabeyimiz," dedi Elena yatağın kenarına oturdu, sarı saçlarını geriye attı ve ağabeyinin elini kendi elinin içine aldı, "ama şimdi uyanacak ve her şey normale dönecek.

– Bu odanın kapısındaki muhafızları ikiye katlayın," diye Aaron kalan muhafıza emir verir ve o da infazı gerçekleştirmeye gider.

– Bu doğru," diye düşünceli bir şekilde onayladı Daniel, sonra köşede sessizce duran şifacıya döndü, "Kardeşime iyi bak, odada her zaman birinin olduğundan ve uyanırsa diye her zaman yiyecek ve su bulunduğundan emin ol. Her şeyin olduğundan emin ol,

Neye ihtiyacın olursa. Bir sorun çıkarsa, hemen beni ya da Agatha'yı ara.

– Pekala, Majesteleri.

– Yapmanız gereken başka bir şey var mı? - Prens bana döndü.

Bugün saçları arkaya toplanmış ve üniformasının düğmeleri sıkıca iliklenmiş, alışılmadık derecede ciddi ama gülümsediğinde yüzü tekrar yumuşuyor.

– Hayır, şu an tek ihtiyacı olan şey zaman.

– Aaron, Agatha partide olacaksa sen de gelmelisin. Elena'ya eşlik eder misin?

Aaron büyük bir soğukkanlılıkla prensese bir bakış atar ve başıyla onaylar.

– Tabii ki.

– Harika, o zaman Agatha, bana eşlik eder misin? - Daniel yaklaşır, ama kraliyet soyundan gelen bu soru bir soru değildir, tıpkı daha önce Harun'a söylenen sözün bir rica olmadığı gibi.

– Hayır, Majesteleri, umurumda değil.

16

Ertesi gece rüyamda Anna'nın benim yerime Ashora'daki saraya girdiğini ve Arian'ı bulup intikamımı almak için koridorlarda dolaştığını görüyorum. Tıpkı benim gibi, vücudunda üç kılıçla, ön salonun kapısına çivilenmiş ve ağzından halıya kan akarken öldüğünü görüyorum. Aynı salondan Daniel'e çok benzeyen bir prens çıktığında hala bilinci yerindeydi. Kılıçlardan birini çekerken yüzünde büyük bir acı ve çaresizlik vardır, ama ancak üçüncü seferde çekip çıkarmayı başarır. Diğer kılıçlarla uğraşırken hiçbir muhafız ona yardım etmeye cesaret edemiyor. Ayağını kaybeden kız kardeşimin bedeni kimse kaldıramadan yere düşüyor. Prens onu kraliyet cübbesine sarıyor ve ona hiç dokunmadığına yemin ediyor.

Bu kâbustan uyanıyorum, dönüp duruyorum, rüyanın kalıntılarının hafızamdan silinmesini bekliyorum ama gözlerimi kapatır kapatmaz kendimi yine ölmüş kız kardeşimin yanında buluyorum.

Gecenin henüz ilk yarısıydı ve ayın yüksek orağına bakılırsa şafağın sökmesine daha çok vardı. Geceliğimin üzerine sıcak tutan bir sabahlık geçirdim ve koridora çıktım. Karanlıkta bu duvarlar bana Ashora'daki sarayı ve rüyamı daha da çok hatırlatıyor. İleriye doğru yürüyorum, dışarı çıkıp kafamı dinleyebileceğim bir teras ya da balkon arıyorum ve sonra Aaron'un bana balkonu gösterdiği sanat galerisini hatırlıyorum. Üçüncü katta yeterince hızlı buluyorum ama odanın ne kadar soğuk olduğunu hissettiğimde eşikte donuyorum. Karanlık, sadece odanın ortasında mermer masaların üzerinde birkaç büyük şamdan yanıyor ve balkon kapısı sallanarak açılıyor. Sabahlığıma daha sıkı sarınıyorum ve ancak o zaman odanın ortasındaki koltuklardan birinde sırtı bana dönük oturan adamı fark ediyorum.

Daniel ağabeyinin portresinin karşısında oturuyor ama ona bakmak yerine öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve dağınık sarı saçları yüzünün büyük bir kısmını gizleyecek şekilde başını aşağı sarkıtıyor. Varlığımı ancak sessizce diğer uca gidip balkon kapılarını kapattığımda fark ediyor. Я

Ben bu soğuktan ölmeyeceğim ama prens ciddi bir soğuk algınlığına falan yakalanabilir.

– Sensin, Agatha. - Zayıfça gülümsüyor, kadife döşemeli kanepenin arkasına yaslanıyor.

Daniel sade siyah bir pantolon ve yarım düğmeli beyaz bir gömlek giymişti. Muhtemelen kötü bir gece uykusundan sonra yataktan kendisi kalkmış ya da hiç yatmamıştı. Göğsünün açıkta kalan derisine bakmamaya çalışıyorum ve yanına oturuyorum.

– Senin için çok soğuk, Prens.

– Bana sadece ilk adımla hitap et," diye hayal kırıklığıyla nefes verdi.

– Burada ne yapıyorsun, Daniel? - İnatçılık edip onun adını kullanmayacağım.

– Düşünüyorum da. Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?

– Kabus görüyorum. - Ben de arkama yaslanıp Nicholas'ın tören üniforması içindeki devasa portresine bakıyorum.

Yaşlı prens sadece beline kadar tasvir edilmiş, kızıl saçları düzgünce arkaya toplanmış, gözlerinin etrafında zar zor görülebilen kırışıklıklar toplanmış ve sanatçıya ve gelecekteki tüm izleyicilere gizlice gülümsüyor.

– Kardeşimi geri getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim. Onu gerçekten kurtarabildin." Daniel da benim gibi portreye doğru bakıyor ama sesinde daha fazla yorgunluk ve hüznün var.

– Ama Nikolai zehirlenmeden çok önce beni diriltmeyi planlıyordun, değil mi?

Şaşırdığını sadece cevap vermeden önce uzun süre tereddüt etmesinden anlayabiliyordum. Muhtemelen yalan mı söylesem yoksa doğruyu mu söylesem diye düşünüyordu ama neyse ki ikincisini seçti.

– Evet.

– Neden?

– Belki de Elena haklıdır ve ben sana aşık olmuşumdur," diye burnunu çekti ve yere baktı.

Her zaman yaptığı gibi gülümseyip gözlerimin içine baksaydı. Bu sözleri söylerken elimi tutmuş olsaydı, muhtemelen ona inanırdım. Ama şimdi bunun sadece yarı gerçek olduğunu ve başka bir şey daha olduğunu hissediyordum.

– İlk günlerimizde Serat'ı benim için yeryüzünden sileceğine söz vermiştin.

Daniel sessizce ve gergin bir şekilde güler.

– Hatırlamana şaşırdım. şimdi senin acın ve kardeşim için verdiğim sözü yerine getirmekten başka çarem yok. Severin'i öldürerek intikamının tadını çıkardıktan sonra, Serath'ı Araken'in bir parçası yapacağız. Lasnetler'in hükümdarlığı sona erecek. - Planını bana geçmişteki kabadayılık ve palavralar olmadan, daha çok yapılması gereken günlük ve sıkıcı görevler gibi anlatıyor.

Başımı sallıyorum, ama rüyadan sonra kafam ve kalbim o kadar boş ki, gelecekteki intikamın eski zevkini de hissetmiyorum.

– Nefretiniz nedir, Prens? Serat ile barışa neden karşıısınız?

Genç adam bir kolunu rahatça kanepenin arkasına dayar, gürültülü ve yavaş bir şekilde nefes verir, odaya bakar. Vereceğı cevabı düşünüyor.

– Lasnetsov'lar her şeyi inanılmaz derecede kolay gösteriyorlar ve karşılığında... her şeyi bozuyorlar," diye söze başladı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. - Mar'ı öldürdüler, insanları ölümsüzlere karşı savunmasız bıraktılar ve onlarla başa çıkacak kimseyi bulamadılar. Ama Serathlılar, eğer yöneticilerini affetmedilerse, onlara karşı isyan da etmediler. Serath'a uygun bir şart sunuldu - barış karşılığında bir Arian'ın idam edilmesi, ancak onlar bunu bile reddederek iki ülkeyi de savaşa sokmaya karar verdiler. Severin'e gelin olarak en güzel prenses olan Elena teklif edildi ve o bunu elinin tersiyle itti. Bazen merak ediyorum... Yaptıklarının karşılığını aldılar mı, yoksa kıyamet mi onları yakaladı? Tanrıça tarafından işaretlenenlerin sıradan insanların arasında dolaştığı eski bir dünyayı yok ederek böyle talihli bir kaderi hak ettiler mi?

Prens şimdi on dokuz yaşına göre oldukça genç görünüyor. Geçmiş günlerin hikâyelerine inanan, onları gizli ve gizemli anlamlarla dolduran genç bir adam gibi. Sorun şu ki, sadece efsanevi Mara'yı ve gizemli kahramanlıkları duymuştur. Özel kaderleri ve güzel yüzleri olan kızları duymuştu. Bulduğum kitabı hatırlıyorum da, sadece bakınca bile insanın midesini bulandıran korkunç yaratıkların pençeleri altında isimsiz bir şekilde ölen onlarca Mars hakkında tek bir kelime bile yok. Kimse, ben bile, yeterince hızlı olmadığımız için kaçımızın bir hiç uğruna öldüğünü bilmiyor. Tapınakta geçirdiğim dokuz yıl boyunca, bir kez bile.

Irina ve Kira'ya, ben Maram'a katılmadan önce kaç kız kardeşlerini kaybetmeyi başardıklarını sormaya cesaret ettim.

– Siz, Prens, gerçekten eskiden daha iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?
- Alay etmeden soruyorum ama cevabını beklemeden devam ediyorum. - Hayatımda hiçbir kahramanlık ya da görkemli zafer hatırlamıyorum ama gulyabanilerin kokusunu, bir zamanlar ölümler tarafından neredeyse boğulmak üzere olduğum göldeki durgun suyun tadını hatırlıyorum. Tapındaki aynı, benzer günleri, eğitim ve öğrenimi ve önümde koca bir hayat olduğu düşüncesini hatırlıyorum.

Daniel'in yüzündeki gülümsemenin gölgesi bile kayboluyor; dikkatle dinliyor ama yüzündeki acıma ifadesini göremediğim için minnettarım. Acımak ihtiyacım olan son şey.

– Kaç Mars'ın büyük bir amacı olmadan, alçakça öldüğünü hiç düşündünüz mü? Kim bilir... belki ben de onlardan biri olurum.

– Belki, ama eninde sonunda herkes senin adını biliyor," diye cevaplıyor genç adam sessizce.

– Ama ne pahasına? İntikam alma kararım yüzünden beş kız kardeşim öldü. Lasnetsov sarayına gitmemiş olsaydım, hayatlarının sonuna kadar yaşayacaklardı. Ve... belki de mutlu olurlardı.

– Ya da belki biraz daha geç ölebilirlerdi," diye itiraz etti Daniel.

– Belki," diye katılıyorum.

– Ama asla bilemezsiniz, çünkü zaman geri döndürülemez. Tıpkı Mars hayatta olsaydı dünyanın neye benzeyeceğini bilemeyeceğim gibi.

Bakışlarındaki ısrarı fark ederek hafifçe gülümsedim. Bakışlarındaki inatçılığı fark ederek belli belirsiz gülümsedim. Sözlerimin biraz şüphe uyandırmış olabileceğini görebiliyordum ama o görmeden inanmayacak türden bir adamdı.

– Ama saraylarını yok edişimi izlemek için benimle kalacak mısın Agatha? Her şeyin intikamını nasıl alacağımı?

Daniel yaklaşıp elimi tuttuğunda ona sertçe dönüyorum. Yavaşça, avucumu rahatsız etmeyecek şekilde. Bana dikkatle bakıyor ve gözlerinin derinliklerinde arzulanan bir cevabın umudu var. O kadar çok şey var ki, evet demek ve onu rahatlatmak, ona kalacağıma söz vermek istiyorum. Ama henüz tam olarak ne istediğimi bilmiyorum. Bazen Morok'tan beni diriltmesini değil, intikamımdan sonra beni mezarıma geri götürmesini istemeyi bile düşünüyorum. Sonunda dinlenmeme izin vermesini, çünkü sevdiğim herkes toprağın altında. *Kimin için yaşamak zorundayım?*

– Ben kimin için yaşıyorum? - Bu soru beni o kadar sarsıyor ki, farkında olmadan yüksek sesle, sessizce tekrarlıyorum ama prens duyuyor.

– Benim için yaşa, Agatha. Önce arkadaşın olayım, sonra belki daha fazlası. Lütfen bana bu şansı ver. En azından dene. - Sessiz yalvarışından, böylesine gerçek bir çaresizlikten etkilendim. Hiç kimse benden bunu istemedi, hiç kimse benim ilgimi istemedi. Bu yüzden Daniel kollarını belime doladığında ve alnını omzuma yasladığında geri çekilmiyorum. Hatta bu alışılmadık yakınlıktan ve gecenin bir yarısı kimse izlemiyorken yalnız kalmayı göze alabildiğinin yorgun ifşasından zevk alıyorum.

Babasına Serat'ın kendisini ciddiye almadığını söylerkenki yapmacık kayıtsızlığını hatırlıyorum. Severin kız kardeşinin kalbini reddettiğinde nasıl sakinmiş gibi davrandığını. Onu defalarca itmeme rağmen bana karşı nasıl nazik kaldığını. Ağabeyinin gölgesinde büyüyen prens, tıpkı benim kız kardeşimin güzelliğinin gölgesinde yaşadığım ve birlikte yürüdüğümüzde kimsenin bana dikkat etmediği gibi.

– Hâlâ sana verdiğim lavanta sabunu gibi kokuyorsun," diye yumuşakça nefes veriyor ve ardından dudaklarını boynuma değdirerek birkaç öpücük bırakıyor.

Önce sıcak, sonra soğuk, o hoş duyguyla kaskatı kesiliyorum ve boğazım o kadar kuru ki yutkunamıyorum bile. Daniel kendi kendine uzaklaştığında tekrar nefes alabiliyorum, özür dilerken yanakları hafifçe kızarıyor. Belki de kızgın olduğumu düşünüyor çünkü kalkmama yardım edip beni odama götürürken bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor. Karşı koyamıyorum, vücudumdaki garip ve alışılmadık sıcaklık yüzünden tek bir kelime bile edemiyorum. Ama bu beni biraz korkutuyor ve Morok'u düşünüyorum. Birdenbire tüm bu yabancı duygulardan onun gölgelerden oluşan pelerininin sakinliğinde saklanabileceğimi düşünüyorum. Ve sonra Aaron'u düşünüyorum, şu ana kadar tüm sarayda en azından biraz güvendiğim, benden hiçbir şey beklemeyen ilk kişi. Ama o her şeyden önce Daniel'in arkadaşı ve kraliyete rapor veriyor ve ona güvenebileceğimden emin değilim.

Senato'nun kuruluş yıldönümünde odamdan çıkmamaya çalışıyorum. Hizmetçilerle dolu koridorların telaşı beni tedirgin ediyor.

gardiyanların tatil hazırlıkları. Sadece sabahları, giderek daha sık uyanan, en az dört saatini uyanık geçiren ve ancak ondan sonra uykuya dalan Nicholas'ı kontrol etmek için dışarı çıktım. Uyanık kalma süresi gittikçe uzuyor. Yakınlarını tanıyor, tutarlı bir şekilde konuşabiliyor, hafif yiyecekler yiyor ve hatta kendi başına oturuyor. Onunla hava durumu, yemek veya saraydaki olaylar gibi farklı ve önemsiz şeyler hakkında çok konuşuyoruz.

– Kardeşimin ona anlattığım hikâyelere bu şekilde tepki vereceğini hiç düşünmemiştim." Nicholas zayıf bir gülümsemeyle başını sallıyor, ben de yanına oturup ona bir kaşık lapa uzatıyorum. Parmakları kendi başına tutamayacak kadar zayıf ve hizmetçilerin kahvaltıya gitmesine izin verip kendim prensin yanında kalıyorum.

– Hangisi o?

– Eskiden seninle ilgili hikayeler okurdum, ama şimdi beni kaşıkla besliyorsun, ama hala ölüsün. İlk başta ben de öldüğümü sanmıştım. - Sesi sıcak ve gerçek şaşkınlığı sayesinde sözlerinden alınmıyorum.

– Hayat öngörülemez bir şey, Majesteleri. Bundan iki yüz yıl sonra ölmüş olacağımı ve Araken'in en büyük prensine bakıcılık yapacağımı düşünmemiştim.

Prens sırtıyor ve yulaf lapasını yutuyor.

– Beni kurtardığın için teşekkür ederim.

– Lütfen," diye sakince cevap veriyorum ve bir kaşık dolusu daha yemek uzatıyorum.

Ayakta durup duramayacağını görmek için Nikolai'nin yataktan kalkmasına yardım ediyorum, ama bacakları bükülüyor ve ağırlığını üzerime yığıyor, sonra onu tekrar yatağa yatırmak için mücadele ediyorum, ona her şeyin düzeltilebileceğini ama zaman alacağını söylüyorum. İtiraz etmiyor, sadece başını sallıyor ve tekrar teşekkür ediyor. Şaşırtıcı derecede sakin. Huysuz bir hasta bekliyordum ama Nikolai yatak istirahatine katlanıyor, yemek seçimi konusunda tartışmıyor ve ona getirdiğim ekşi karışımı bile sızlanmadan içiyor.

En büyük prensle işim bittiğinde kütüphaneye baktım, birkaç kitap kaptım ve odama koşarak şenliklerin başlamasını bekledim. Kalabalığın ve yapacağım bitmek bilmeyen sohbetlerin düşünceleri ruh halimi bozuyor ve şimdiden günün bir an önce bitmesini diliyorum. İki saat önce

Kitabı sinirli bir şekilde kapattım ve Aaron'un bütün gün beni bir kez bile görmeye gelmediğini hatırladım. Zamanın yavaş ilerleyişini hızlandırmak için onun arkadaşlığını kullanabileceğim bir günde, gelmemiş ya da kendini hiç belli etmemişti. Muhtemelen Elena ile meşguldü. Kitabı öfkeyle yataktan yere ittim. Kalın cilt bir takırtıyla yere düşüyor ve kıyafetimi hazırlamakta olan Marina ve Inna'nın irkilerek bana dönmelerine neden oluyor.

– Bir sorun mu var, Hanımefendi?
– Kötü ruh halim dışında, hiçbir şey," diye mırıldanıyorum Marina'nın sorusuna yanıt olarak.

– Tatilleri sevmiyor musun?
– Çok fazla insanın etrafında olmayı sevmiyorum.
– Korkacak bir şey yok, Majesteleri ve Aaron her zaman yanınızda olacaklar.

Dalgınca başımı sallıyorum.

– Morok daha dönmedi mi? - Tekrar soruyorum.

Hizmetçiler şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

– Hayır, hanımefendi. Ama sizi korkutmuyor mu? - Marina kollarını omuzlarına doluyor, sanki onun adını duyunca oda daha da soğuyormuş gibi.

– Eskiden beni korkuturdu. Artık korkutmuyor. Hala kim olduğumu bilmiyor musun? Seni korkutmuyor muyum?

Kızlar utanç içinde yere baktılar ve elbiseleri henüz yeterince düzgün değilmiş gibi davrandılar.

– Seni hemen tanıyamadık. Bu yüzden Mara olduğunuzu öğrendiğimizde sizi zaten tanıyorduk ve korkmadık," diye yanıtlıyor Inna.

Bunu bilmek güzel.

– Peki ya sen? Sarayda çalışmayı seviyor musun? - Aklımı konuşmadan uzak tutmaya çalışarak sordum.

– Evet, bize iyi davranıyorlar." Marina gülümseyerek başını salladı. - Biz hizmetkârız ama saray herkese iyi para ödüyor. Neyse ki son yıllarda savaş azaldı ve daha az aç kış yaşandı ve zorlu zamanlarda sadece burada çalışmak küçük kardeşlerimize bakmamıza yardımcı oldu. Benim iki küçük kız kardeşim var, Inna'nın da bir kız ve bir erkek kardeşi.

Rakhmanov'ların kendileri için çalışanlara iyi davranmasından memnun olarak başımı sallıyorum.

– Aaron hakkında bana ne söyleyebilirsin?

O ahmak bugün beni görmezden geldiğine göre, arkasından kemiklerini yıkamamı engelleyen hiçbir şey yok.

– Üç yıl önce sarayda görünmeye başladı," diye başladı Inna, üzerimdeki elbiseyi sallayarak. - Herkes genç ve gelecek vaat eden asilzadeyi hemen fark etti. Evet, görünüşü de dikkat çekiciydi. Gerçi saçları kısaydı. Prensle akademide başlangıçta pek anlaşılamadıklarını ama daha sonra savaş sanatına ve eski efsanelere duydukları ilgi nedeniyle birbirlerine bağlandıklarını duyduk.

– Ne efsanesi?

– Mars ve Moroklar hakkında, Hanımefendi," diye yanıtlıyor Marina.

– Aaron'un da uzun zamandır bunlardan biriyle ilgilendiğini mi söylüyorsunuz?

– Ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyorum ama Prens Daniel'in ilgisini ilk destekleyen oydu. Bu şekilde arkadaş oldular. En azından hizmetçiler arasındaki söylenti bu.

Ne yalancı ama. Mars hakkında hiçbir şey okumadığını ve onlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyerek bana yalan söyledi. Bu bilgiyi ona karşı nasıl kullanabileceğimi düşünerek dişlerimi sıktım. Gülümsedim ve kızlardan devam etmelerini istedim. Ama gülümsemem fazla kana susamış bir hal aldı ve Inna ile Marina bana endişeyle baktılar.

– Bir yıl sonra, prensin yakın bir arkadaşı ve kişisel korumasının bir parçası haline gelmiştir. Şu anda Prens Daniel ve Prenses Elena'nın kişisel muhafızlarının başıdır.

– Kardeşi hiç geldi mi?

– Küçük bir erkek kardeşi olduğunu duyduk ama hayır. Hiç gelmedi," diye açıklıyor Marina.

– Ama Aaron kısa bir süre önce, siz gelmeden önce onu görmeye gitti," diye ekliyor Inna.

Tekrar başımı sallıyorum ve kızlar hazırlanma zamanının geldiğini söylediğinde yataktan kalkıyorum. Bu kez Daniel'in elbiseyi yeniden diktğini anlamak için sormama gerek kalmıyor. İlkine uygun bir elbise, lüks ve süslü, gösterişli bir eteği var. Bir kez daha derin bir yaka, açık omuzlar ve bir korse. Elbise kırmızı renkte, ancak korsenin tamamı, kollar ve eteğin bir kısmı elbiseye kasvetli bir his veren yarı saydam, parıltıyan siyah bir kumaşla kaplı ve etekte renk tonu yavaşça koyudan daha parlak bir kırmızıya dönüşüyor. Elimi zevkle pahalı malzemelerin üzerinde gezdiriyorum ve kendime izin veriyorum

Inna korseyi sıkılaştırmaya başlayıp bana her güzelliğin bir bedeli olduğunu hatırlatana kadar belli belirsiz gülümsedim. Elbisenin açıklığı diriliş izimi tekrar görünür kılıyor, bu yüzden hizmetçiler saçlarımı sorgusuz sualsiz serbest bırakıyor, sadece yumuşak bukleler halinde kıvrırmak için sıcak maşa kullanıyorlar. Makyajım bittiğinde Marina bana daha önce hiç görmediğim kadife bir kutu getiriyor.

– Majesteleri ısrar etti-" Bu noktada kaşlarımı çatıyorum ve sonra kız kutuyu açarak bana yakutlarla süslü pahalı ve büyük bir kolye gösteriyor.

– Anlıyorum.

Saçlarımı kaldırmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmadı, üzerime bir tür güzel yaka takmasına izin veriyorum, ki bu da ağırlığıyla ilk günlerdeki boynumdaki prangaları andırıyor. Prense bu tür mücevherlerden hoşlanmadığımı ve dostluğumu satın almasını istemediğimi söylemem gerekecek.

Aynada kendime baktığımda, sanırım bir yabancı görüyorum. Daha önce hiç böyle elbiseler giymemiş ya da takılar takmamıştım. Hiç kimse saçlarımı güzel dalgalar halinde kıvrırmamıştı ve saçlarım siyahtı, şimdiki gibi gri değil. Yüzüm daha yumuşaktı, elmacık kemiklerim hiç bu kadar öne çıkmamıştı ve hiçbir zaman şimdiki kadar çekici değildim. Bu güzellik tuhaf, ürkütücü ve cansız, ama bir şekilde bu kızlar beni sadece sağlıklı bir allık ve hala inatla sessiz atan bir kalpten yoksun bir oyuncak bebek haline getirmeyi başardılar.

Marina ve Inna'ya teşekkür ediyorum, kızlar beni yalnız bırakarak gidiyorlar ve ben aynanın önünde oturmaya devam ediyorum, Daniel'in kız kardeşimi canlandırması gerektiğini düşünüyorum. Tüm o kıyafetlerden, mücevherlerden, festivallerden ve danslardan faydalanabilirdi. Onunla eş olmak isteyen bir prensin yanında yeni bir hayatı ve belki de daha fazlası olurdu. Boynundaki yakutlara parmaklarımla hafifçe dokunduğumda, her şeye onun sahip olması gerektiğini fark ediyorum, benim değil. Aramızdaki en genç olan Anna, mutlu olacağı yeni bir hayatı hak ediyor.

Sıcak bir avuç içi çıplak omzuma değdiğinde irkiliyorum ve bu dokunuş beni gerçekliğe geri döndürüyor. Aaron arkamda duruyor. İlk kez bu kadar ciddi giyinmiş, sıkıca düğmeli siyah bir gömlek, kaşkorse ve aynı siyahlıkta ama gümüş işlemelerle zengin bir şekilde süslenmiş bir kaftan giymiş. Kemerinde uzun bir hançer var,

Muhtemelen gerçek bir silahtan çok dekorasyon için. Yalnızca son zamanlarda düzgünce şekillendirdiği saçları, elini alışkanlıkla saçlarının arasında gezdirdiği için hafifçe dağılmış durumda ve aynada karşılaştığım yeşil gözlerinde endişe var.

– Sorun nedir, Agatha? Ağlamaya hazır gibi görünüyorsun. Ellerin hâlâ acıyor mu? - Yanımda diz çöktü ve ellerime baktı.

Neredeyse iyileştiler, sadece deri yeni, pembe ve parmaklarımı yavaşça büküyorum ama kan yok, yanık yok. Artık bandaja bile ihtiyacım yok.

– Sence Daniel Anna'nın mezarını bulabilecek mi Aaron? Genç adam bana bakıyor, tereddüt ediyor,

Ruh halimin avuçlarımdaki acıyla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim.

– Ne için lazım? - Temkinli bir şekilde soruyor.

– Kralla yaptığım anlaşmanın şartlarını yeniden görüşmek istiyorum.

– Nasıl?

Yüzünün sertleştiğini ve karardığını görebiliyorum, yine de yüzünü rahat tutmaya çalışıyor, ama kelimeleri kısık sesle söylüyor.

– Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Nikolai'yi çoktan iyileştirdim ve Severin'i öldürdüm, ama karşılığında kız kardeşimin mezarını bulmalarını ve Morok'un onu hayata döndürmesini istiyorum. Onu al, sonra hayata döndür.

– Bu mezara geri dönüyorsun demek.

– Evet. Ama yapılacak doğru şey bu.

Aaron çan sesiyle ayağa kalkar, bu da Senato üyelerinin halihazırda toplanmış olan konuklara katıldığını, yani kutlamaların başladığını gösterir.

– Elena'ya gitmelisin; prensese geç kalmak sadece kabalık değil, tehlikelidir de. - Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ama adam cevap vermedi, hayal kırıklığı ve öfke karışımı bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Sessizce gitti ve ben de birkaç dakika bekledikten sonra peşinden gittim ve kendimi Daniel ile yüz yüze buldum. Prens üniformasının rengini bilerek benim elbisemle eşleştirmişti. O da altın apoletler ve kravatlar dışında tamamen siyah ve kırmızı giymişti.

– Kutlama zamanı, sevgili Agatha.

Cevap veren bir gülümseme sıkıştırmak ve dirsekten bükülmüş teklif edilen kolu kavramak için mücadele ediyorum. Tek yapmam gereken

Daniel'in dans etmeyi sevmediğini ve birkaç saat içinde bu şenlikten kaçabileceğini umuyorum.

17

– Serath birliklerimizden birine saldırdı! Bölgemize girmeye, yirmiden fazla askerimizi katletmeye ve sonra da tekrar Sonsuz Orman'da saklanmaya cüret ettiler," diye tısladı Kral Dimitri ana salona girer girmez kulağıma. İlk gece getirildiğim salonun aynısı.

Salon artık insanlarla dolu, salonun sonunda ve sol duvar boyunca şarap ve çeşitli ikramlarla dolu uzun masalar kurulmuş, ortası dansçılar için boş bırakılmış ve müzisyenler, üzerinde hala bir büyük ve üç küçük tahtın bulunduğu kürsünün sol tarafına oturtulmuş. Ve şimdi hepsi boş. Yemek kokusu, sessiz müzik ve seslerin uğultusu havada asılı duruyor. Konuklar gruplara ayrılmış ve ellerinde şarap kadehleriyle sorunları, son haberleri tartışıyor ve fikirlerini paylaşıyorlar.

Kral beni dirseğinin altından tutup kenara çekiyor, Daniel dikkatleri daha fazla üzerimize çekmemek için biraz uzak duruyor.

– Severin'i mümkün olduğunca çabuk buraya getirmeliyiz, Mara.

– Biliyorum, majesteleri. Ve şimdi mümkün, çünkü Nicholas uyandı ve gidebilirim. Ancak, sınır ormanında yaratık kalabalığından ve Serath'ın birliklerinden tek başıma geçemeyeceğim.

– Size bir ordu veremem. Severin'in ölmesini istiyoruz, istila değil. Büyük bir savaş istemiyorum ve bunu yapmak için Serath halkı hükümdarlarının ölümüyle bir ilgimiz olduğunu bilmemeli.

İnsanların bize bakmaya başladığını fark eden Dmitri, aç numarası yaparak beni bir yemek masasına götürüyor.

– Morok'a ihtiyacım var," diye cevap veriyorum, meyveleri karıştırırken.

– Bir tek o mu var?

– Evet. Morok da benim gibi herhangi bir ülkeye ait değil, bu yüzden öğrenseler bile kimse suikast girişimi için Araken'i suçlayamaz. Ayrıca, Morok ölümsüzlerle başa çıkmamıza kolayca yardım edebilir.

– Ama Morok birkaç hafta sonra dönecek.

– Yani beklemekten başka çaremiz yok.

Kralın gözleri doğrudan ve hoşnutsuz bir bakışla bana dikildi. Aceleyle bir bardağa şarap doldurup elime tutuşturuyor, sonra kendi bardağını dolduruyor ve neredeyse bir dikişte içiyor. Öylece bakıyorum, kraldan bir yanıt bekliyorum.

– Güzel," diye kabul etti ve metal bardağı bir takırtıyla masaya bıraktı.

- Umalım da Gölge'nin hizmetkârı Severin yeni bir şey yapmadan dönsün.

– Senato'ya ne söylemem gerekiyor? - Şaraptan birkaç yudum aldım, ekşi tadı beni ürperten garip bir dürtü.

– Yok bir şey, şu an eğleniyorlar, seni onlarla tanıştıracam, sonra da ben halledeceğim. Daha sonra oğlumla eğlenebilir ve istediğin zaman evine geri dönebilirsin.

Oğluyla eğlenmekle ilgili cümle hoşuma gitmiyor ve sinirlerimi kontrol altında tutmak için kadehimden birkaç büyük yudum daha alıyorum. Dimitri bazen halkı için en iyisini isteyen adil bir kral gibi görünüyor ama aynı zamanda diğer hükümdarlar kadar kibirli ve küçümseyici.

Onunla biraz daha vakit geçireceğimi fark ettiğimde, yarım boş bardağımı elimde tutmayı tercih ettim, beni daha kaç kez baştan savma sözlerle kızdırmayı başaracağını bilmiyordum. Irina olsaydı, durumu kolaylıkla hallederdi ama ben hiçbir zaman sabırlı biri olarak tanınmadım, bu yüzden dans dersleri ve diplomasi, hüsrانımı dışa vurabileceğim dövüş ve silah eğitiminden çok daha kötüydü.

– Beyler, bu Agatha adındaki ünlü Mara. Ve şimdi gerçek bir efsane, çünkü oğlum Daniel sayesinde, o var olan son kişi! - Kral beni üniformalı bir grup yaşlı adamla tanıştırıyor.

Yaklaşık on kişiydiler, neredeyse hepsinin saçlarının çoğuna ak düşmüştü, bazıları hala sağlıklı vücutlara sahipti, bazıları ise çok fazla yemek ve şaraptan şişmanlamıştı. Sessizce beni tepeden tırnağa süzüyorlar, sonra arkamdakiler kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyor, en yakınımdeki üç kişi ise bana dönüyor.

doğrudan bana. Kral, cesurca tuttuğu elimi bırakarak rahatlamamı sağladı.

– Demek Prens Serat'ı öldürmeye çalışan Agatha sizsiniz? - Biri soruyor.

– Evet.

– Ama gerçekten başaramadınız mı? - Diğeri söylüyor.

– Olmadı.

– Yani onuru kırılan kız kardeşin miydi?

– Öldürüldü, rezil edilmedi. - O kendini beğenmiş hindinin suratına tükürmemek için kendimi zor tutuyorum.

– Her bir Mara'nın kız kardeşin yüzünden öldüğünü duydum." Arkamda bir yerden bir ses duyuyorum, bu bir soru değil, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sessiz kalıyorum.

Bazıları nezaketsiz sorular sormaya devam ediyor, diğerleri ise anlamsız olduğunu düşündükleri sözler sarf ediyor. Bazılarına cevap veriyorum, bazılarını kasıtlı olarak görmezden geliyorum ama içimde bu işkenceye katlanacağıma dair bir güven var çünkü artık karşılığında ne istediğime karar verdim. Senato'ya ve krala hakaret etmek işime gelmez. Gerçi Kral Dimitri bana olan ilgisini çoktan kaybetti ve iki danışmanıya bazı işleri görüşüyor.

– Affedersiniz beyler. - Kürek kemiklerimin arasında avuç içimi hissediyorum ve içgüdüsel olarak ona yaslanıyorum.

– Aaron! Daniel'in hizmetini nasıl buldun? Genç prensin titiz ve takip edilmesi zor biri olduğunu söylüyorlar," diye kıkırdadı tatsız muhataplarımdan biri.

– Şanslıyım ki, prens koşma konusunda her zaman benden sonra geliyor, bu yüzden gözetimimden kaçmak o kadar kolay değil." Aaron sırtı ve Senato'nun birkaç üyesi onaylayarak gülümsedi. - Bu arada, bu Mara bana kendilerine hakaret edenlerin boğazlarını nasıl kestiklerini anlatacağına söz verdi, bu yüzden onu alıp bunu tartışmamızın bir sakıncası var mı?

İmaları ve yardımsever gülümsemesi o kadar ince ki, adamlar bunun gizli anlamını bile fark etmiyorlar, sadece ellerini sallıyorlar ve başlarını hafifçe eğerek gitmeme izin veriyorlar.

Aaron kollarını belime doluyor ve beni kenara çekiyor ama ben ona teşekkür edemedim kulağıma eğiliyor:

– Elena'ya şarap almak için sadece bir dakikalığına gideceğimi söyledim. Sana anlattıklarınızı dinlemeye devam edemezdim. Ama bir dakikam doldu, o yüzden Daniel'a git.

Dudakları kulağıma çok yakın saçlarıma değdiğinde nefesimi tutuyorum. Benimle konuşuyor, hala biraz önce odamda olduğu kadar kuru ve mesafeli. Beni prene doğru itip insan kalabalığının içinde kaybolduğunda hiçbir şey söyleyemiyorum.

Şaraptan birkaç yudum daha aldım ve kadehi en yakın masaya bıraktım, vücudumda alışılmadık bir hafiflik hissettim. Daniel'a yaklaştığımda, tanıdık bir hareketle uzattığı elini kavradım ve Aaron'un tavsiyesi üzerine prene yakın durmaya çalıştım, tek yapmam gerekenin arkadaşlarına gülümsemek ve bu işkencenin sona ermesini sakince beklemek olduğunu umuyordum.

– İyi hissediyor musun? - Daniel, konuştuğumuz bir sonraki kişiden uzaklaşırken kolumu okşayarak soruyor. - Çok sessizsin.

– Oldukça, Majesteleri. Sadece şarabın tadına baktım, ama alkolün üzerimde biraz etkisi olduğu ortaya çıktı.

– Alkol genelde seni neşelendirir ama sen kusacak gibi görünüyorsun.

Tahminlerine hayret ederek buruk bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

– Belki de biraz eğlenmeliyiz, bu bir tatil, oldukça kötü bir tatil olsa da," diye ima etti Prens.

– İnanın bana, dans etmekte yemek yapmaktan bile kötüyüm! - Prens beni dans alanına çektiğinde kekeledim.

Daniel usulca gülüyor ve beni kendine çekiyor. Şaka yapmadığını ve benimle dans etme konusunda ciddi olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor. Aaron ve Elena'nın şaşkın bakışlarını etrafımda dolanırken yakalıyorum. Çok güzel dans ediyorlar. Zeminde neredeyse hiç dokunmuyorlarmış gibi yumuşak hareket ediyorlar ve dans onlar için nefes almak kadar doğal. Ve onları görmek beni daha da utandırıyor.

– Tanrım! Sen, Agatha, korkuyor musun?

Daniel yavaşça hareket etmeye başlıyor, ama ben şimdiden nefesimi tutuyorum, tüm vücudumun gerildiğini ve bacaklarımda tahta gibi olduğunu hissediyorum. Aklıma hemen Liliana'nın dersleri geliyor.

Dans etmek. Partnerime güvenmediğim, dolayısıyla yanlış adımlar attığım için beni hep azarlardı. Anna, hepsi gibi, bana aynı şeyi söyleyip durdu: "Sadece sunucuya güvenmelisin." Ve ben de öyle yaptım! Güvendim, rahatladım ama yine de hatalar yaptım.

Prens bir kez daha yanlış adım atıp ayağına bastığımda tepki vermiyor ama kafamın içinde hâlâ hatalarımın çetelesini tutuyorum.

Beş.

Ve daha şarkının yarısındayız. Bir tur ve altı.

Yedi.

Daniel kahkahalarını zar zor tutabiliyor.

– Muhtemelen ayakkabılarımı sevmiyorsunuzdur" diye öneriyor.

– Ben... Ben üzgünüm, majesteleri.

– Ayakkabılarımdan özür mü diliyorsun?

Bakışlarımı aniden yerden kaldırıp partnerimin gözlerinin içine bakıyorum ve ayaklarımın altına bakmama konusundaki o basit kuralı unutuyorum.

– Özür dilerim," diye aptalca tekrarlıyorum.

– O da utanıyor..." Daniel gülümsemesini gizlemeye çalışarak sessizce fısıldıyor ve ben utancımı uzak tutmaya çalışarak ve müzisyenlere bitmeyecek bu kadar uzun bir şarkı için lanet okuyarak ona değil başka bir yere bakıyorum.

– Eğleniyor musunuz, Majesteleri? - Onun neşesini fark ederek isteksizce mırıldandım.

– Emin olabilirsin. Geceye bununla başlamalıydım, neredeyse iki saatimi sıkıcı hikayeler dinleyerek geçirdim. Ve galerideki o gece hakkında.

– Peki ya o gece?

– Davranışlarım için özür dilemem gerektiğini düşünüp durdum... o dokunuşlar için.

– Özürlerinizi kabul ediyorum.

– Daniel beni iterek sözümü kesti, "sana bir özür borçlu olduğumu sanıyordum, ama aslında sadece bir şey için üzgünüm.

Parmaklarını belimde sıkıyor ama korseye rağmen hâlâ hissedebiliyorum.

– Pişmanlıkların neler, Daniel? - Daha yakın bir yere geçerek sessizce soruyorum ama cevabı duymam gerektiğinden emin değilim.

– Tek pişmanlığım durmuş olmam" diyerek yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

İstemsizce, kendi şaşkın bakışlarımı onun dudaklarına kaydırıyorum ve melodi sonunda bitiyor. Rahatlama hissim o kadar yüksek ve açık ki Daniel yine gülüyor. Bana acıyor ve beni kenara çekerek bir mola vermeme izin veriyor. Ama şansım asla uzun sürmüyor ve o an Elena ve Aaron'un bize katılmasıyla neredeyse fark edilmeden uçup gitti. Aaron sol kolunu arkasına koydu ve sağ elini bana uzatarak beni dansa davet etti. Başımı korkuyla sallayıp bir adım geri attım ve sırtımı göğsüne çarptığımda Daniel sırttı.

– Prensın tüm bacaklarını tekmeleyerek sakat bırakmaya çalıştığını gördüm," diyor Aaron alaycı bir gülümsemeyle. - Kendi güvenliği için, bu işte ne kadar tehlikeli olduğunu görmek benim işim ve eğer yapabilirsem, sana bir şarkıda bir şeyler öğreteceğim.

Elena gülümsemesini şarap kadehine saklıyor. Soluk mavi uçuşan bir elbise giyiyor ve saçları açıkken narin bir çiçek ya da katı üniformalar arasında taze bir nefes gibi görünüyor.

– Ne yazık ki başka seçeneğin yok Agatha. Sana çoktan elini uzattı ve reddedemezsin," diye ekledi Daniel, beni Aaron'a doğru iterek.

Avucumu bir kurdun ağzına sokarmış gibi nazikçe elimi onunkinin içine sokuyorum. Aaron parmaklarımı sıkıyor ve beni kendine çekiyor. Sağ elini sırtıma koyup beni kendine çekiyor ve sol eliyle avucumu hafifçe sıkıyor.

– Rahatla ve gözlerimin içine bak.

Tüm talimatlarına uyarsam Aaron'un kendini tek bir şarkıyla sınırlayacağını umarak itaat ediyorum. Şaşırtıcı derecede kolay ve göze batmadan yönetiyor. Ya Daniel'la yaptığım dans hafızamı biraz tazeledi ya da Aaron bu işte gerçekten çok iyi, çünkü daha az hata yapıyorum.

– Tatil hakkında ne düşünüyorsunuz? - Genç adam yeniden başlar.

– İğrenç.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

– İnanılmaz... gerçekten," diye mırıldandı.

– Sana her şeyin yolunda olduğunu söylesem bana inanmazsın.

– Buna inanmazdım," diyerek başıyla onaylıyor.

Sessiz kalıyoruz, sessizlik uzuyor ve neredeyse garip bir hal alıyor. Partnerim bir konuşma konusu önerdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

– Daha sonra seninle birlikte bulduğumuz..... Maraş hakkındaki o kitabın tamamını okudum.

Yalancı. Uzun zamandır benim gibi insanlarla ilgilendiğini bildiğim için bunu neredeyse yüzüne vuracaktım.

– ...ve görgü kurallarını, tavırları ve hatta dans etmeyi öğrendim. Mara'nın saraya sık sık geldiğini ve gerektiğinde müthiş danışmanlar olduklarını öğrendim. Ama o zaman neden sen Agatha, bu kadar kötü bir dansçısın?

Partnerimin ayağına bilerek basıyorum, Aaron bir hata yapıyor ve ince bir şekilde uyumsuz.

– Gözlerine, Agatha. - Bakışlarımı tekrar onun yeşil gözlerine çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde gülümsemiyor ve çoğu zaman ciddi duruyor.

Ama bu melodinin geri kalanında kapana kısılan tek kişi ben değilim, o da benimle birlikte. Kollarımı onun eline daha sıkı sarıyorum, rahatlıyorum, beni dansa tamamen yönlendirmesine izin veriyorum, ama Aaron bunun bir nedenden dolayı kolay olduğunu hissediyor ve şimdi baktığım gözlerinde şüphe var.

– Yalan söylüyorsun.

Bu cümle maskesinde ince bir çatlak oluşmasına yetiyor. Kendini hemen toparlıyor, ama Irina bana her zaman yemi soyut olarak, imalarla almamı söylerdi. Ve bu şekilde umduğundan daha fazla gerçeği ortaya çıkarırsın.

– Sen neden bahsediyorsun?

– Mars hakkında söylediğinden daha çok şey biliyorsun.

– Elbette," diyerek rahatlıyor. - O kitabı okudum.

– Uzun zamandır biliyorsun. Cevap

vermiyor.

– Neyle bu kadar ilgileniyorsun? - Geri adım atmıyorum ve gözbebeği daralıyor.

Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve hareketleri o kadar yumuşak değil. Aaron kendini toparlamaya çalışıyor ama bunu hemen başaramıyor. Yüzüne yavaşça bir gülümseme geliyor ama gözlerine değmiyor ve bunun sahte olduğunu biliyorum.

– Güçlerin. Hayatın iplerinin gerçekte neye benzediğini merak ediyordum. Artık biliyorum.

İyi bir yarı gerçek, ama yine de sadece yarısı. Eğer öyle olsaydı, bu kadar uzun süre direnmezdi.

– O kadar Mars varken, neden beni gündeme getirdiler?

– Daniel en başından beri seni büyütme istiyordu, bu yüzden bilerek mezarını aradı.

– Onu seçerken bir rolün yok muydu?

Gülümsemesi artık gerçek ama acımasız ve kolumu kaldırarak beni dönmeye ve sırtımı ona yaslamaya zorluyor. Kurnazca cevap vermekten kaçınıyor, avucunu omzumdan aşağı ve ön kolumun üzerinden geçirirken düşünce trenimi bozuyor. Göğsünün sıcaklığını hissederek, parmakları tenimin üzerinde nazikçe hareket ederken büyülenmiş gibi izliyorum. Bunu o kadar duygusal bir şekilde yapıyor ki kulaklarımdaki uğultudan müziği zar zor duyabiliyorum, bu an bizim için fazla samimi geliyor ve dudaklarımdan sarsıcı bir iç çekiş kaçıyor. Ana pozisyona döndüğümüzde sorumu zar zor hatırlıyorum.

– Bu yüzden ben de işin içindeydim," diye cevapladım ağzımdaki kuruluğu yutarak. - Daniel'in hedeflerini biliyorum ama seninkiler neler? Benden ne istiyorsun Aaron?

– Hiçbir şey.

– Yalan söylüyorsun, değil mi?

– Muhtemelen.

Bu dürüst cevap alabildiğim son cevap oluyor, çünkü müzik duruyor ve Aaron beni prens ve prensese geri götürüyor. Onların önünde başka soru sormayacağımı bildiği için doğru olanı yapıyor ama daha sonra sormayacağımı düşünüyorsa yanılıyor.

Daniel nezaketen bana şarap ikram ediyor, bir kadehi kabul edip yarısını içtiğimde herkes şaşıyor, kararımdan emin hissediyorum.

– Daniel, anlaşmamızın şartlarını değiştirmek istiyorum.

Prens şaşıyor ama çok fazla soru sormadan beni yakındaki bir ofise götürüyor. Aaron prensin koruması olarak bizimle geliyor.

– Ne istiyorsun Agatha? - Daniel yumuşak koltuklardan birine oturarak sordu.

Я Bekliyorum. kadar Aaron örtbas etmek için arkasında
arkamızda. Kapı. Adam kapının önünde donup kaldı ve çıkışa
giden yolumu kesti.

– Benim için kız kardeşim Anna'nın mezarını bulmanı istiyorum.

Daniel karşımdaki sandalyeyi işaret ediyor, ben de kenarına oturuyorum, ama rahatlamıyorum; sırtım dik duruyor. Yeterince yakınız, ama Daniel öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, avuçlarını düşünceli bir şekilde birbirine sürtüyor, yüzümü inceliyor.

– Ne yapmak istiyorsunuz? - yeni bir soru sorar.

– Anlaşmamın geri kalanını yerine getireceğim. Severin'i öldüreceğim. Ama ondan sonra, Anna'nın mezarını bulmanı istiyorum, Morok'un onu diriltmesini ve hayata döndürmesini istiyorum.

Daniel'in avuçları donuyor, Aaron ses çıkarmıyor ve oda, uzaktan gelen müzik seslerinin zar zor bozduğu çınlayan bir sessizliğe gömülüyor.

– Ne sorduğunu biliyor musun Agatha? - Prens soğuk bir sesle, kahverengi gözlerinde hayal kırıklığı olduğunu söyledi.

– Evet.

– Morok iki insanı hayata döndüremez. Onları diriltemez bile! - Prens yine de açıklamaya başladı, anladığımdan emin değildi. - Bu da demek oluyor ki sevgili Agatha.... tekrar ölmek gerekecek.

– Zaten hayatta değilim.

– . tekrar soğuk toprakta yatmak için," Prens görmezden geldi.

– Ekselansları.

– ...ve başka bir şansın olmayacak.

– Daniel.

– NE?! - Kükreyerek doğruldu ve ben seğirmemek için kendimi zor tuttum.

Avuçlarıyla yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu, sinirli bir şekilde havayı içine çekti. Aaron'a dönüyorum ama o müdahale etmiyor, inatla önüne bakıyor, konuşmamızı dinlediğini bile belli etmiyor.

– Agatha," diye başladı Daniel yine sakince. - O gece sana ne sorduğumu hatırlıyor musun? Bana cevap vermemiştin ve ben de bu sessizliğin senin rızan olduğunu düşünmüştüm. Ama meğer sen çoktan kararını vermişsin.

Doğru olmamasına rağmen sessiz kalmaya devam ettim. O anda sessizlik gerçekten de benim anlaşmamdı, ancak bu öğleden sonra tüm o mücevherlere bakınca fikrimi değiştirdim.

Prens sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmağını gergin bir şekilde ahşap kolçağa vurarak dikkatle bana bakıyor. Elbisemi dizimin üzerinde yumruk haline getiriyorum.

– Geri adım atmayacak mısın?

– Hayır.

– Ya seni hapse atarsam?

Bunu gerçekten yapacağından şüphe duyarak başımı sallıyorum, ama o bir prens ve istediğini elde etmek için gerçekten ne yapmaya istekli olduğunu kim bilebilir?

– Eğer öyleyse, o gece istediğiniz şey asla gerçekleşmeyecek.

Prensin saçları mum ışığında altın ve turuncu parıldıyor, birbirimize inatla bakıyoruz ve önce o vazgeçiyor.

– Pekala. Bana düşünmem için bir şans ver. Benden Anna'yı bulmamı istiyorsunuz ama bunu yapabileceğimden emin değilim, o yüzden bana zaman verin.

Başımı sallıyorum ve yerimden kalkıyorum. Daniel ayağa fırlıyor, bana her zamankinden daha fazla yaklaşıyor, parmakları yanımda omzumu sarıyor. Geri adım atmak istiyorum ama ayaklarım sandalyeye dayanıyor. Beni yerimde tutmaya devam ederken, sağ eliyle çenemi kaldırıyor.

– Ama o zaman anlaşmamız eşit değil. Eğer sonunda benden vazgeçecek ve çekip gideceksen, karşılığında bana başka bir şey vermeye hazır mısın?

Alçak sesle konuşuyor ve Aaron'un duyup duymadığını bilmiyorum. Aaron prensin başparmağının boynumda gezindiğini, dudaklarımın nefes verirken nasıl açıldığını görebiliyor mu? Daniel'ın gözleri kararıyor ve benden ne istediğini anlıyorum ve beni öpmeye karar verirse onu itmeyeceğim. Vücudumdan garip bir ürperti geçiyor ve bu düşünce mi beni korkutuyor yoksa sabırsızlıkla bir hamle yapmasını, daha da yaklaşmasını mı bekliyorum bilmiyorum. Kız kardeşim için ona ne kadar vermeye hazır olduğumu henüz bilmiyorum, ama ne zaman olacağını bileceğim...

– Evet. Mezarını bulduğunda.

Daniel yanağımı okşarken şefkatle gülümsüyor ve bir süre daha bu yakınlıkta kalıyor.

– Aaron, Agatha'yı odasına götür. Eminim bugün çok yorulmuştur.

Daniel uzaklaşıyor ve ben de güvenli bir mesafeye geri çekilip korumamın yanına gidiyorum. Önümdeki kapıyı açıyor, dışarı çıkmamı bekliyor ve beni takip ediyor.

Koridorlarda normalden daha fazla insan var ve sessizce yürüyoruz. Aaron ayrıldığımdan beri bana tek kelime etmedi. Dümdüz sırtına bakıyorum ve ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Prensten uzaklaştıkça ve sadece Aaron'la kaldıkça, benim hakkımda ne düşündüğü, anlaşılmayı değiştirme kararım hakkında ne düşündüğü ve anlaşmanın bedelini kendimle ödeme isteğim hakkında ne düşündüğü konusunda içimde daha fazla endişe duyuyorum.

Sarayın şenlikli bölümünü terk edip yatak odalarına yöneliyoruz. Buraya misafirlerin girmesine izin verilmiyor ve birden koridorda yalnız olduğumuzu fark ediyorum ve Aaron'un ayak sesleri gittikçe daha sinirli bir hal alıyor, eli uzun hançerinin üzerinde sıkılı. Adam bir şeyler mırıldanıyor, sanki kafasında artık içine sığmayacak kadar çok düşünce varmış gibi, karışık bir mırıltı halinde patlıyor. Kombinezonunun ve gömleğinin üst düğmelerini çekiştirerek, sanki kıyafetler onu boğuyormuş gibi çözmeye çalışırken sessizce izlemeye devam ediyorum. Birkaç kez mırıldanırken adımlı duyuyorum.

– Aaron? - Odama yaklaşırken kararsızca soruyorum.

Sanki varlığımdan habersizmiş gibi irkiliyor.

– Seni kızdıracak ne yaptım?

– Tek başına!

Bu cevap karşısında şaşırıyorum, tam olarak ne demek istediğini anlayamıyorum. Birkaç saniye boyunca sesimi çıkaramıyorum, anlamama yardımcı olacak bir sonraki soruyu oluşturamıyorum.

– Lanet olsun! O kadar çok iş yapıldı ve şimdi hepsi böyle dağılıyor," diyor. - Ve her taraftan duyabildiğim tek şey Agatha, Agatha, Agatha!

– Nesin sen-" diye araya girmeyi başardım.

Yatak odamın kapısını açıyor ve önce benim girmem için eliyle bir işaret yapıyor. Oda neredeyse karanlık, sadece mobilyalara çarpmamı engellemek için birkaç ışık yanıyor. İçeri giriyorum ve genç adamdan durduramadığı bir kelime seli dökülmeye devam ediyor.

– Her taraftan, önce bir tane! Sonra bir başkası! Her lanet gün sadece senin adın!" diye öfkeyle bağırdı kapıyı kapatırken ve sonra dirseğinden tutarak beni duvara doğru itti, böylece arkamı dönüp konuşmadan uzaklaşamayacaktım.

Zarif duvar kağıdıyla kaplı taşa çarptığımda hiçbir acı hissetmiyorum, sadece Aaron'un neden bahsettiğinden tamamen habersiz, kocaman açılmış gözlerle ona bakmaya devam ediyorum.

– Agatha şöyle, Agatha böyle! Yıldan yıla, günden güne! Agatha..." Sanki canı yanmış gibi inleyerek adımı son bir kez daha söyledi.

Bana doğru bir adım atıp yaklaşırken gürültüyle hava emiyorum. Sol elini boynuma dolayarak beni kendine çekerken sağ eli uzun hançerin kabzasında durmaya devam ediyor. Bir an için yeşil gözleri acı dolu bir seçimi yansıtıyor, beni bıçaklamak mı yoksa...

– Agatha..." dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatmadan önce dudaklarıma doğru nefes veriyor.

Göz kapaklarım kendiliğinden indi ve dudaklarım onunla buluşmak için açıldı. Bu benim ilk öpüşmem değil, daha önce de öpüşmüştüm. Basit ve beceriksizce, ama bu seferki farklı. Bedenim aklımın önüne geçerek karşılık vermeye karar veriyor, dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkarıyor ve öpücük sertliğini kaybediyor, şarabın ilk yudumu gibi tatlı ve sarhoş edici hale geliyor ve daha fazlasını istediğimi fark ediyorum. Ve kalbim ilk güçlü atışını yaptığında, neler olduğunu hatırlayarak onu itiyorum. Ona hemen bir tokat atıyorum ve beklediğimden daha sert çıkıyor. Adam ani darbenin şaşkınlığıyla birkaç tereddütlü adım geri atıyor.

Tekrar bana bakıyor ve serin avucunu alev alev yanan yanağıma koyuyor. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeden şaşkın şaşkın birbirimize bakıyoruz. Ve sonra kalbim ikinci kez atıyor. Üçüncü kez.

Dördüncü.

Güçlü, o kadar güçlüydü ki damarlarımda dolaşan kanın hızlandığını ve yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum.

Yedi.

Sekiz.

Aaron cildimin pembeleşmesini, canlı ve sağlıklı bir renk almasını büyülenmiş gibi izliyor.

On iki.

On üç.

– Kalbim...

– Çalışıyor mu? - Aaron tereddütle yaklaşıyor.

– Evet. Sanırım öyle. - Gülümsedim, adama baktım, vücudumun her yerinde yeniden sıcaklık hissettim.

Aaron'ın dudakları içten bir sevinç gülümsemesine dönüşüyor ve tekrar bana doğru yürürken başını eğiyor, neredeyse kulağını göğsüme, kalbimin karşısına yerleştiriyor. Kollarını belime doluyor ve saçları göğüs dekoltemin etrafındaki çıplak tenimin üzerine dökülüyor. Vücudumdaki sıcaklık ısıya dönüşüyor ve kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor, kendimi duvara bastırıyorum. Nefes alışımın ağırlaştığını fark ettiğimde, Aaron odanın karanlığında çok karanlık görünen gözlerini ve sonra yüzünü kaldırıyor.

– Yapabilir miyim? - Doğrudan dudaklarıma yönelttiği bu soru gülünç görünüyor ama sesi o kadar derin ki beni hiç güldürmüyor.

– Evet." Zihnim olumsuz bir cevabın hangi harflerden oluştuğunu hatırlamadan önce dudaklarım kıpırdıyor.

Ama kımıldamıyor, mesafeyi kısaltmıyor, sadece kendisinin anlayabileceği başka bir seçim üzerinde kafa yoruyor.

– Ama yapmamalıyım." Elini başımın yanındaki duvara dayadı ve sanki çekemiyormuş ve itilmeye ihtiyacı varmış gibi itti.

Önce bir kol mesafesinde geri adım atıyor, ama bunu yetersiz bularak üç adım daha geri gidiyor. Hayal kırıklığı ve şaşkınlık içinde sessizce onu izliyorum. Yutkunuyor, nefesini sakınleştirmek için birkaç uzun nefes veriyor ve sonra normal, eşit tonuyla konuşuyor.

– Geç oldu. Biraz dinlen, Agatha. Uzun bir gün oldu.

Aaron etrafımda dolanıyor ve kapıya doğru yürüyüp bronz kolu tutuyor. Bir an tereddüt etti ama sonra kendinden emin bir şekilde kapıyı çekip açtı ve beni yalnız bırakarak dışarı çıktı. Elini göğsüme koyuyorum, kafam karışmış ve boş kafayla kalbimin ölçülü atışına devam ettiğini hissediyorum. Bedenim artık tamamen işlevsel ve Morok

beni hayata döndürebilirdi ama çok geçti . Bu şansı kız kardeşime vermeye karar verdim.

Yedek bir plana ihtiyacım var.

Sabah, kalbimin unutulmuş çarpıntısıyla uyandığımda, Daniel'in seçimine güvenemeyeceğimi fark ediyorum. Anna'nın mezarını aramak konusunda yalan söyleyebilir. Bulmanın imkânsız olduğu ya da cesedinin gittiği yalanını söyleyebilir. Bunu Morok'tan istemeliyim. Kardeşimin mezarını bulmama yardım etmesi için onu ikna etmeliyim. Ama Kral ona bir söz verdi. Bir çeşit ödeme ve Gölge'nin bir hizmetkârının beni canlandırmak için gücünün bir kısmından vazgeçmesi muhtemelen duyulmamış bir şey. Morok'un beni Gölge'ye göndermeyecek olması, isteğimin tacın sunabileceğinden daha ağır olduğu anlamına gelmez. Eğer tamamen benim tarafımda olsaydı, beni uzun zaman önce serbest bırakır, gitmeme izin verir ya da benimle gelirdi.

Ona ne söz verdiklerini öğrenmeliyim. Ve karşılığında bir şey teklif etmeliyim. Hizmetçilerden bana rahat ama yeterince güzel bir elbise bulmalarını istediğimde bana şaşkınlıkla bakıyorlar. Sonra da yakası çok kapalı olduğu için ilkini reddettiğimde şaşkınlıkla yeni bir tane aramaya başlıyorlar. Marina ve Inna açık elbiselerden ne kadar hoşlanmadığımı zaten çok iyi biliyorlar. Ama tacın Morok'a ne vaat ettiğini öğrenmek için tek şansım Daniel. O da ipucu olan elbiseleri seviyor. Ve kızlar bana uygun bir elbise buluyorlar: bordo, yeterince sade, eteği orta derecede kabarık ve yürümemi engellemeyecek, omuzlar tamamen açık ama yaka düzgün bir şekilde kapalı kalıyor.

Daniel'ın bana olan ilgisini ondan bilgi almak için kullanma düşüncesinden nefret ediyorum, ama Daniel'ın kahvaltıda olması gerektiğini bilerek yemek odasına girip Elena ve Aaron'ı masada gördüğümde daha da kötüleşiyor. Dikkatli yeşil gözlere bakarken, dün geceye dair anıların seliyle kalbimin hızlandığını hissedebiliyorum. Hatamı düzeltmeye çalışarak, yanlış kapıya gitmişim gibi davranmak için arkamı dönüyorum ama neredeyse kapı pervazına çarpıyordum.

– Agatha! - Daniel bana seslendi ve ben de elimi neredeyse alnıma çarpacak olan oyma tahta parçasına tutarak donakalmak zorunda kaldım.

Hiçbir şey olmamış gibi burnumla havayı koklayarak ona dönüyorum. Prens uzun bir masanın başında oturuyor. Aaron sağında, Elena solunda. İkisi de şaşkınlıkla bana bakarken Daniel'ın yüzünde bir gülümseme belirliyor.

– Madem buradasınız, lütfen bizimle oturun.

Sağ ve sol duvarların her birinde üçer muhafız var, hepsi de beni dikkatle izliyor, tehlikeyi değerlendiriyorlar. Masa çok büyük. En az on beş kişiyi daha oturtabilirim. Onlardan olabildiğince uzakta, masanın diğer ucuna oturursam prensin ne kadar yüksek sesle güleceğini cidden merak ediyorum. Bir anlık tereddütten sonra ilerleyip Aaron'ın yanına oturuyorum, karşısına oturup sürekli ona çarpmaktansa yanına oturmayı tercih ederim diye karar veriyorum. Adam tepki vermiyor ama sessizce bir bardağa bir lokma koyup önüme koyuyor ve tabağındaki yemeğe dönüyor. Elena'nın kaşlarını çatarak Aaron'a baktığını fark ediyorum. Kız genel olarak kötü bir ruh hali içinde olmaya alışık görünmüyor, kalın kumaştan koyu gri elbisesi bile her zaman giydiği narin renklerle tam bir tezat oluşturuyor. Prenses parmaklarını şakağına götürüp masaj yapıyor.

– Bu onuru neye borçluyuz? - Daniel tekrar konuştu, tabağındaki son kabarık cheesecake'leri kesiyordu. Prens küçük bir parçayı reçele batırıp ağzına attı, ben de büyülenmiş bir halde onu izledim ve onları yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladım.

– Yanlış kapıya gelmişim," diye yalan söyledim.

– İşte böyle. - Prens kibarca gülümsüyor ve bana pek inanmıyor.

– Tatil iyi bitti mi? - Garip bir konudan kaçınıyorum.

– Keşke," diye homurdandı Elena, sonra şakaklarındaki yeni ağrı dalgası karşısında burnunu kırıştırdı.

Daniel açıklarken usulca kıkırdar:

– Kız kardeşim maalesef akşamdan kalma.

– Eğer üçünüz beni yalnız bırakıp bu kadar uzun süre gitmemiş olsaydınız, o burada olmazdı. - Prenses hayal kırıklığı içinde alt dudağını büzdü ve su bardağını Aaron'a doğru itti. - Ve geri döneceğinize söz vermiştiniz!

– Özür dilerim Elena," dedi adam sakın bir şekilde, suçlu bir gülümsemeyle. - O sırada müzik başımı döndürüyordu, ben de odama gittim.

Başımı çaktırmadan komşuma doğru çeviriyorum ama Aaron beni görmezden gelmeye devam ediyor, daha çok kendi işine bakıyor.

Tabakta kahvaltı.

– Senin yüzünden Senato'dan Oleg ve Vadim ile dans etmek ve sohbet etmek zorunda kaldım! Sadece şarap beni onların tarımla ilgili uzun ve sıkıcı hikâyelerini kabaca yarıda kesmekten alıkoydu," diye devam etti prenses öfkeyle.

– Oh, Rahibe! Onların gevezeliklerine katlanabilen tek kişi sensin.

– Ve her zaman sabah baş ağrısıyla bitiyor. - Elena önündeki, neredeyse hiç dokunmadığı yemeğe tiksintiyle bakıyor.

– Nicholas nasıl? Senato onunla görüştü mü? - Lokmamdan bir yudum alarak konuyu değiştiriyorum.

Kızılçık, favorim.

– Kardeşim odasında güçlkle ayakta durabiliyor. Duyduğuma göre, ben orada olmasam da Senato tamamen tatmin olmuş görünüyor.

– Kahvaltıdan sonra bahçede yürüyüş yapmak ister misiniz?

Sadece herkes gözlerini bana çevirdiğinde Daniel'a bakıyorum. Prens bile şaşıyor; amacımın ne olabileceğini şaşkınlıkla merak ettiğini görebiliyorum ama sonra gülümseyerek çatalını bir kenara bırakıyor.

– Memnuniyetle, en azından. Kahvaltıyı çoktan bitirdim.

– Ben de." Aaron da çatalını bir kenara bırakıyor.

– Sen de kimsin? - Prens arkadaşını sorguya çeker.

– Ben de kahvaltımı bitirdim ve yoldayım. Ben hâlâ hem senin hem de onun muhafızıyım. Aynı yerde olduğunuzda ikinize de göz kulak olmak daha da kolay oluyor," diye sakince açıklıyor çocuk oturduğu yerden kalkarak.

– Buna gerek kalmayacak Aaron. Nicholas artık tehdit altında değil ve ben bir kez daha tahtın daha az önemli varisiyim. Özgürlüğümün boğazındaki inatçı pençeni gevşet." Prens soğuk bir şekilde gülümsedi ama çocuk uyarıyı dikkate almadı.

– Baban bana para ödüyor, Daniel. Son zamanlarda sana zaten çok fazla özgürlük verdim, Agatha'yı almak için ülkenin diğer tarafına tek başına gitmene izin verdim.

– Ama eve kendin gittin," Elena eliyle çenesini yukarı kaldırıyor.

– Çünkü Daniel Morok'u almaya karar verdiğinde bir fırsat doğdu.

Prens çenesini sıkar ama başını sallayarak kabul eder.

– Pekala, ama umarım Nicholas tahta çıktığında sakinleşirsiniz ve ben de içimi tamamen boşaltabilirim.

sorumluluk ve senin gıdıklaman.

Aaron'dan başka kimsenin orada olmasını beklemiyordum. Bizi bahçeye çıkararak cam kapılara ulaştığımızda hizmetkârlar üçümüz için de sıcak tutacak giysiler getirdiler. Aaron kemerindeki kılıç ve hançeri ayarlarken, Daniel beni çaresiz bir bebek gibi sıcak bir kaftana sararken endişeyle bakıyorum. Ama planım uğruna onu reddetmiyorum ya da ona karşı koymuyorum ve onunla birlikte oynayarak ilgisinden hoşlandığımı gösteriyorum. Benim zevkime göre aşırı ve çoğu zaman gereksiz olsa bile.

Gökyüzü kar bulutlarıyla kaplı ve burnumla buz gibi havayı içime çekerken ilk karın sadece saatler, hatta belki de dakikalar uzaklıkta olduğunu hissediyorum. İçimi ısıtan kan, soğuğu daha iyi hissetmemi sağlıyor. Burnum ve yanaklarım hemen kızarıyor ve bir elimi cebime sokup diğerini Daniel'in koluna doluyorum.

– Bu bahçelerin aslında şimdikinden çok daha iyi görüldüğünü söylemeliyim," dedi Prens, çıplak çalılara ve ağaçlara, sessiz fıskiyele ve ayaklarının altındaki ölü çimlere tiksintiyle bakarak. Bu bahçeye sadece çam ve köknar ağaçlarından oluşan caddeler hayat veriyor.

– Kar yağdığında eminim burası daha güzel olacak" diye onu cesaretlendiriyorum.

– Başka biri bana yürüyüş teklif etseydi, hayır demekte tereddüt etmezdim. Hava oldukça kötü.

– O zaman neden kabul ettin?

– Çünkü bunu *sen önerdin* ve sen asla bir şey önermezsin. - Bir kaşımı kaldırdım, kaşlarımı çatmam, utanmış gibi yapmam gerekirdi ama bunu beceremedim. Umarım kızarmış yanaklarım işimi görür.

– Hiç kral olmak istemiyor musun?

– Taç sadece güzel bir mücevher parçası, ama gerçekte sadece ölümün kendisinin benden çıkarabileceği aynı prangalar. Ona zaten sahipken kısıtlamalara ihtiyacım yok," Daniel birkaç metre ötede bizi gölgeleyen Aaron'ı işaret etti.

Soğuk onu pek etkilememiş gibi görünüyor, yanakları bile zar zor pembeleşmiş, soğuk rüzgar uzun saçlarını karıştırıyor ve boğazını bir atkıyla bile örtmemiş. Dilimi ısıtırıyor

Kaftanı sonuna kadar ilikleme için neredeyse yalvarıyorum. Eğer mezara tekrar gitmeyi planlıyorsam ona yaklaşmamalıyım. Ve o öpücüğün hiç olmaması gerekiyordu.

– Ama bana Serath'ı yeryüzünden sileceğine söz vermiştin? Daniel düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

– Haklısın, Agatha. Severin'i seninle birlikte öldürmemi ister misin?

– Güzel bir teklif ama Severin benim. Ayrıca Morok da yanımda olacak. Sadece ikimiz olursak bu işi çabucak bitirmek daha kolay olur. Ama tüm tarih kitaplarına Arian'ın ne yaptığı ve onun türünü neden kestiğim hakkındaki gerçeği yazmandan mutluluk duyarım. Kibir ve açgözlülük için dünyayı nasıl reddettiklerini anlat. Mara'nın onlar yüzünden nasıl yok olduğunu ve insanların onlar yüzünden kötülükten nasıl acı çektiğini.

Prens tüm ciddiyetiyle başını salları ve sarı bir saç teli gözlerinin üzerine düşer.

– Tamam, ama ben de sözünden vazgeçmiyorum. Serata artık kartlarda olmayacak, sana söz veriyorum. Ve bu arada... farklı görünüyorsun.

Ne demek istediğini anlamayarak şaşkınca göz kırpmıyorum ve prens ekliyor:

– Yüzün, allığın. Kalbin çalışmaya başladı mı?

– Evet. Dün gece.

– Acaba bir şey mi oldu, yoksa kendiliğinden mi devreye girdi? - Daniel merak etti.

– Söylemeye gerek yok. - Aaron'a doğru bakmamaya çalışarak, umarım çok sahte görünmeyen bir gülümsemeyle rahatça omuz silkiyorum.

– Canlanmam için Morok'a ne söz verdiğini merak ediyorum. - Prens daha fazlasını sormaya karar vermeden konuyu değiştiriyorum.

Koluna sokulup parmaklarımızı birbirine dolayarak prensin dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

– Mezardan kalktığı için mi? - Daniel şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra kolunu bırakıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor, beni kendine çekiyor ve yanağıma yaslanıyor. - Çok para. Müstehcen bir miktar.

Aaron'un beni izlemesini istemediğim için daha ağır nefes almaya başlıyorum ama neyse ki prens bunu heyecanıma bağlıyor. Я

Soğuk dudakları yanağıma dokunduğunda geri çekilmedim ama Aaron'ın sıcak dudaklarının hatırasından kurtulmaya çalışarak gözlerimi kapattım. *Piç kurusu, öpücüğüyle her şeyi mahvetmiş, kalbimi ateşlemiş ve düşüncelerimi sele boğmuştu.* Ona doğru baktım ve o da bana aynı derecede sinirli bir bakış attı.

– Peki ya diriliş için? - Sessizce yeni bir soru soruyorum.

– Dirilişe mi? - Prens sessizce sordu, beni kendine yaklaştırdı ama isimlerimizin söylendiğini duyunca geri çekildi.

– Prens Daniel! Ekselansları! - İki muhafız önümüzde duruyor. - Kral sizi görmek istiyor!

– Pekala. Sonra görüşürüz.

– Şimdi, Majesteleri! Kral bunun acil bir toplantı olduğunu söyledi.

– Beni getirmeni o mu söyledi? - Daniel soğuk bir şekilde açıkladı.

– Evet.

Havadaki kar kokusunu önceden alabilsem de, ilk kar tanelerinin yüzüme, saçlarıma ve ardından kaftanıma düşmesi yine de sürpriz oluyor. Hepimiz bir an donup kalıyoruz, yüzümüzü gökyüzüne kaldırıyoruz.

– Güzel," dedi Daniel sonunda bir buhar bulutu çıkardı. - Konuşmamızı bu gece kesinlikle bitireceğiz, Agatha.

Prens son bir kez avuçlarımı sıkıyor ve muhafızlar eşliğinde saraydan uzaklaşıyor. Bir kez daha gökyüzüne bakıyorum, tanrıçam Morana'nın hükümdarlığına girişini izliyorum. Sonra arkamı dönüp saraya doğru yürüyorum ve Aaron'un yanından geçiyorum. Çocuk kolumdan tutup beni geri çekti:

– Kıpırdama!

Avucumu uzatmamı istiyor ve kızarmış elimin üzerine deri bir eldiven çekmeye başlıyor. Önce birini, sonra diğerini. Yüzünde hâlâ bir kızgınlık ifadesi var. Ama sessizce işini bitirip gözlerini bana çevirdiğinde ona doğru bir adım atıyorum. Ve aynı sessizlikle kaftanının tüm düğmelerini ilikliyorum, böylece kürk ensesindeki deriyi kaplayarak onu sıcak tutuyor. Bunu Aaron'ın daha önce yaptığı kadar kızgınlıkla yapıyorum, sanki birbirimize değer vermek bize kızgınlıktan başka bir şey getirmiyormuş gibi.

– Sen aklını mı kaçırdın, Nicholas! - Kral hayretler içinde kaldı ve muhafızlara dönerek bir emir verdi: - Mara'yı getirin!

Ve ne şanslıyım ki tam o anda en büyük prensin odasına girdiğimde sadece muhafızların değil, kralın ve hatta burada bulunan Daniel'in de yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Aaron'la zemin katta yollarımızı ayırdık ve Nicholas'la biraz yürüyüş egzersizleri yapmaya karar verdim, ancak yatak odasında önemli bir toplantı yapılacağını ben de beklemiyordum.

– Sorun nedir, Majesteleri? - Garip sessizliği böldüm ve iksir bardağını bir gümbürtüyle en yakındaki şifonyerin üzerine bıraktım.

– Oğlumu tekrar kontrol edin, aklı başında olduğundan emin olmalıyım. Şimdiye kadar saçma sapan konuştu." Kral yorgun bir şekilde pencerenin yanındaki minderli sandalyeye çöktü.

– Baba! Ne dediğimi çok iyi biliyorum!

Nikolai yatakta doğruluyor, uyanık görünüyor, teni sağlıklı, zayıflığı yavaş yavaş gidiyor, saçları yeniden parlamaya başladı. Ona tanıdık kaynatma suyunu uzatıyorum ve parmaklarını, tırnaklarını ve tırnak plakalarının altındaki derinin rengini inceliyorum. Memnuniyetle elini bırakıyorum, herhangi bir hastalık belirtisi fark etmiyorum. Dokunuşuma alışkın olan Nikolai, bileğindeki ve boynundaki nabzını kontrol ettiğimde tepki vermiyor.

– Herhangi bir sorun görmüyorum" dedim krala. - Prens gayet sağlıklı.

– Hayatını kontrol edin, asıl önemli olan onlar," diye emrediyor Dimitri.

- Ben olsam tavsiye etmezdim," diye geçiştirmeye çalışıyorum.
- Yanlış olan ne olabilir ki? - Kral hemen devam eder.
- Yaşayan insanların sağlıklı ipliklerine dokunmamayı tercih ediyoruz.

Herkes garip hislerden bahsediyor. Bu kişisel bir şey.

– Kontrol et! Bir sonraki kral o olacak ve tacı akli başında birine verdiğimden emin olmalıyım," diyerek onun sözünü kesti.

Daniel'dan destek bulmaya çalışıyorum ama o sadece başını sallıyor ve dudaklarını bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. Nikolai doğruldu ve arkasına oturmama izin verdi.

– Şimdiden özür dilerim," diye fısıldıyorum ona sessizce.

– Önemli bir şey değil Agatha," diye gülümseyerek başını bana doğru çevirdi. - Şuna bir bak.

Nikolai'yi gittikçe daha çok seviyorum; bana nazik davranıyor ve bu sarayda beni sinsi bir şekilde kullanmaya çalışmayan tek kişi o gibi görünüyor. Parmaklarımı boynunda gezdiriyorum ve saç telleri teninde altın bir ışıkla parlamaya başlıyor. Güçlü, sağlam ve tamamen sağlıklı görünüyorlar ama madem başladım, sonuna kadar kontrol edeceğim. Parmaklarımla üç ipliği de alır almaz Nicholas seğiriyor ve omzunu tutarak onu yerinde kalmaya zorluyorum. Yaşlı prens gözlerini kapatarak dişlerinin arasından hafifçe inliyor. Daniel bize doğru bir adım atıyor ve ağzını açıyor. Muhtemelen benden kardeşini incitmeyi bırakmamı isteyecek ama ben ipleri çekip esnekliklerini test ederken şaşkınlıkla geri çekiliyor ve Nikolai tekrar ağır bir şekilde nefes veriyor ve herkes gülümsemesinden hiç acı çekmediğini anlıyor. Garipliği azaltmaya çalışarak elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışıyorum ve sonunda parmaklarımı iplerin uzunluğu boyunca gezdiriyorum, Nicholas sırtını hafifçe kamburlaştırıyor ve onları serbest bırakarak nazikçe yerlerine geri getiriyorum.

Yaşlı prens utanç içinde benden uzaklaşıyor ve ben de anlayışla gülümseyerek omzuna birkaç kez vuruyorum.

– Sorun yok," diye tekrarladım Dmitri'ye, pencerenin dışında karın yeni bir şiddetle yağdığını fark ettim.

– O zaman neden Severin'in onu zehirlemediği konusunda saçmalamaya devam ediyor?! - Kral hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır.

– Sana zaten söyledim, baba! Severin yapmadı!

– Aptal! Kardeşin kanıt buldu! Bu günahı itiraf eden bir Seratian bile bulundu!

– Nasıl? İşkence altında mı? - Nikolai homurdanıyor.

– Bana inanmıyor musun, kardeşim? - Daniel soğuk bir sesle söyledi. Nikolay ona değerlendirci bir bakış attı.

– Serath'ın beni zehirlemediğine eminim. Ve sen Severin'i öldürmeyi ve muhtemelen şu anda sahip olduğumuzdan daha kötü bir savaş başlatmayı planlıyorsun! - En büyük prens babasıyla tekrar konuşuyor. - Severin'le uzun zamandır yazıştığımı, onunla uzun zamandır beklenen barışı müzakere ettiğimi ve savaşın topraklarımızı yok ettiğini bildiği için her zaman yardımına geldiğini söylemiştim. Özellikle de şimdi, kışın başlangıcında!

– Ve tabii ki kanıtınız barış anlaşması," diye kuşkuyla karşılık verir kral.

– Aynen öyle! Önce Severin imzaladı, baba! Ve bana gönderdi. Lasnetsov belgeyi imzalayarak kendi ellerini bağladı. O belgeyi bana göndererek kendini, yönetim kurulunu ve ülkesini riske attı.

– Ve tabii ki o belge kayboldu! - diye bağırdı kral.

– Evet!" Nikolai öfkeyle bağırır.

Duvara doğru birkaç adım atıyorum, burada olmam gerektiğinden emin değilim ama kralın izni olmadan dışarı çıkma riskini de göze alamıyorum.

– Lanet olsun! - Nikolai parmaklarını saçlarında gezdirip geriye doğru topluyor. - Bu anlaşmayı kendi gözlerimle gördüm, odaya sakladım, sonra zehirlendim ve şimdi yok oldu. Hastalığım sırasında herkes buradaydı ve hainin kim olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok.

– Severin fikrini değiştirmiş olabilir, bu yüzden seni zehirleme ve belgeyi çalma emri verdi," diyor Daniel.

– Anladığım kadarıyla Yarat'ta yakalanan tek Serathian sizin işkenceniz altında fazla yaşamamış," diye cevap verdi Nikolai. - Yani beni zehirlemeyi ve belgeyi bulmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Gerçi hikâyeye göre onu zehirlendiğim gün yakalamışsınız. Sarayda bir hain olduğunu varsaymak daha mantıklı. Barış isteyenlerden çok daha fazla savaş taraftarı var.

Kral sinirli bir şekilde ayağa kalkar:

– Sonsuz Orman yakınlarındaki birliklerimize yönelik Serathian saldırıları olmasaydı sözlerinizi dikkate alabilirdim. Yakın zamanda bir kez daha sınırlarımızı geçenler onlar!

– Baba!

– Yeter, Nikolai! Ben kararımı verdim. Her an patlayabilecek Lasnetsov'ların barut fıçısının üzerinde oturarak hükmetmeni istemiyorum. Mara Severin'i öldürecek ve tüm sorunlarımız çözülecek.

Nikolai şok olmuş bir şekilde bana döndü.

– Yani Severin'in katili sen misin?

Başımı sallıyorum.

– Onu tanımıyorsun.

– Onun atası Arian kız kardeşimi öldürdü ve sonra askerleri beni ve tüm Mar'ı öldürdü," diye sakince karşılık verdim.

– Ama Arian'dı ve bunu kendi hayatıyla ödedi." Nikolai hayal kırıklığıyla başını sallar. - Severin'i sırf akrabalık bağları yüzünden mahkûm edemezsin Agatha. Tek bir adamla anlaşmak, bütün bir ülkeyi karşısına almaktan çok daha kolaydır. Serathianların kral olmadan nasıl davranacaklarını bilemeyiz. Artık bir kraliçeleri var, onun etrafında toplanabilirler.

– O zaman Mara kraliçeyi de öldürür." Kral sözümü kesiyor, bu da beni kızdırıyor - tanımadığım bir kızıdan kurtulmayacağım.

Nikolai inatçı bir unsurla savaştığını fark ederek yorgun bir şekilde nefes veriyor. Bu tartışmadan bıkip boş bardağı alıyorum ve çıkışa yöneliyorum.

– Agatha! - Yıldızlı sapı kavradığımda Nikolai bana seslendi. - Ne yapacağını ciddi bir şekilde düşünmelisin.

– Bu benim anlaşmamın bir parçası, Prens. O yüzden bunu çoktan düşündüm," diye cevap veriyorum ona kuru bir şekilde, arkamı dönmeden.

Anlaşma benim yeniden doğuşum için olsaydı, sözleri ondan şüphe duymama neden olurdu. Ama şimdi bunu kız kardeşimin hayatı için yapıyorum, bu yüzden reddetmeye hakkım yok.

Ertesi gün sabahın geç saatlerinden itibaren kütüphanede oturup kalın kitapları karıştırırken içimden Nicholas'a akıl sağlığı ve kaşınıtlı doğruluğu için lanet ediyorum. Hem Serat'ın hem de Araken'in kraliyet aileleri hakkında bulabildiğim her şeyi raflardan çekiyorum. Nikolai, Severin hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyor. Ben de havadaki toza sinirlenip hapsirarak bir kitap daha açıyorum. Saray kütüphanesinde Serath hükümdarları hakkında şaşırtıcı derecede az şey var. Portreler yok, resimler yok, doğru düzgün bir soy ağacı bile yok. Lasnetsovlar aile ilişkilerini komşularından çok iyi saklıyor gibi görünüyorlar.

Saatler sonra bile Severin hakkında öğrenebildiğim tek şey anne ve babasının adlarının Svetlana ve Alexei olduğuydu. Eski kral ve kraliçe. Svetlana Lasnetsova, ikinci oğlu Severin'in doğumundan dört yıl sonra erken yaşta ölmüş. Severin'in Alexander adında bir ağabeyi vardı. Aralarında iki yaş vardı ama Alexander on yaşında öldü. Böylece kraliyet Lasnetsov ailesinde sadece Kral Aleksey ve oğlu Severin kalmıştı. Aleksey Lasnetsov'un ölüm tarihine geldiğimde, bir an Severin için üzüldüm. Yaklaşık iki yıl önce ailesinin son üyesini, son direği olan babasını kaybetmişti.

Arian'ın soyundan gelen kişiye duyduğum acıma duygusuna kızarak dosyayı sertçe kapattım ve havaya bir toz bulutu daha savurdum.

Diğer kitaplardan birinde Aleksey'in harika bir kral olduğunu okumuştum. Sıradan insanlardan alınan vergileri azaltmış, her uzun kış açlık çeken köylere kraliyet stoklarından tahıl yardımı yapmış, saltanatının en başında krallıktaki insanlar arasındaki durumu az çok iyileştirebilen kişi Aleksey'di.

Serat ve Araken, saldırıları durdurarak birliklerini durduran ilk kişi oldu. O andan itibaren sadece kendilerini savundular ama asla Araken'in sınırlarını geçmediler ve sivillere dokunmadılar. Söylentilere göre, Alexei para karşılığında Sonsuz Orman'ı yavaş yavaş ölümsüzlerden temizlemeyi kabul eden bir veya daha fazla Morok bile buldu, böylece yakınlardaki yerleşim yerlerini tahrip etmeyi bırakacaklardı.

Tüm bunları okuduktan sonra, Alexei'nin çoktan ölmüş olmasına ve onu öldürmek zorunda kalmayacağıma sevindim. Halkını bu kadar önemseyen birinin boğazını kesmek benim için daha zor olurdu. Severin tahta yeni çıktı, bu yüzden hükümdarlığı hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Gelecekteki kurbanım hakkında bulabildiğim tek şey yaşı. Şu anda yirmi dört yaşında. Prenses Helena haklıydı, kraliçesinden hiç bahsedilmiyor.

Pencereden dışarı, zemini kalın bir örtüyle saran dünkü kara özlemle bakıyorum. Gökyüzü hala açılmadı ve gün ortası daha çok alacakaranlık gibi görünüyor. Belki de öyledir, çünkü kışın gündüz saatleri çok daha kısadır.

Aaron ve Daniel'i dün gecedan beri görmemiştım ve Elena'ya da baş ağrısı çektiği dünkü kahvaltıdan beri rastlamamıştım. Gelmesine daha bir hafta ya da daha fazla zaman olan Moroka'yı düşündüm. Gölge'nin hizmetkârları daha uzun yaşar ve istedikleri yere seyahat ederler; belki Severin'i görmüştür ve onun hakkında bir şeyler biliyordur. Ama bir süre daha ona soramayacağım.

Kitapları ait oldukları yere koyuyorum ve Nikolai ile ilgilenebilmek için üzerime elbiseden daha rahat bir şeyler giymek üzere yorgun adımlarla odama dönüyorum. İntikamımla ilgili fikrimi değiştirmeye çalışacağını bildiğim için onu görmek istemiyorum.

Dar bir pantolon, siyah bir gömlek ve siyah işlemelerle süslü lacivert bir kaftan giyip veliaht prensin odasına gidiyorum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, pencerenin dışında hava yavaş yavaş kararmaya başlıyor, bu yüzden Veliaht Prens'in odasındaki mumlar çoktan yanmış durumda. Neyse ki Prenses Elena da burada, kardeşinin yatağının yanında oturmuş ona kitap okuyor.

– *Cadı muhafızına, "Kıza ihtiyaç var ve bizimle gelecek," dedi. Onlar da aynı fikirde olmalarına rağmen*

Kız ve arkadaşı ne teslim olmak üzereydi ne de silahlarını bıraktılar. Ama ne kız ne de arkadaşı teslim olacaktı ve silahlarını bırakmadılar..." Elena konuşmayı kesiyor ve ben kapıyı arkamdan kapatırken gözlerini eski püskü kitaptan ayırıyor.

– Agatha, harika. Seninle konuşmak istiyordum." Nikolai artık bana gülümsemiyor ve ne hakkında konuşmak istediğini bildiğim için yorgun bir şekilde nefes veriyorum.

Odada üçümüzden başka kimse yok.

– Şifacılar ya da hizmetçi nerede? - Kitabı kapatıp uzaklaşırken Elena'ya soruyorum.

– Yemeğe çıkmalarına izin verdim.

Prese bir bardak uzattım ve iksirin bir kısmını daha içti, burnunu kırıştırdı ama itiraz etmedi. Eminim yarın onu tekrar ayağa kaldırabileceğiz ve ilk başta yavaş da olsa tekrar yürüyecek. Seratha hükümdarına karşı takındığı yardımsever tavra ve aramızdaki anlaşmazlığa rağmen, Nicholas'ın iyileşmesine ve böylesine mantıklı bir adamın kral olmasına gerçekten çok sevindim.

– Agatha, dün öğrendiklerin hakkında düşündün mü? Ne yapacağın konusunda hâlâ emin misin?

– Evet.

– Kız kardeşlerini geri getiremem! - Sözleri gerektiği kadar acıtmıyor, çünkü bunu zaten biliyorum, ama sesi her zamankinden daha yüksek ve Nikolai henüz benim önümde sinirlenmedi. - Kararınızın sonuçları yüzlerce hatta binlerce insanın hayatına mal olabilir! Sadece askerler arasında değil, siviller arasında da kayıplar olacak! Kıtlık, Agatha!

Yanına oturup nabzını kontrol ettiğimde itmeye devam ediyor, öne doğru yalpalıyor. Bileğimi tutup kalkmamı engelliyor. Daniel odaya giriyor. Endişeli görünüyor ve beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

– Ne yapıyorsun burada?

– Daha önce her gün yaptığım gibi prensi kontrol ediyordum.

– Neden şimdi? Gündüz yapıyorsun! - Sinirli bir şekilde kapıyı kapatıyor.

– Öğleden sonra kütüphanedeydim, o yüzden geciktim," diye omuz silkiyorum.

– Daniel'i dinleme Agatha," Nikolai hala ona yapışmış olan elimi sıkıyor, ama ben inatla masaya bakmaya devam ediyorum.

Genç prensin kahverengi gözleri, buradaki varlığımdan neden mutsuz olduğunu anlamıyordu. - Sakın ulumaya başlama!

Nicholas son sözünde yüzümün yarısına, kollarıma ve göğsümdeki giysilere kan tükürdü. Şok içinde döndüğümde en büyük prensin ağzından bolca kan geldiğini, boğazını ve beyaz gömleğini kirlettiğini görüyorum. Hırıltıyla bir şeyler söylemeye çalışıyor ama kan dudaklarında köpürüyor. Nikolai'nin bakışları göğsüne indiğinde gözlerim doluyor ve bakışlarım onu takip ederek göğsünden çıkan küçük hançeri fark ediyor. Bıçak doğruca kaburgalarından geçip kalbine saplanmıştı. Çılgılık atarak yataktan geriye doğru sıçırıyorum ve sırtımı tentenin oymalı direğine çarpıyorum. Ama acıyı fark etmiyorum, Nicholas'ın hayatının tükenişini izlerken gözümü bile kırpıyormum. Yaptığı son şey, diğer tarafta yataktan uzaklaşmakta olan Elena'nın kayıtsız yüzüne bakmak oluyor. Elllerine zar zor kan sıçramıştı.

- NE YAPTIN SEN, SENİ APTAL?! - Daniel'ı öfkeyle azarlar.

- YAPMAYA GÜCÜNÜN YETMEDİĞİ ŞEYİ! - Elena da ona aynı şekilde cevap veriyor.

Yatağın karşılıklı iki yanında dururlar, aralarında ağabeyleri son nefesini vermektedir, kanı yorganın içine sızmaktadır. Yüzü ihanet karşısında şaşkınlıkla donmuş, bir eli hâlâ göğsünden çıkan hançeri tutmaktadır.

Başımı sallıyorum, kalbim panik içinde göğsümde çarpıyor ve tek bir nefes bile alamadan adım adım yataktan uzaklaşıyorum.

- Bir planımız vardı! Neden her şeyi mahvetmek zorundaydın ki! - Daniel'ın ikizinin kardeşini bıçaklamasına verdiği tek tepki öfke ve kızgınlık oluyor ve bu da benim dengemi bozuyor.

Hiçbir şey anlamıyorum.

- Seni uyarmıştım," diye karşılık verdi Elena. - Sana onu Aaron'dan uzaklaştırmanı söylemişim!

- Onu koruma olarak ayarladım!

- Aralarında bir şeyler olduğunu gördüm! Severin konusunda seni destekledim ve onu geri alma fikrini sana bıraktım, sana savaşa gitmen için bir neden bıraktım, ama Aaron konusunda sana hemen onun benim olduğunu söyledim!

- Bu senin! Sana her şey biter bitmez düğününü ayarlayacağımı söylemişim ama Agatha'ya ihtiyacımız var ve sen ne yaptın? - Daniel bakmadan elini bana doğru sallıyor.

– Artık ihtiyacımız yok!
– MEZARINI BULMAK İÇİN NE KADAR EMEK VE PARA HARCADIĞIMI BİLİYOR MUSUN?!

– Yapman gerekeni yapabildin mi kardeşim? - kız küçümseyerek geçiştirdi.

– Evet. Her şeyi yaptım, ama sen mükemmel planı mahvettin! Bunu neden Agatha'nın önünde yaptın?! Onun burada olmaması gerekiyordu!

Geriye doğru tökezliyorum, neredeyse düştüğüm anı fark etmiyorum bile, yerdeki ölü bir hayvanın derisine takılıyorum. Sırtım, ateşin ılık ılık çıtırdadığı şöminenin kenarına gelene kadar adım üstüne adım atmaya devam ediyorum. Konuştukları her şeyi duyabiliyorum ama zihnim kaos içinde ve böyle şeyleri nasıl tartışabildiklerini anlamıyorum. Kardeşlerinin cesedinin başında dururken nasıl didişebiliyorlar. Çığlık atmam, muhafızları ve kralı çağırmam gerekiyor ama yine de nefes bile alamıyorum. Oda bir fırtına gibi bir o yana bir bu yana sallanıp duruyor ve buradan çıkmam gerektiğini biliyorum ama iyileşmesi için mücadele ettiğim Nicholas'ın bu şekilde öldürüldüğüne hâlâ inanamıyorum. Beni onun için mezardan kaldıran insanlar tarafından öldürüldü.

Elena küçümseyerek homurdanıyor, sonra yatağın etrafından dolaşp Nikolai'nin yanına çömeliyor. Kardeşini kana bulanmış gömleğinden tutup ağlamaya ve çığlık atmaya başladığında gözlerimi ondan alamıyorum.

Çıplak tenimde kırbaçlanmış gibi hissediyorum. Prensesin bencil ihanetinin ilk kılıcının bedenime tekrar girdiğini hissettiğime eminim. Öldüğüm gün olduğu gibi bedenimi delip geçiyor.

Sonra Daniel bana pişmanlıkla bakarken ikinci bir bıçak, ama kız kardeşini durdurmuyor.

Muhafızlar odaya daldılar, şaşırtıcı bir şekilde geç kalmışlardı. Elena'nın çığlığından bu yana en az yirmi saniye geçmiş, ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Aaron muhafızların arasında beliriyor. Önce bana bakıyor ve yüzümdeki ve kıyafetlerimdeki kanı fark edince gözleri açılıyor, ellerim kanlı ve titriyor. Aaron bana doğru bir adım atıyor ama bakışlarını Nicholas'a çeviriyor.

– Neden kapıda nöbetçiler yoktu?! - Aaron askerlere sesini yükseltiyor ve ben geldiğimde gerçekten orada olmadıklarını hayal meyal hatırlıyorum.

Her şey önceden planlanmıştı.

– GUARD!" diye haykırır Helena, yüzü yine güzel ve hüzünlüdür, Araken'in nazık, kederli prensesi. - Katili gözaltına alın! O bize ihanet etti! Mara'yı zindana atın!

Aaron'ı kıyafetlerinden tutup gerçeği söylemek, kaftanına sarılıp ağlamak, bana inanmasını ummak istiyorum ama ne kıpırdıyorum ne de ağzımı açıyorum. Suç ortağım olduğunu düşünmesine ihtiyacım yok.

– Daniel mı? - Aaron kararsızca soruyor.

– Mara'yı gözaltına alın," dedi prens sinirli bir şekilde. - Aaron, bununla ilgilen.

– Pekala.

Aaron bana öfke ve inançsızlıkla bakarken çenesi geriliyor ve muhafızlara başını sallarken eli kılıcının kabzasını neredeyse gıcırdayacak şekilde kavırıyor. Şimdi üçüncü kılıcı, son kılıcı hissediyorum ve bu en acı verici olanı, çünkü ilk ikisinin acısı üçüncüsüyle aynı anda bilincime ulaştı.

Üçü üstüme yığılıyor ve beni duvara doğru sertçe ittiklerinde direnmiyorum. Alnım şöminenin yanındaki pervaz parçasına dişlerimi takırdatan bir çınlamayla çarpıyor. Alnımdaki derin çizikten kan damlamaya başlarken ellerimi acıyla birbirine kenetliyorlar. Atan kalbim yüzünden şimdi çok fazla kan var. Dalgınlıkla damlaların yüzüm boyunca sağ gözümün kapağı boyunca ve sonra yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Ellerimi bağladılar ve beni kabaca duvardan uzaklaştırdılar. Elena'nın sahte ağlama sesiyle çıkışa doğru birkaç adım atmayı başarıyoruz ki aniden bu sese bir çan sesi ekleniyor. Birincisi, Yarat'ın her yerinden duyulacağı kesin olan yüksek bir ses. Sonra bir ikincisi, daha küçük ve daha tiz bir üçüncüsü. Hepimiz donup kalıyoruz ve ben bile ne anlama geldiğini biliyorum. Melodisi yıllar boyunca hiçbir şekilde değişmemiş. İnanamayarak Daniel'a bakıyorum, o da dalgın dalgın pencereden dışarıya, gecenin çöktüğü yere bakıyor. Şimdi aralarındaki tüm diyalogu anlıyorum, Elena'nın ona ne sorduğunu anlıyorum, planın kendi payına düşen kısmını gerçekleştirebileceğini söylediğinde yalan söylemediğini anlıyorum.

– Kral öldü," diye fısıldıyor muhafızlardan biri sessizce.

– Kralımız çok yaşa," diye tekrarladı ikinci adam Daniel'e bakarak sessizce.

– Çok yaşa kral! - Diğerleri zaten yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde bu cümleyi destekliyor.

– Mara'yı zindana götürün! - Aaron, Nikolai'nin hâlâ sıcak olan bedenine bakarak bu maskaralığı yarıda keser.

Ben de aynısını yapıyorum, sonunda fikirlerimiz farklı olsa da sevdiğim yaşlı prene son bir kez bakıyorum. Tanrıça'ya kısa bir dua fısıldıyorum, ruhuna iyi bakmasını istiyorum ve sonra odadan dışarı sürükleniyorum.

19

Koridorda, sersemliğim karanlığa gömülürken, şokun ve hayal kırıklığının etkisi boğazımda gevşerken, öfkeleniyorum. Öfkenin ardında ihanetin öfkesi yükseliyor.

Sabırlı ve sakinim, benden ne isterlerse yapıyordum.

Kendimi zincire vurulmaya ve bir kukla gibi oynatılmaya bıraktım.

Bana sarılmana, beni oyuncak bebek gibi giydirmene ve vaatlerle beslemene izin vermek.

Acıya katlanmak ve Nicholas'a bakmak, ancak daha sonra kendi yatağında aptalca bıçaklanmak.

Ellerim hâlâ Nikolai'nin kanıyla kaplı, bu yüzden bir kolumu serbest bırakarak bileğimin derisini yüzüyorum. Canım çok yanıyor ama öfkem daha da artıyor ve gardiyanlardan birinin suratına dirsek atıyorum, diğerini de kasıtlı olarak bacaklarının arasından vuruyorum. Özel savunması onu ciddi bir yaralanmadan kurtardı ama acıdan kurtaramadı ve yere eğildi. Üçüncüsünden bir hançer kapıyorum ve onu kolundan bıçaklıyorum. Bu koridor geri dönmemize yetecek kadar geniş değil; bize doğru koşan daha fazla asker görüyorum. Her taraftalar, sarayda tekrar tekrar öldürülme kaderime acı acı sırtıyorum.

Yüzlerini zaten hatırladığım, birkaç saat önce selamlaştığım askerleri öldürmeye kıyamıyorum. Bu yüzden kaçıyorum, onları öldürücü olmayan bir şekilde yaralıyorum, içlerinden biri kafasını duvara çarpıyor ve bilincini kaybediyor. Buradan çıkamayacağımı bilerek dövüşmeye devam ediyorum. Durmalıyım, beni zindana atmalarına ya da mezara geri götürmelerine izin vermeliyim, olduğundan daha kötü olmayacak. Ama duramıyorum, kalbim hüsrarla karıncalanıyor ve sıkışıyor ve acıyı uzaklaştıramıyorum. Biri beni arkamdan tutuyor, boynumu sıkıyor, beni yerden kaldırıyor, havayı kesiyor. Beni havanın önemli olmadığını bilecek kadar iyi tanıyan biri, ama normal bir insan gibi benim de duygularım var. Boğulma paniği beni ele geçiriyor ve gözlerimin önünde siyah ve sarı lekeler dans ediyor. Beni tutan adam elindeki hançeri çeğiştiriyor ve ben de onu bırakıp boğazımı sıkan dirseğime sarılıyorum. Aaron'un soğuk sesini duyduğumda gözlerimden öfkeli yaşlar döküldü:

– Sakin ol. Prens seni canlı istiyor.

Bana burada güvende olduğumu söylediği ilk anı hatırlıyorum, panik atak geçirdiğimi bile bile avuç içime masaj yaptığı ilk anı. Ve ondan herkesten çok nefret ediyorum çünkü ona bu saraydaki herkesten daha kolay güvendim. Zayıflıklarım konusunda ona güvendim. Parmaklarımla zümrüt gözlerini sıkmak isteyerek geriye uzanıyorum, ama boğazımı daha sıkı sıkmadan önce sadece çenesine ve dudaklarına dokunmayı başarıyorum ve bedenim gevşiyor ve karanlığa düşüyorum.

Kasvetli bir zindandayken kendime geliyorum, kralın ve Nicholas'ın öldüğü günden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Daniel, Aaron ve Elena'nın gerçek yüzlerini ve niyetlerini gösterdikleri günden beri. Hücrem küçük ama neyse ki yeterince temiz ve kuru. Soğuk taş zemin taze samanla kaplı ve üzerinde kaba yünden bir battaniye olan dar bir ranza var. Bana küçük bir leğen buzlu su ve üzerimdeki kanı yıkamam için bir bez bıraktılar. Hücremin dışında gardiyan yok ama uzaktan onların sessiz seslerini ve ayak seslerini duyabiliyorum.

Daniel artık kral ve beni yeraltında bir yere koydu. Pencere yok, gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyorum. Ve zaman geçtikçe yirmi dört saatin içinde, sonra da mevsimlerin içinde daha çok kaybolacağım. Burada çok az ışık var, yan taraftaki yalnız meşalelerin sağladıkları dışında. Karşımda ve yanlarımda başka odalar da var ama hepsi boş.

Beni bilerek herkesten olabildiğince uzağa koydular. Böylece hiçbir şey anlayamadım ya da öğrenemedim. Ve ne kadar süre

beni burada tutacak. Yaşlanmadığımı fark ettiğimde üşüyorum ve avuçlarım terliyor ve Daniel beni sonsuza kadar, boyun eğdirene ya da delirene kadar bu şekilde tutabilir. Eminim bir gün güneş ışığı için yalvarmaya başlayacağım. Yoksa Aaron'la olan arkadaşlığımın intikamını almak için Elena tarafından mı buraya konuldum? Yakınlaştığımızı öğrenmek için beni izlemesi için birini mi koydu yoksa sadece tahmin mi etti?

Baktığım prensin kanını yüzümden ve ellerimden yıkıyorum. Alnımdaki derin sıyrığı ve bileğimdeki sıyrık deriyi yıkıyorum. Burası soğuk; işim bitince gıcırdayan yatağa tırmanıp kendimi ince battaniyeye sarıyorum. Gölgelelerin en karanlığında bir köşeye büzülüyorum, her olayı hatırlıyorum, neleri kaçırdığımı analiz ediyorum. Daniel'in gerçek niyetini gösterdiği ve benim onun planını göremediğim bir an var mıydı? Yoksa aslında kardeşini öldürmeyi planlamamıştı da Elena onun duygularına mı kapılmıştı?

Ama o kızın kendisine masal okuyan adamın kalbine bıçağı ne kadar kolay sapladığını düşündükçe içimdeki öfke daha da kabarıyor. O kadar çok ki titriyorum. Prensesin kırılğan boynunu kendi ellerimle kırma isteğiyle dişlerimi sıktığımı fark ettiğimde kendimi durduruyorum.

Tüm bunların sebebi savaş olabilir mi? Her şey Søren'in öldürülmesine doğru gidiyordu. Bunu ben istedim. Elena'nın bunu istemesinin sebebi onu reddetmesiydi. Daniel da istedi ama neden, bilmiyorum. Serat'tan nefret etmesinin sebebi neydi? Kral ve Nicholas ilk etapta savaş istemediler. Sonra en büyük varisin zehirlenmesi gündeme gelir ve girişimi itiraf eden bir Seratlıyı bulurlar. Ve şimdi Kral Dimitri de Severin'in ölmesini istiyor ve Serat'ı yok etmek istiyor.

Ancak Nikolai'nin aklı başına gelip Severin'in bu işle hiçbir ilgisi olmadığını iddia etmesiyle her şey altüst olur. Nikolai, savaşa tamamen karşıdır. Lasnetsov ailesinin son ferdine dokunmaması için babasını ikna edebilirdi. Sebep bu mu? Daniel'in Serat'ı yeryüzünden silme, savaşta topraklarından geçip kan dökme arzusu mu? Yoksa Severin'in Helena'yı reddetmesinin intikamını mı almak istiyor?

Başımı sallıyorum, sanki karanlıkta doğru cevabı arıyormuşum gibi hissediyorum. Orada, varlığını hissedebiliyorum ama tam olarak ne olduğunu bulamıyorum. Tüm tahminler uyuyor ama hepsi yetersiz görünüyor.

Bir şey kaçıyorum.

Daniel Nicholas'ı kendisi mi zehirledi? Ama ne amaçla? Babasını savaşa gitmeye ikna etmek için mi, yoksa beni yetiştirmek istediği bir plan için para bulmak için mi? Bana bir şey için ihtiyacı var, ama planları kız kardeşinin ahlaksızlığı yüzünden suya düştü.

Cevabını bilmediğim soruların ağırlığı altında uykuya dalıyorum ve sonra derin bir uykuya dalıyorum.

Aynı karanlıkta uyanıyorum. Ara sıra meşalelerin çıtırtısı ve su damlacıklarının sesiyle bozulan bir sessizlik var. Yan hücreye düşüyor gibiler. Biri gelmiş, çünkü kanlı su dolu leğen gitmiş. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum çünkü etrafımda hiçbir şey değişmedi. Şimdi el yordamıyla hücremi iyice arıyorum, bir tür silah, giysi, ipucu, sallanan bir taş, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. Ama yatağımın altında kirli paçavralar ve birkaç tahta parçasından başka bir şey bulamıyorum. O kadar dayanıksızlar ki, bir gardiyanı gözünden bıçaklamak istesem bile sığmazlar. Parmaklıklarımı çekiyorum, kilidi yokluyorum ama bir çözüm bulamıyorum.

İhtiyacım olmadığını bildiğim için kimse bana yemek getirmiyor ve bu yüzden bu kadar küçük bir şeyle bile günümü geçiremiyorum. Gerçekliğin içinde çok çabuk kayboluyorum.

Uyuyor, uyanık, düşünüyor, kızgın ve tekrar uyuyor.

Saçlarım ve ellerim dağılıyor, sıyrıklar iyileşiyor. Ama hala kaç gün geçtiğini anlamıyorum, oysa bir hafta da geçse anlamayacaktım. Bazen Morok'u düşünüyorum, ona ne söyleyeceklerini merak ediyorum. Gelecek mi, yakalandığımı duyunca kızacak mı, yoksa Daniel'in Nikolai'nin katili olduğuma dair anlattıklarına inanacak mı?

İlk başta beni dışarı çıkarmaya çalışacak kadar aptal olmamasını umuyorum. Eğer o da benim gibi bir insansa, ölümü diğerlerinden farklı olacak, sadece ruhuna daha fazla suikastçı gönderilmesi gerekecek. Gölge'nin bir hizmetkârının nefesiyle hayatımın kısa kesilmesi umurumda değil ama Morok'un kendisinin ölmesini istemiyorum. Ama birbirinin aynısı günlerden sonra, bazen Morok'un beni bulmak için hepsini öldüreceğini umarken yakalıyorum kendimi.

Tekrar insan sesi duyduğumda sevineceğimi düşünmüştüm ama koridorumda yumuşak fısıltılar ve ayak sesleri duyar duymaz en karanlık köşeye sinmiştim. Sonra oturduğum yerden kalktım,

Altın rengi saçlarından yansıyan turuncu ışığı fark ediyor. Prenses, ince parmakları ve bilekleriyle üç muhafıza karşı çok zayıf görünüyor. Görünüşe göre akrabalarını öldürmek için güçlü kollara sahip olman gerekmiyor. Çürümüş bir ruh yeterli.

– Çık dışarı," diye sessizce emrediyor.

– Ama majesteleri.... kral emir verdi.

Kral. Yani Daniel çoktan taç giydi.

– Her şey yoluna girecek, beni dışarıda bekle.

Muhafızlar tereddüt ediyor ama sonra itaat ediyorlar. Gardiyanlar çıkarken sürgü diğer tarafta tıklayana kadar bekliyorum. Ancak o zaman Elena'ya vurmak için parmaklıklara doğru hamle yapıyorum ama uzattığım elim yüzüne sadece beş santimetre mesafede havayı yakalıyor ve kaşını bile kaldırmıyor. Güvenli mesafeyi biliyor.

– Senden daha zeki olduğumu anlamıyor musun?

Saçmalık.

Denemeyi bıraktım ve kollarımı parmaklıklara doladım.

– Ne istiyorsun? Sen zaten amacına ulaştın. Daniel yeni kral.

– Sadece kırık dökük halinin tadını çıkarmaya geldim," dedi kayıtsızca, yumuşak pembe elbisesini silkeleyerek. - Bu arada senden hiç hoşlanmadım.

– Kardeşinin aksine," diye karşılık verdim.

– Daniel hayatta kalacak. Sensiz daha iyi olacak.

– Sorun nedir? Aaron seni mi özlüyor, beni mi özlüyor?

Kayıtsızlığı çatlaklar halinde geliyor ve dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

– Daniel ona kocam olacağını söyledi bile. Daniel kraldır ve onun sözü kanundur. Bu yüzden müstakbel kocamın adını anıp onu unutmaya cüret etme, Mara.

– Dudaklarının tadını unutmak zor," diye hınzırca sırtıyorum, onun hassas noktasının neresi olduğunu biliyorum. - Onun belini tutarken ellerinin ne kadar sıcak olduğunu bilemezsiniz.

İçimde çalkalanan öfke ve bu sözlerden sonra aklıma gelen istenmeyen anılar yüzünden vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Elena'nın ağzı aralık, öne doğru özensiz bir adım atmasını bekliyorum ve sonra tüm saçlarını çekip kendime doğru çekeceğim ve parçalayacağım

Güzel yüzünü parmaklıklara yaslıyor, ama buklelerini silkeliyor ve şaşkın bir şekilde geri adım atıyor. Yine de gülümsemeye devam ediyorum, onu en azından bu kadar incittiğimi biliyorum.

– Kapa çeneni, Mara. Yalan söylüyorsun.

– Uh-oh," diye bilerek şaşkınlığımı abartıyorum, "casuslarınız bizi sadece bahçede ve mutfakta mı izleyebildi? En iyi kısmı yatak odamın kapalı kapısının arkasındaydı, Prenses.

Yalanlarımın Aaron'a geri tepebileceğini tahmin ediyorum, ama o da bana ihanet etti, bu yüzden bırakın ödülleri o toplasın.

– Artık kafanın kesilmesini emrettiğim anla aramda kardeşim bile duramayacak," dedi kız öfkeyle.

Kayıtsızca omuz silkip onun işini bitiriyorum:

– Bak Elena, Aaron'ın bir gün seninle yalnız kaldığında adımı mırıldanmasına izin verme.

O kadar çabuk ayrılıyor ki arkasından kısık sesle gülmeye başlıyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Acımasız, zehirli bir yalancı, kelimeleri safra gibi tükürüyor. Ama yapayalnızım ve herkesin benimle satranç tahtasındaki bir piyon gibi oynamasından bıktım. Bu oyuna girmeyi ben istemedim, onlar beni soktu.

Sonraki yalnızlık günleri daha da uzuyor. Bir noktada hücrede amaçsızca dolaşmaya başlıyorum, panik hissediyorum, kendi kendime konuşuyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve sonra parmaklıklara bağırığımı, tüm Rakhmanov'lara küfrettiğimi hatırlıyorum. Bazen yere uzanıyor, durumumun aptallığına histerik bir şekilde gülüyor ve sonra Daniel'in beni canlı canlı yeni bir mezara ittiğini fark ederek sessizce ağlıyorum. Sadece o mezarda en azından uyuyordum ve hiçbir şey bilmiyordum, ama burada yalnızım ve her zaman bilincim yerinde.

Sonra bir gün Inna kameramın önünde beliriyor. Bu o kadar ani oluyor ki önce onun gerçek olduğuna inanmıyorum, halüsinasyon gördüğümü düşünüyorum. Hizmetçim nereden gelmiş olabilir?

– Onu temizleyin. Bunu koridorda yapabilirsin.

Aaron'un sesi sessiz ve uzak, koridorun ilerisinde, sağda bir yerde duruyor ve ben onu göremiyorum. Ayağa kalkıp kollarımı parmaklıklara doluyorum.

– Güzel," diye yanıtlıyor Inna onu ve sonra ne hale geldiğimi görerek ızgaramdan biraz uzaklaşıyor. - Hanımefendi, ne kadar zamandır

Burada mı?!

– Aaron..." sesim boğuk ama sakın, alnımı parmaklıklara dayıyorum ve onu hâlâ göremesem de donup kaldığını duyuyorum. - Ne kadar zamandır buradayım?

– Neredeyse üç hafta oldu. Inna şimdi yıkanmana yardım edecek, ama sakın kaçmaya çalışma, yoksa kaçmana kafasıyla cevap verir.

Sanırım yanlış duydum. Birinci ve ikinci cümleler delilik gibi geliyor. Daniel beni üç haftadır kilit altında tutuyor. Aklım ancak Aaron gittiğinde ve hücremdeki kilit açıldığında başıma geliyor.

Açılan kapıya inanamayarak bakıyorum, sanki bu bir oyunmuş, zihnimde bir tuzakmış gibi, ama Inna ellerini bana uzatıyor ve beni çıkışın aksi yönüne götürüyor. Hizmetçi beni banyo odasına götürüyor. Küf kokuyor ama su ve eski bir bakır küvet var. Hâlâ pencere yok ama duvarlarda yanan mumlarla daha aydınlık. Kız yıpranmış kaftanımı, gömleğimi ve pantolonumu çıkarmama yardım ederken ellerinin titrediğini fark ediyorum.

– Merak etme, kaçmayacağım, sana zarar vermeyeceğim.

– Biliyorum. Biraz gergin olsam da yardım etmeye gönüllü oldum. - Küvete girmeme yardım ederken gergin bir şekilde gülümsüyor.

– Teşekkür ederim. - Kollarımı kendime sarıp serin suya daldım ve hemen soğuktan titremeye başladım.

– Fazla vaktimiz yok, Hanımefendi, ama sorularınız varsa, şimdi sormanın tam zamanı.

Bu cesur kıza hayret ediyorum ve nezaketi için gerçekten minnettarım. Inna üzerime su dökmeye başlıyor, kirleri temizliyor. Hatta kokusu beni hasta eden lavanta sabunumu bile getirdi çünkü Daniel vermişti.

– Sabah mı oldu? - İlk soruyu ben sorarım.

– Hayır, neredeyse gece oldu. Herkes yattı.

– Moroka döndü mü?

– Henüz değil, ama yakında burada olacağını söylüyorlar.

– Daniel iyi bir kral mı?

– Öyle görünüyor. Sarayda pek bir şey değişmedi ama insanlar Serat'la savaştan bahsediyor. Prens Nikolai'yi Lasnetsov'ların kışkırtmasıyla öldürdüğünüze dair söylentiler var. - Ona cevap olarak homurdandım.

Ama Daniel bu söylentileri kontrol altında tutmaya çalışıyor, saraya bir suikastçının sızdığını ve senin de orada olduğunu söylüyor.

– Nikolai'yi benim öldürdüğüme inanıyor musun?

– Hayır!" Inna hemen cevap veriyor ve ben rahatlıyorum. - Ona ne kadar değer verdiğinizi biliyorum, sizin sayenizde iyileştiğini de biliyorum.

– Kral Dimitri'ye ne oldu?

– Doktor kalbinin iflas ettiğini ve bu yüzden aniden öldüğünü söyledi. Bu yüke dayanamamış. Gerçi bazen Severin'in de öldüğünü fısıldıyorlar, yani aynı gün hem kralı hem de en büyük prensi kaybettik," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi ve saçlarımı şampuanlayıp kapıya döndü.

Tabii ki öyle. Başka bir zehir olmalı.

Saçlarımı tekrar temizlenene kadar üç kez duruluyor ve bu odadaki soğuktan tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum.

– Peki ya Elena?

– Prenses kederli ve sık sık ağlıyor. Kardeşinin cesedini gördükten sonra şoka girdiği söyleniyor.

Ne kaltak ama.

– Prens... Kral Daniel, kız kardeşine sarayda yaşadığı travmayı atlatması için zaman tanımak isteyerek prensesi Aaron'la evlendirmeye ve ikisini de başka bir malikâneye göndermeye karar verdi. Majesteleri, sevgi dolu bir adamın ve saraydan uzakta geçireceği zamanın ona iyi geleceğini düşünmüştür.

Neredeyse gülecektim. *Yani Daniel, kız kardeşini kaburgalarından bıçaklamadan önce göndermeye çalışıyor.*

– Ya Aaron?

– O..." Inna cevabı düşündü, "her zamanki gibi. Belki daha ciddi ama yapacak daha çok işi var. Artık kralın muhafızlarının başı ama bunun dışında değişen bir şey yok.

Kız kaba bir havluyla saçlarımı silerken yumruklarımı sıkıyorum. Temiz siyah bir pantolon ve gömlek giymeme yardım ediyor ve beni sıcak tutması için siyah işlemeli yeni kırmızı bir kaftan giymeme yardım ediyor.

– Bir şey için mi hazırlanıyorum? - Hücredeki yalnızlığıma dönmeden önce son sorumu soruyorum.

– Bilmiyorum, Hanımefendi. Bu mümkün. Ama Aaron sadece Marina'ya ve bana gelip yardım istedi, detaylı bir açıklama yapmadı. Ben de kabul ettim.

Destek olmaya çalışarak son bir kez avucumu sıkıyor, yüzünde pişmanlık ifadesiyle kafesimi kilitliyor ve beni yine yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Zaman bilgisinin, soğuk suyun ve cildimdeki ve saçlarımdaki tazelik hissinin yapabildikleri inanılmaz. Tekrar düşünebiliyordum, bastırılmış umutsuzluk azalıyor ve zihnimin tekrar analiz etmeye başlamasına izin veriyordu.

Beni yıkamalarının bir sebebi var. Büyük ihtimalle Daniel beni görmek istiyor ya da Helena beni belayla buluşturmak için hazırlık yapıyor.

Şansıma, yakında, birkaç gün içinde öğreneceğim. Tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama bu süre zarfında üç kez uyudum, sadece gecede bir kez mi yoksa daha sık mı uyuduğumdan emin değilim.

Kollarıma takılan kalın prangaların sesiyle uyanıyorum. Aaron'un dikkatle bakan yeşil gözleriyle karşılaşmak için gözlerimi açıyorum ve prangalarımın metal kısmıyla yüzüne yumruk atmak için sarsılıyorum, ama Aaron bu girişimi önceden seziyor ve adamın zinciri sıkıca kavraması nedeniyle kollarımı zar zor hareket ettirebiliyorum.

Dar siyah pantolon giyer ve gömleğinin üzerinde yer yer zincir zırhı dikilmiş siyah deri zırh vardır. Kolları da deri ve zırhla kaplıdır ve gümüş omuzlukları sayesinde omuzları daha geniş görünür. Arkasında uzun siyah kapüşonlu bir pelerin var. Saçları biraz uzamıştır ama yine de dağınıktır. Yüz

Alışılmadık bir şekilde mesafeli, gözlerinin altında gölgeler var ve bir an için beni idama götürüyor olabileceğini düşünüyorum.

Elena'nın benim için aklında ne var? Bir ilmik, bir balta, kalbe okla ölüm? Ama nedense Aaron hakkında söylediklerimden sonra beni bir cadı olarak kazığa bağlayıp yakacakmış gibi hissediyorum ve orada Morok bile bedenimi geri getiremeyecek.

Düşüncelerime sırtıyorum. Aaron anlamsızca bana bakıyor.

– Bu kadar komik olan ne?

– Tahmin ediyorum.

– Ne hakkında?

– Orosu prensesin benim için nasıl bir ölüm hazırladığı hakkında. Şaşırtıcı bir şekilde Aaron da kıkırdadı.

– Bir kocanın karısıyla dalga geçmesi doğru değil," dedim acımasız bir gülümsemeyle.

– Bir eş değil, sadece olası bir gelin," diye kayıtsızca cevap veriyor ve prangalarımı çekiştirerek beni yataktan kaldırmaya zorluyor.

Yani düğün henüz gerçekleşmedi. O zaman prenses uğramaya karar verirse onunla alay etmeye devam edebilirim. Tatlı intikam beklentisine teslim oluyorum ve Helena'yı sırtımdan indirmek için parmaklarımı ensesindeki göğüs zırhının kenarına geçirip aşağı çekiyorum, onu bana doğru eğilmeye zorluyorum ve Aaron bir şey yapamadan dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Ama öpücüğe hemen karşılık vermesi, kollarını bana dolması, beni kendine öyle bir çekmesi beni daha çok şaşırtıyor ki kaburgalarım ağrımaya başlıyor. Kendisi de beni öpüyor, dilini dudaklarımda gezdiriyor. Açgözlülükle, aceleyle, sanki bunu istiyormuş gibi ve fırsatı yakalamışken değerlendiriyor. Isı vücuduma yayılıyor ve o havamı alırken tüm bunlara neden başladığımı unutuyorum, ondan ve bulunduğumuz yerden nefret ettiğimi unutuyorum. Metal ve deri gibi kokuyor ve burnumla bu kokuları emiyorum, küflü zindanın dışında yeni bir şeyin tadını çıkarıyorum.

Önce beni kucağından bırakarak uzaklaşıyor, ama prangaların zincirini tekrar kavırıyor.

– Elena'ya birlikte yattığımızı ima etmişsin. - Gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudaklarının kenarları zorlukla seğiriyor.

– Peki bunu çürütmeniz ne kadar sürdü? - Başımı hafifçe eğerek sordum.

– Hayır.

- "Hayır" ne?
- Reddetmedim.

Benim kaşlar şaşkınlık içinde yükseliş Yukarı doğru, ne zaman onun Dudakları acımasız bir gülümsemeyle gerildi.

- Beğendiğimi söyledim.

20

Aaron ve dört muhafız sonunda beni zemin kata götürüyorlar. Çılgınca iç çekiyorum, burnum yeni ama tanıdık kokuları alıyor: mutfaktan gelen yemek ve taze pişmiş ekmek, duvar halılarından gelen toz, biz geçerken ana kapıdan giren askerlerin botlarından gelen kar. Biri bir ya da daha fazla odayı havalandırmak için pencereyi açtığında koridorlardan yayılan soğuk hava kokusu. Aceleyle pencerelerden bakıyorum, bahçelerin kalın bir kar tabakasıyla kaplı olduğunu ve uzaklarda bir yerde gün batımının parladığını fark ediyorum. Kar, çıplak ağaçların dalları arasından süzülen kırmızı-turuncu ışınların altında parıldıyor ve ısıldıyor.

Bunun tadını daha uzun süre çıkarmak isterdim ama Aaron prangalarımın bağlı zincirleri çekti ve ben de beceriksizce bir adım atarak neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. Sanki her şeye yeniden başlamış gibiydim, ama o zaman toprak bir yolda yürüyordum, şimdi ise lüks bir sarayda yürüyorum. Ama bu zenginliğin hiçbiri mahkûm olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Aaron beni kralın çalışma odasına götürüyor, daha önce Dmitri devasa masada oturuyordu, ama şimdi Daniel bizi görünce yastıklı sandalyeden kalkıyor. Muhafızlara kapının dışında kalmalarını işaret ediyor ve Aaron zincirlerini çözüp kapıya doğru ilerliyor ama odadan çıkmıyor.

– Agatha... - Daniel yeni parlak kırmızı ve altın rengi üniformasını omuzlarından atar ve beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolonla kalır.

Üniformanın üzerinde altın ipliklerle işlenmiş bir ateş kuşu resmi dikkatimi çekiyor. Araken'in sembolü. Yeni taç giymiş kralın masanın etrafında dönüp bana yaklaşmasını dikkatle izliyorum.

– Bu mesafe yeterli," diyorum soğuk bir şekilde, benden üç metre uzaklaştığında.

Daniel mesafeyi ikiye indirir ve durur.
Bana ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum.

– Olanlar, böyle olmaması gerekiyordu. Sana tuzak kurmayı hiç planlamamıştım.

Her şey böyle. - Sesinde pişmanlık var.

Başımı hafifçe eğiyorum ve saçlarını kısalttığını fark ediyorum. Artık kolayca geriye kayıyor ve daha yaşlı, daha heybetli görünüyor. Bakışlarındaki çapkınlık gitmiş. Karşımda yeni bir kral görüyorum ve bu durum ona çok yakışıyor. Ama Nikolay'a da hayatta olmak yakışırdı.

– Pişman olduğun tek şey bu mu Daniel? - Bu soruda o kadar çok hayal kırıklığı var ki neredeyse dilimde tadını alabiliyorum.

– Hayır, bir sürü pişmanlığım var. Ama hala içimde bir umut var.

– Ben neyim? - Zehirli bir şekilde araya giriyorum. - Arkadaşın mı olacağım?

– Bunu anlayacaksın." Çenesini sıkıyor ama davranışımı yutuyor.

– Bana nedenlerini söyle.

– Hepsini senin için listeleyeceğim. Her birini, Serat'la işimiz bittikten sonra.

– Anlaşmamızın hâlâ masada olduğunu mu düşünüyorsun? - Şok içinde nefes verdim.

– Artık intikam istemiyor musun?

– BLEEP?! - Kükredim. - Arian'ın soyundan gelen kişinin adının listemin başında olup olmadığından emin değilim!

– Şimdi de listende ilk sırada olduğumu mu ima ediyorsun?! - Daniel hızla üzerime atlıyor, ama ben yine de ona bir tokat atmayı başarıyorum, prangalar yanağını kanlı bir şekilde çiziyor.

Aaron bize doğru geliyor ama Daniel ona havlıyor:

– ÇIK DIŞARI!

Kralın parmakları omuzlarıma saplanıyor, kollarımı aşağıya doğru tutuyor, o kadar sert sıkıyor ki acı içinde tıslıyorum. Aaron uzaklaşmıyor ama Daniel onu yine görmezden geliyor ve beni kendine doğru çekiyor.

– Seni üç hafta boyunca bir hücrede tutmak zorunda kaldım ve özür dilerim," diye yüzüme tısladı genç kral, kan damlaları yanağından aşağı yuvarlanıp gömleğinin üzerinde kırmızı lekeler bırakırken. - Yanımda olmanı tercih ederdim, sana açıklamanın bir yolunu bulurdum. Sen anlardın.

İnatla sessiz kalıyorum, kanın metalik kokusunu içime çekiyorum.

– Bunu biliyorsun. O benim ikizim. Evet, yaptığı şey kalpsiz ve aptalcaydı ama tüm suçu ona yükleyemem. Ondan kurtulamam çünkü o benim öz kardeşim.

– Nikolai yeterince akraba değil miydi?

– Sen hiçbir şey bilmiyorsun! - Daniel beni omuzlarımdan sertçe sarsıyor ve başım yukarı kalkıyor.

– Ve Kral senin için yeterince aile değil miydi? Onu sen öldürdün, Elena değil.

Şimdi dudaklarını bir çizgi halinde birbirine bastırdı, en azından bu kadarını tahmin ettiğimi fark etmişti.

– Benden ne istiyorsun, Daniel? - Kollarına yığılıyorum, ona bakmıyorum, yakınlığını görmezden geliyorum.

– Böylece Søren'i öldürebilirsin.

– Böyle bir şey olmayacak. Beni mezarıma geri gönder. Beni uykumu böldüğün yere geri götür.

Daniel'in bakışları sertleşiyor ve kulağıma doğru eğiliyor.

– Aşağıda yalnızken bazen çığlıklarını duyabiliyordum. Seni oradan çıkarmayı, yukarı çıkarıp sakinleştirmeyi çok istedim ama yapamadım. Ve şimdi yapabildiğime göre, seni bırakmamı istiyorsun. Ama ben istemiyorum.

Neredeyse cansız olan o kopuk sesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Dudaklarını tekrar boynumda gezdirdi, kulak mememi sıyırdı.

– Aşağı gel ve benimle olmaya hazır olduğunda gardiyanlara söyle. Tek kelime edersen Agatha, benimle yukarı çıkarsın. Ve sana ne istersen veririm. Belki de işkenceyi kesip bana şimdi söylemelisin.

– Hayır." Sesim titriyor, çünkü beni gerçekten aşağı atacağı korkusuna kapılıyorum.

Ama daha da kötüsü, sadece zamanla ve yalnızlıkla değil, aynı zamanda yıkılmamak ve ona arzuladığı şeyi vermemek için kendimle de savaşmak zorunda kalacağım.

– O zaman kararını vermeni bekleyeceğim. Sadece birkaç kelime, hepsi bu, sevgili Agatha. Bekleyeceğim.

Daniel doğruldu ve beni Aaron'a doğru itti. Zinciri prangalarımın geri taktığını fark etmiyorum ve onu fark etmiyorum

Daniel arkasını dönüyor, geri dönüyor k Masaya. Her şey göz kırpmadığım bir perdeyle sarılmış durumda. Dünya yine sallanıyor. *Daha ne kadar dayanabilirim? Bir ay daha mı? İki ay mı? Altı ay mı? Hiç* sanmıyorum,

bu kış bitmeden yalvarmaya başlamayacağım.

Bacaklarım örülmüş durumda ve Aaron beni koridora çekerken önümdeki yolu hâlâ zar zor seçebiliyorum. Dizlerim büküldükten ve omzumu duvara çarptıktan sonra beni belimden desteklemek ve kelimenin tam anlamıyla sırtında sürüklemek zorunda kalıyor. Başım bile boynumda durmuyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor. Aaron gardiyanlara bir şeyler emrediyor; gardiyanlar gider gibi oluyor ve adam beni yalnız sürüklüyor. Ayaklarımı yukarı kaldırmaya başlıyorum, beni tekrar hücreye tıkacağından korkuyorum. Hangi duvara tutunacağımı bilemeden histerik bir şekilde nefes alıyorum ve ben histerik olduğumda elini ağzıma kapatıyor, beni en yakın odaya çekiyor ve önümde diz çökerek beni minderli bir sandalyeye oturtuyor.

– Agatha! Sakin ol, nefes al. - Daha önce yaptığı gibi avuç içime masaj yapıyor, başparmaklarıyla yoğuruyor. - Yavaşça nefes al, sonra ver. Seni zindana götürmüyorum.

Aynı şeyi tekrarlamaya devam ediyor ve ben nefesim geri gelene ve peçe kaybolana kadar büyülenmiş bir şekilde uzun parmaklarını izliyorum. Ancak o zaman yüzünü tekrar görebiliyorum.

– Sakinleşmek mi?

Zayıfça başımı sallıyorum ve başım sanki bir ton ağırlığındaymış gibi düşüyor.

– Beni dikkatlice ve sessizce dinle, tamam mı?

Tekrar başımı sallıyorum, bilincimin açıldığını hissediyorum. Aaron zincirleri ve prangaları benden çıkarıyor. Hareket etmiyorum ya da ona vurmaya çalışmıyorum, bir tür numara bekliyorum.

– Seni bu saraydan çıkaracağım. Gidiyoruz, Agatha. Tamam mı? Ama bu kolay olmayacak, burada bir sürü muhafız var, bu yüzden kendini toparlamanı istiyorum. Yardımına ihtiyacım var, kendini koruyabileceğini bilmem gerek.

– Yalan söylüyorsun.

– Hayır.

– Nikolai'ye dokunmadığıma inanıyor musun?

Aaron sanki sözlerim saçmaymış gibi homurdandı.

– Elbette Elena'nın onu öldürdüğünü biliyorum. O gün odaya girer girmez anladım.

– O zaman neden gardiyanlara söylemedin?
– Çünkü durum bundan daha karmaşık. Daniel doğruyu söyledi, sen hiçbir şey bilmiyorsun. Ve emin olduğun şey bile yalan.

Hiçbir şey anlamıyorum ve başımı sallıyorum ama o devam ediyor:

– Yanlış anlamalar, yalanlar ve hilelerle dolu uzun bir savaşın ortasında büyüdün. Elbette hiçbir şey anlamıyorsun Agatha. Ama sana anlatacağım. Sana bildiklerimi, emin olduklarımı anlatacağım, çünkü ben bile henüz hikayenin tamamını bilmiyorum.

Rahatlıyorum, ona güvenmek için kendime izin veriyorum. Ona güvenmeye istekliyim çünkü beni bir kafese tıkmak gibi bir planı yok. Elena'nın beni öldürmesini tercih ederdim ama o karanlık yere geri dönmeyeceğim.

– Morok beni bulacak," diye mırıldandım.

– Morok henüz burada değil. Ve bizi bulduğunda, umalım ki bizim tarafımızda olsun.

Haklı olduğunu umarak bir kez daha dalgınca başımı sallıyorum. Eğer bir şey olursa, kaçabilirim. Onun yardımını kullanabilir, bu saraydan çıkabilir ve belki de tek başıma bir yerlere kaçıp hepsini geride bırakabilirdim.

– Bu aldatma karmaşasını çözmeme ve her şeyin nerede başladığını anlamama yardım etmek için benimle gelmeye istekli misiniz?

Çocuk ayağa kalkıyor ve açık avucunu bana uzatıyor. Ama yardımını kabul etmeyip oturmaya devam ettiğimde Aaron gülümsüyor ve iki uzun hançer olan diğer elini uzatıyor. Onu hemen şimdi ve burada öldürmek için kullanabileceğim bir silah veriyor. Seçimime güveniyor. Hançerleri alıyorum ve ancak o zaman avucunu kavrayarak ayağa kalkıyorum.

– Daniel seni öldürecek," Aaron silahı kemerime takmama yardım ederken fark ediyorum.

Adam cevap olarak acımasızca güler.

– Bırak denesin.

– Neden bana yardım ediyorsun?

– Sana söylemiştim. Yarata'da kaldım çünkü kendimce sebeplerim vardı. Gülüşün eskisi kadar tatlı olmayabilir ama gözlerin hâlâ mavi.

O konuşmayı düşündüğümde yanaklarım kızarıyor ve şaka yapmadığını fark ediyorum. Belki de bunca zaman gerçekten benim için burada kalmıştı, ama o zaman onu hiç tanıımıyordum.

– Kelepçeleri geri takacağım ama diğer yoldan gideceğiz. Ahıra gitmeliyiz, sonra şehre gideriz. Şehirde, yolculuk için her şeyi hazırladım.

Kabul ediyorum ama kollarımı tekrar zincirlerken endişeyle yutkunuyorum. Aaron kaftanımın düğmelerini ilikleyerek silahı giysilerimin altına gizledi.

Mümkün olduğunca odadan odaya geçerek, hizmetkârlar için koridorlar seçerek, ahırlara ulaşmak için nereye gideceğimi benden daha iyi bilerek beni yönlendiriyor. Utanç içinde fark ediyorum ki, ne tarafta olduklarını bile bilmiyorum, çünkü ata binerken Morok beni hep ana girişte atlarla birlikte karşılardı. Koridorlarda ara sıra hizmetkârlara ve muhafızlara rastlıyoruz ama Aaron'u gördüklerinde selam veriyorlar ve bana pek ilgi göstermiyorlar ya da soru sormuyorlar. On beş dakika dolaştıktan sonra küçük bir ofise giriyoruz ve Aaron kapı kolunu tutuyor ama daha çekmeden çanlar çalıyor ve adam dişlerinin arasından küfrediyor.

– Sorun nedir?

– Muhafızlar. Zindanda olmadığını biliyorlar.

– Ahırlar ne kadar uzakta?

Prangalarımı bir hiç uğruna çıkarıyor. Artık rol yapmanın bir anlamı yok ve kendimi savunmak için serbest ellerime ihtiyacım olacak.

– Çok uzakta değil, tam anlamıyla başka bir koridor ve ahırlara açılan bir arka kapı var.

– Ve muhtemelen bizi orada bekliyorlar.

– Kesinlikle." Aaron başını sallayarak onaylıyor.

Kapımızın yanında ayak sesleri duyuyoruz. Metal seslerine bakılırsa nereye gittikleri konusunda yanılmıyoruz. Ama Aaron hareket etmiyor, hâlâ bronz kolu tutuyor.

– Lanet olsun! Bütün bu tanrılar sırlarıyla boğulsun," diye öfkeyle tükürdü, ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda. Adam kolumdan tuttu, beni çevirdi, siyah pelerinini çıkardı ve dikkatlice omuzlarıma atarak beni sessizce içeri çekti

bitişik harfler.

– Aaron mu?

– Hepsi senin suçun." Suçlayıcı sözler, parmaklarıyla yanağıma dokunma şekline uymuyordu. - Sana beladan uzak durmanı söylemişim.

– Bu benim suçum değil! - Gülümseyerek bir adım geri çekildiğinde kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Ama Aaron bunu yapmamı hiç istemedi.

Gözlerime yansıyan anlayışı fark eden adam, siyah-altın çakal maskesini arkasından çıkarıp kafasına geçiriyor ve yüzünü kapatıyor. Oda daha da karanlıklaşıyor ve gölgeler ona doğru akın ediyor, duvarlara, zemine ve tavana yılanlar gibi tırmanıyor. Gölgeler vücuduna girerek bildiğim eski püskü pelerinin içine giriyor.

Sırtımı duvara yaslayıp elimle ağzımı kapatıyorum, bakışlarımı büyüleyici ve ürkütücü gösteriden ayıramıyorum. Her şey bittiğinde Morok siyah eldivenlerini ellerine geçiriyor ve kapüşonunu başına geçirerek maskesini yarı gölgede saklıyor.

Şimdi Morok bana doğru uzanıyor ve maskenin altından gelen derin sestten irkiliyorum.

– Gel bakalım, küçük Mara. Araken Kralı'nın bizi öldürmeye çalıştığını görelim.

Zindanda üç hafta boyunca yalan söylediği, hile yaptığı için onu yumruklamak ya da en azından tekmelemek istiyorum ama bunun yerine elini görmezden gelip kollarımı vücuduna doluyorum, göğsüne sarılıyorum, Morok kimseye hizmet etmediği için ona güvenebileceğimi biliyorum. Aklımdaki soruların sayısı daha da arttı ama şimdi buradan çıktığımızda her birini ona sorabileceğim. İstedğim her yere gidebileceğim.

– Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyerek sırtıyor ve saçlarımı okşuyor.

Şimdi, maskenin siyah oyuklarının ardında zümrütlerin saklı olduğunu bildiğimden, maskenin altından gelen o garip, korkutucu sesteki Aaron'un sesinin tonlamasını tanıdığımı bile düşünüyorum. Geri çekiliyorum ve ikimiz de silahlarımızı çekiyoruz. Benden farklı olarak onun da bir kılıcı var ama Morok'un kılıcı değil, prensin koruyucusu ve şimdi kral olan Aaron'un taşıdığı basit bir kılıç.

Önce o gidiyor ve koridorda dört muhafızla karşılaşıyoruz. Onları gafil avladık ve içlerinden biri yardım çağırmadan önce öldürmeyi başardık. Günlerce yalnız kaldıktan sonra, onları öldürmekte tereddüt etmedim,

Benimle özgürlük arasında duruyorlar ve tekrar hapse girersem hiçbiri bana yardım etmeyecek.

Konuşmuyoruz ve Aaron'ın onu takip ettiğimi anlaması için arkasını dönmesine bile gerek yok. Bağlantımız beni hissetmesine ve gerektiğinde bulmasına yardımcı oluyor. Beni dar bir koridora götürüyor, yeterince basit bir kapıyı açıyor ve ahırdayız.

Biz, atlar ve Daniel ile birlikte yaklaşık yirmi beş silahlı muhafız daha. Hepsi bize döndü ve tereddüt etti.

– Morok, ne yapıyorsun? - Daniel sırtını dikleştirerek sakince soruyor.

– Ben gidiyorum.

Kral elimizdeki silahlara, üzerlerinde kanlı lekeler olan bıçaklara bir bakış atıyor.

– Aaron'a ne yaptın?

– Çocuğu dışarı çıkarttım. Yoluma çıkmıştı.

– Silahını kaldır ve Agatha'ya ver, sonra çıkabilirsin," Daniel silahını çekmez ama elini kılıcının kabzasına koyar, etrafındaki tüm askerler gerilir.

– Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, küçük kral. Ben senin tebaan değilim ve Mara da senin malın değil. Gitmek isterse, benimle birlikte gider.

Daniel çenesini sıkıp bıçağı çıkarıyor, fikrimi sormuyor. Umurunda değil.

– İkisini de yakalayın, öldürmeyin," diye emrediyor kral ama askerleri Gölge'nin hizmetkârına saldırmaya hazır olduklarından emin olmadıkları için büzüşüyorlar.

Morok sırtarak kılıcını döndürüyor.

– Gölge'ye gidecek kimse yok mu?

Ben de muhafızlar gibi Morok'a inanamayarak bakıyorum, bunun bir şaka olup olmadığından ya da tüm bu insanları sonsuz boşluğa göndermeye gerçekten hazır olup olmadığından emin değilim.

– Yoksa kralla mı başlayalım? - Arkadaşım başını hafifçe eğerek Daniel'e doğru bir adım atıyor.

İlk muhafız ona sağdan saldırıyor, ama ben daha hızlıyım ve Morok'a yönelik olan darbeyi engelliyorum. Daniel sanki ona ihanet etmişim gibi kızgın ve kırgın bir şekilde bana bakıyor.

Ona doğru tükürmekten kendimi alıkoyuyorum. Askerin bıçaklarını geri çekiyorum ve diğerleri harekete geçerken onu tekmeleyerek bizden uzaklaştırıyorum. Morok ilk ikisini iki kolay vuruşta kesiyor, önce bıçak yukarı doğru gidiyor ve ilk düşmanın göğsünde derin bir yara bırakıyor, ikinci bıçak ise boğazına saplanıyor. Daniel mücadele etse de beş asker onu sürükleyerek götürür. Ama o artık kraldır ve eğer onu tehdit eden bir şey olursa, askerler onu güvenli bir yere sürükleyecek güce sahiptir. Morok beşinciye hallederken, ben de ikisinden kurtuluyorum. Birinin bacaklarını kesiyorum, böylece artık ayakta duramıyor, diğeri kolumun altına dalıyor ve boğazını yandan kesiyor. Beni yakalamaya çalışan ellerin arasında manevra yapıyorum. Dövüşmeme bile gerek yok, hiçbir şey yapmasam da olur. Çünkü şimdi Aaron'un hızını takdir edebiliyorum ve Daniel'in önünde neden bilerek hata yaptığını, prens iyi bir vuruş için açıldığında neden rakibinin zayıflıklarından yararlanmadığını anlıyorum. Yapabileceği her şeyi gösteremiyordu. Ama şimdi Morok kolayca hamle yaparak sağ taraftaki rakibinin kalçasını yardı ve bir an bile tereddüt etmeden kılıcı sol eline geçirip bir adım bile atmadan soldaki askeri öldürdü. Irina bana sol elimi nasıl kullanacağımı öğretti, bu yüzden ben de bazen ani bir el değişikliği yapıyorum, ancak Aaron'un bunu yaptığı kolaylığın yanına bile yaklaşamıyorum. Yine de benim aksime onun hayatta olduğunu hatırlıyorum. Ve eğer o ölürse, ben de ölürüm, bu yüzden onu arkadan koruyarak iki askerle daha ilgileniyorum.

Atlarla aramızda hiçbir engel kalmadığında, arkamızda kalan cesetleri görmek için geriye dönüyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Kralı savunmaya hazır olan beş askeri görmek için dönüyorum ve Daniel'la ilgilenmek isteyerek onlara doğru birkaç sarsak adım atıyorum ama Morok beni omzumdan tutup geri çekiyor.

– Şimdi olmaz.

Doğrulur ve kılıcını, arkadaşşıma küçümseyerek bakan krala doğru sallar.

– Kralını alabilirsin, bugün ona ihtiyacımız yok," dedi Morok ve beni sağlam bir atın yanına sürükledi, eyere oturttu ve kendisi de atladı.

– Gidemezsin Agatha! - Morok atı çıkışa doğru yönlendirirken Daniel arkamızdan bağıyor.

– Bunu göreceğiz," dedi arkadaşım boğuk bir sesle ve gecenin karanlığında boğulmakta olan şehre doğru dörtnala uzaklaştı.

21

Morok sağı eliyle atı yönlendirirken sol eliyle beni sıkıca tutuyor. Dönüşler arasında manevra yapmamız gereken dar sokaklara girene kadar hayvan son sürat koşuyor. Soğuk hava yanaklarımı ısıyor ve eyerin ön tarafındaki boynuza tutunduğum parmaklarım üşüyor. Ama bunun dışında Aaron'un bana verdiği pelerin ve kendi bedeninin sıcaklığı sayesinde üşümüyorum. Nereye gittiğimizi bilemeyecek kadar Yarath'tan bihaberim ama Morok, Daniel'ın bizi kovalamak için asker topladığını tahmin ederek sokaklarda bilerek dolaşıyor.

Arkadaşım atını, bu sokakta çok sayıda bulunan ortak bir ahırın önünde durduruyor. Büyük ihtimalle tahıl ya da saman ambarı. Morok kollarını belime dolayarak beni attan indiriyor, itirazlarıma ve bunu kendim yapabileceğime dair teminatlarıma cevap bile vermiyor. Hayvanın dizginlerini sessizce eline aldı ve onu içeriye götürdü. Orada, söz verdiği gibi, Sakharok ve Blizzard bizi bekliyor. Çoktan eyerlenmişler, eyerlerine erzak torbaları, yün battaniyeler ve uyku tulumları takılmış, bu şiddetli havada bize pek yardımcı olmayacak ama hiç yoktan iyidir. Ayrıca Morok'un kuzgun atının eyerine, hemen arkasına astığı meşhur kılıcı da takılı.

– Nereye gideceğiz? - Araken muhafızının kılıcını çıkarıp nefretle bir kenara fırlatırken soruyorum.

– Daniel'ın gitmeyeceği bir yere.

Atlarımızla tekrar dışarı çıkıyoruz. Morok bir an bile tereddüt etmeden atına biniyor ama ben tereddüt ediyorum çünkü soruma cevap alamıyorum.

– Nereye gidiyoruz? - Tekrar ediyorum.

– Sonsuz Orman'a.

– Neden biz-" Tam olarak nereye gitmeyi planladığını fark ederek duraksadım. - Serata'da saklanmamızı mı öneriyorsun?

– Evet.

– Neden?

– Çünkü sen ve ben istediğimiz yere gidebiliriz ama Daniel Serat'a o kadar kolay gidemez. Seni tekrar arabaya bindireyim mi?

Son cümlelerin bir şaka olup olmadığını kontrol etmek istemeyerek hemen eyere bindim.

– Ayrıca," diyor atını döndürerek ve ben de onu takip ediyorum, "sorularınızın çoğunun cevabı orada yatıyor.

Serath'a gitme fikrinden hoşlanmıyorum ama o haklı, Daniel'in takibinden kurtulmak için en iyi yer orası. Orada sıcak bir handa durabilir ve sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Eminim ki Daniel Severin'i gizlice öldüremese bile Serath'a karşı açık bir savaş başlatacaktır. Ve bu sefer iki kraliyet ailesinden biri öldürülene kadar kısa ve son olacak. Ve şimdi hangi hükümdarı tercih edeceğimi bilmiyorum. Kız kardeşimi öldüren Arian'ın soyundan gelen Severin'i mi yoksa kendi ailesini kolayca katleden ve beni karanlıkta bırakan Daniel'i mi?

Bir an için aklımdan hepsini öldürme ve iki ülkeyi kaos içinde, hükümdarsız bırakıp halkın kendi kralını seçmesine izin verme isteği geçti. Bir ya da iki, fark etmez.

Başımı sallayarak bu karanlık düşüncüyü uzaklaştırıyorum. Ben kim oluyorum da iki ülkenin kaderine karar veriyorum ve tahta kimin geçeceği belli değil. Daniel ve Severin, birbirleriyle barış içinde yaşayamamaları da ülkelerini parçalamak yerine yükseltmeye çalışırken, sıradan insanları umursamayan bazı çılgınlar olabilir.

Kasabadan çıkıp tanıdık bir yol boyunca kuzeye doğru ilerlerken ay yükseliyor. Şansımıza, çevredeki tüm manzara beyaz bir örtüyle kaplı ve gece bile güvenli bir şekilde ilerlememize izin veriyor. Bir saat sonra kar yağmaya başlıyor, kabarık, pul pul. Yavaşça yağıyor ve rüzgarın olmaması sayesinde hava biraz daha ısınıyor. Ayrıca, taze kar izlerimizi örtmeye yardımcı olacaktır. Morok yolun çoktan çiğnenmiş kısmında kararlı adımlarla ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Bu şekilde konuşamayız ve aklıma takılan birçok sorudan hiçbirini ona soramam, ama belirgin ayak izlerinin olmaması takibi karıştırmaya yardımcı olacaktır.

Gece boyunca ilerledik ve şafak sökmeden önce atlarımız tökezlemeye başladı. Aaron'un eyerde kambur durduğunu fark ettim, yorgundu.

çökmüş omuzlar. En azından ben kafesimde uyudum ve hiçbir şey yapmadım, o ise en son ne zaman dinlendi bilmiyorum.

– Dinlenmen gerek," diyorum sırtına, atları hızlı bir tempoyla koştururken kapüşonundaki karı silkeliyorum.

– Henüz yeterince uzakta değiliz," diye mırıldandı.

– O zaman atların dinlenmeye ihtiyacı var! Sessiz ama hareket etmeye devam ediyor.

– Kahretsin, Aaron! Atları öldüreceğiz ve karda fazla uzaklaşamayacağız.

– Tamam," diye uzun bir süre düşündükten sonra isteksizce kabul eder.

- Yaklaşık on beş dakika sonra sol tarafta terk edilmiş evler olacak. Orada duracağız.

Haksız değildi, on beş dakika sonra, güneş ufukta hafifçe yükselirken, bazı köhne ahşap evler görüyoruz, içlerinden birinin oldukça iyi korunmuş bir ahır var gibi görünüyor ve onu seçiyoruz, ancak yaklaşık elli metre saf kar örtüsü ile ayrılıyor. İlerlemek için bir on beş dakika daha harcıyoruz, daha fazla dönüyoruz, izlerimizi devam eden ormanın koruması altında karıştırıyoruz ve özellikle bakmadıkları sürece kimsenin izlerimizi fark etmeyeceği diğer taraftan evlere yaklaşıyoruz.

Ahır kuru ama yine de oldukça soğuk. İki katlı oda yarı karanlık, sadece bazı çok büyük boşluklardan sızan güneş ışıkları var, ama konuştuğumuz kişinin yüzünü görmek ve nesneleri ayırt etmek için yeterli. Atların eyerlerini çözüp eski samanların üzerinde dinlenmelerine izin veriyoruz. Ben hâlâ iyi dayanıyorum ama Aaron yorgun bir şekilde maskesini yüzünden çıkarıyor ve bir iniltiyle başka bir saman yığınının üzerine yığılıyor. Pelerini gitmiş ve arkadaşım sadece kalın zırhıyla kalmış.

– Birkaç saat dinleneceğiz ve sonra gideceğiz," diyor burnunu kırıştırarak.

– Yemek yemeli ve uyumalısın, sonra gideriz." Sözlerini duymazdan geliyorum ve ona bir torba yiyecek malzemesi getiriyorum.

Yanına oturuyorum, kurutulmuş et ve ekmek yemesini ve kvas içmesini izliyorum. Birkaç kez, belki de alışkanlıktan, bana da biraz ikram ediyor ama her seferinde reddediyorum. Onun yemeğe benden daha çok ihtiyacı var; Serata'da ne kadar süre yolculuk yapacağımızı kimse bilemez.

– Sor," diyerek sessizliğı bozuyor ve ben uzun saçlarımı önümden çekerken tatlı niyetine küçük bir yeşil elma kemiriyor.

Bir saat önce aklımda bir sürü soru vardı ama şimdi, onun önerisinden sonra hepsi ürkmüş bir kuş sürüsü gibi dağıldı. Herhangi birini hatırlamaya çalışarak düşünceli bir şekilde böğürürken şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı.

– Kaç yaşındasın sen? Aaron sessizce gülüyor.

– Gerçekten önemsedığın ana şey bu mu? Ne kadar benziyorum?

– Yirmi iki.

Adam hafif bir gülümsemeyle elmayı çıkırtırdı.

– Yakın. Mara on sekiz-on dokuz yaşından sonra çok yavaş yaşlanmaya başlar. Moroklar yirmi iki yaşında yaşlanmaya başlar.

– Yani, senin için daha fazla mı?

– Evet, ama senin 200 yaşını geçemem. Aslında ben 26 yıldır hayattayım.

Tatmin edici bir şekilde başımı sallıyorum.

– On yaşındayken de seni götürüyorlar mı?

– Evet. Ama 18 yaşından sonra mezun oluyoruz ve istediğimiz yere gidebiliyoruz.

Dudaklarımı kıskançlıkla birbirine bastırıyorum, Maram böyle bir özgürlüğü hayal bile edemezdi.

– Sen Morok'sun, yani ailen hakkındaki tüm hikaye yalan mı?

– Kısmen. Annem ve babam gerçekten öldü ve amcamla yaşayan küçük bir erkek kardeşim var. Bazen onları ziyaret ediyorum.

– Araken'in sarayında ne yapıyordun?

– Para kazanmak.

– Bunu sormadığımı biliyorsun.

– O zaman daha spesifik sorular sormaya değer.

Öne doğru eğilip dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdüğünde, kelime oyunları ile benimle bilerek alay ettiğini anlıyorum. Yine de nedenini bilmiyorum. Belki de sadece hoşuna gidiyordur? Ama şu anda ona kızamam.

gözlerimin altındaki koyu halkalar genişledi ve gözlerim zaman zaman cam gibi oluyor.

– Ne zaman uyudun?

– İki gün önce. Seni bugün çıkarmak zorunda kalmayı beklemiyordum, hazırlanmak için en azından bir günüm daha olduğunu umuyordum.

– O zaman neden bugün yaptın?

– Aşağıdaki çığlıkların," diyerek omuz silkti ve bakışlarını kaçırdı. - Daniel ve onun seni tekrar kilitleme durumu, gerçi bunu yapmayacağını umuyordum. Dönüş yolunda paniklediğinde, aşağıda aklını kaybedebileceğini fark ettim.

Daha fazla soru sormaktan kaçınmak için dilimi ısıırıyorum. Dinlenmek için fazla vaktimiz yok ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Aaron Moroka maskesini çıkarıyor ve pelerinini bana uzatıyor. Ona doğru yürüyorum ve incelemeleri görmezden gelerek pelerinimi çıkarıp omuzlarına atıyorum. Sonra yanında getirdiği yün battaniyeyi bulup onu da üzerine attım ve yanına oturup sıcak kumaşa sarılabilmek için daha da sokuldum.

– Donacağımdan mı korkuyorsun? - Alaycı bir şekilde saçlarıma doğru nefes aldı, kollarını bana doladı ve ısınmam için beni kendine çekti.

– Sen ölürsen, ben de ölürüm.

– Hesapçı, tam da düşündüğüm gibi," diye homurdandı ve ben daha detaylandıramadan ekledi, "Beni bir saat sonra uyandır.

Başımı salladım ama fark etmediği belliydi çünkü elleri gevşemişti ve yanağını başımın arkasına yaslamış, çok ihtiyaç duyduğu uykuya dalıyordu. Ben de yorgundum ama gözümü bile kırpmadan uyudum. Yarath'a hâlâ gardımızı indiremeyecek kadar yakınız.

– Senin merhametin hayatımıza mal olabilirdi," diyor Aaron, onu sadece dört saat sonra uyandırdıktan sonra bana isteksiz bir bakış fırlatıyor.
- Bir tanesi yeterli olurdu!

– Katılıyorum, akşama kadar sizi attan düşürmeye yetiyor.

Önce Sugar'ın sonra Blizzard'ın eyerini düzeltirken uyumsuzca mırıldanıyor ama bu mutsuz mırıldanma için enerjisi varsa, dört saat boyunca aynı pozisyonda oturmaya boşuna katlanmadım. Sırtım o kadar sertleşti ki doğrulmam birkaç dakikamı aldı. Aaron, elbette, tüm bu olanlardan bahsetme fırsatını kaçırmadı.

"iki yüz yaşında bir kadın," ama ben kaskatı kesilmiş bacaklarıma kan hücum ederken ona küfürler yağdırmakla meşguldüm.

– Ve senin için üzülmedim, atlar için üzuldüm. Sakharok'un bu kadar ağır bir yükü sürüklerken bacağını burkmasını istemiyorum," diye itiraz ettim, bacaklarımı ve belimi gererek. - Daniel'in yavaşlığı beni biraz şaşırttı.

– Büyük olasılıkla Senato toplandı. Kurul üyelerinden bir açıklama ve izin almadan yeterince büyük bir ordu götüremez. Mara ve Morok'un kaybını da asker kaybetmek için yeterli bir neden olarak görmezlerse çok şanslı olacağız. Onu geri çevirebilirler. O zaman bize karşı en fazla onun kişisel ekibinden elli adamımız olur.

– İki askere karşı elli askere şans mı diyorsun?

– Birkaç yüzden iyidir." Aaron kayıtsızca omuz silkiyor, atlara birer küçük elma yediriyor ve benim aklıma alaycı bir yanıt gelmiyor.

O Morok'tur, ruhları sonsuz azaba gönderebilir, Mar için bile en karanlık ve en anlaşılmaz gücün hizmetkârıdır ve kılıcıyla vebadan daha kötü olmayan insanları biçer. Ama atının adı Sakharok'tur ve Aaron atlarına yulaf dışında lezzetli bir şeyler vermeyi de ihmal etmez.

Başımı sallıyorum, hangi bilgimin gerçek, hangisinin doğru olduğundan emin değilim. Aaron hakkında en azından biraz bir şeyler bildiğimi sanıyordum, Moroks hakkında da çok şey bildiğimi sanıyordum. Ama bu adamın birkaç katmanı var ve bir şekilde onu hala anlayamıyorum, sanki başka bir şey beni atlatıyor.

– Gitmeliyiz.

Maskeyi tekrar takıyor ve bir kez daha gölgeler ona doğru çekilerek bir pelerin oluşturuyor. İlk seferinde olduğu gibi büyülenmiş bir şekilde izliyorum, ama bu sefer korku yok, sadece ilgi var. Kılıcını arkasına asıyor ve yolumuza devam etmek için atlarımızı eyerliyoruz.

Yolda yaklaşık üç atlının taze izlerini görüyoruz. Silahlı bir grup için çok azlar ama keşif için gönderilmiş olabilirler. Aaron yolun sol tarafındaki ormana dönmemizi öneriyor ve çamların gölgesine giriyoruz. Burada hızlı gidemeyiz ve Serath sınırına ulaşmak istediğimizden daha uzun sürecek. Daha uzun sürmesi daha iyidir ama bu bize takipçilerimizin kafasını karıştırma şansı verir.

– Bu orman birkaç saat daha sürecek, yani hava kararmadan hemen önce yola çıkmış olacağız," diye açıkladı Morok. - Bu bizim için iyi. Karanlık bizi açık alanda bile meraklı gözlerden saklayacaktır.

– Sarayda senin Morok olduğunu bilen var mı?

– Hayır.

– Yarata'da ne yapıyordun?

– Sana söyledim, kazanıyorum.

– Evet, evet, ayrıca boş zamanlarımda kalp toplarken yarı zamanlı olarak bebek bakıcılığı ve güvenlik görevlisi olarak çalıştım," diye karşılık verdim.

– Hmmm... daha çok her şeyi aynı anda yapıyordum.

– Benim yüzümden mi oradaydın? - Cümlesinin kulaklarımdan kayıp gitmesine izin verdim.

– Morok olarak, evet, ama Aaron olarak, bilgi almak için üç yıldan biraz fazla bir süre oradaydım. O akademiye özellikle Daniel'la tanışmak için gittim. Marami'ye takıntılı olduğunu duydum.

herhangi bir kitabın söylediğinden daha fazlasını biliyoruz, bu yüzden onun güvenini kazanmak zor olmadı.

– Hiç arkadaş olmadınız mı?

– Benim için, o sadece başka bir prens. Ve beni kız kardeşine bir ödül olarak ne kadar kolay verdiğini görmek, onun için bir pazarlık kozundan başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koydu.

– Neden onunla arkadaş oldun?

– Sen öldükten sonra Morokların isyan ettiğini söylemiştim. Ama yıllar sonra, olanların hikayesi bulanık görünüyor. Her şey çok hızlı oldu ve tüm tanıklar -Anna, sen, tüm Mara ve Arianlar- öldürüldü ve sonra bu olayların anıları ağızdan ağıza aktarıldı. Pek çok ayrıntı kayboldu, bazıları uyduruldu. Ama savaş bugün bile gerçek.

Yeterince sessiz bir şekilde anlatıyor ve ben de Blizzard'ı Morok'un yanında yürümesi için ona yaklaşıyorum.

– Bildiklerini sorgulamak için tapınak hizmetkârlarının torunlarını aramak üzere pek çok kütüphaneyi karıştırdım, ta ki bir gün bedenleriniz çürümediğine göre, içinizden birini yetiştirip doğrudan öğrenebileceğime karar verene kadar. Aslında Anna'yı arıyordum, çünkü çatışmanın merkezinde o vardı. Ama mezarlarınızı bulmak neredeyse her şeyden daha zordu.

– Mezarını buldun mu? - Sabırsızlıkla soruyorum.

– Ama Araken'in kraliyet soyundan gelen birinin Mara hakkında bilgi almak için çok fazla altın verdiğini öğrendim, bu yüzden şansımı onunla denemeye karar verdim, altının benim ulaşamadığım bilgiye giden yolu açmasını umuyordum.

– Anna'nın mezarını bulması için onunla irtibata mı geçtin?

– Hayır, senin. Çünkü Daniel seni arıyordu ve ben de senin uygun olabileceğini düşündüm.

Homurdandım, pelerinimi etrafıma daha sıkı sardım. Bugün hava elverişliydi, gökyüzü açıktı, rüzgâr yoktu ve güneş ışınları yüzümü ısıtıyordu.

– Neredeyse üç yıl boyunca," diye devam etti Morok, "Daniel'i ve kraliyet sarayını terk etmek üzereydin ki aniden seni buldu. Araken'in en güneyinde, eski bir tapındaki harap bir mahzenin arkasına gömülmüştün. Daniel başladı

ve aynı zamanda Serat ve Nikolai'nin zehirlenmesiyle işler iyice karıştı.

– Nicholas'ı en başta kim zehirledi?

– Başta bilmiyordum. Ama şimdi bildiklerimi toplayınca, muhtemelen Daniel yaptı. Babası üzerinde baskı kurmak için kozlara ihtiyacı vardı ve Morok'u bulmak ve oğlunun Mara'yı mezardan çıkarma fikrini desteklemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Elena da yapmış olabilir çünkü bu işte birlikteydiler.

– Elena'nın suçu nasıl Serath'ın üzerine atmak isteyebileceğini anlayabiliyordum. Severin'in kendisiyle evlenmeyi reddetmesinden dolayı incinmediğini söyleyerek numara yapıyor gibiydi," diye düşünmeye başladım, "ama bunun yüzünden kardeşini mahvetmek? Nikolai'dan neden bu kadar nefret ediyordu?

– Bunu göreceğiz. Başımla onaylıyorum.

– Yani ondan sonra Aaron ve Morok olarak ikili bir hayat sürmeye mi başladınız?

– Evet. Sonra aradıkları Gölge'nin hizmetkârı kılığına girdim. Mezarının nerede olduğunu bilmem gerekiyordu ve Daniel bu bilgiyi arkadaşlarından ve ailesinden bile sakladı ve Morok'a söyleyecekti. O zamandan beri ikisinin rolünü oynuyorum. Neyse ki Morok istediğini yapıyor ve krallar ve prensler bile bize şart koştuktan çekiniyor.

– Elbette! Kendinizi dışarıdan gördünüz mü?

Morok başını çeviriyor, bana siyah-altın maskesini tüm ihtişamıyla gösteriyor ve gözlerindeki boşluklar hala her zamanki gibi dipsiz ve içlerine giren her ışık kayboluyor.

– Korkun saatlerce sürene kadar beni eğlendirdi. Birlikte at sürerken titremen Şeker'e iletildi. Zavallı adam bir hafta boyunca senin gerginliğini hissetti.

– Sonra da pişmanlığımın bir göstergesi olarak ona şeker vereceğim.

– Bana ne vereceksin? - Morok beni şaşırtarak maskeyi kaldırıyor, hala kafasında, pelerin de bir yere gitmiyor, ama şimdi Aaron'un yüzünü görebiliyorum.

– Hayatımı yok etmek senin için yeterli değil mi? - Kaşımı kaldırıyorum.

– Seni diriltmek dışında gücümü seninle hiç kullandığımı düşünüyor musun?

– Öyle değil mi?

Acımasızca gülüyor.

– Siz Mari gerçekten bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye başını sallıyor ve yüzünü gizleyen maskeyi tekrar takıyor. - Sana bir ara göstereceğim, ama sonra, çünkü hızlanmalıyız.

Haklı, orman seyreliyor, bu yüzden biraz daha derine gidiyoruz, böylece yoldaki kimse bizi göremiyor, ancak pistte neler olduğunu göremiyor veya duyamıyoruz. Hızlı adımlara geçiyoruz ve rahat bir yol bulduğumuzda yolculuğumuza tırıs la devam ediyoruz.

Batan güneşin son ışıkları karla kaplı tarlaların üzerinden süzülürken tam zamanında ormandan çıkıyoruz. Bir buhar bulutu çıkarıyorum ve kızaran burnumu parmaklarımla ovuşturarak ısıtmaya çalışıyorum. Karanlık bize yardım edebildiği sürece gece boyunca ilerlemeye karar veriyoruz. Gecikmezsek şafak söktükten sonra Sonsuz Orman şeridine ulaşabiliriz ama geç kaldık. Ve eğer sabah dinlenmek için bir yerde kalırsak, sınır orman duvarını ertesi akşama kadar göremeyeceğiz. Ama zaman önemli değil, asıl önemli olan Daniel ve birliğine rastlamamak. Aaron'un kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ama elli adama karşı koyabileceğimizden şüpheliyim ve eğer daha fazlası varsa, bunu düşünmek bile istemiyorum.

Neyi riske attığımızı fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Daniel beni yakalarsa, beni kırana kadar hapsedeceğini biliyorum. Karanlıkta oturmadığım sürece onun için her şey olmaya hazır olana kadar. Ama kral hayatımın Morok'a bağlı olduğunu biliyor, bu da onu öldürmeyeceği anlamına geliyor.

Morok'u da aynı karanlık deliğe sokacak, ancak hiçbir söz ona yardımcı olmayacaktır. Ve Daniel, Aaron'un kendisine ihanet ettiğini öğrendiğinde, uzun hayatının geri kalanında ona eziyet edecektir. Moroklar Mara kadar uzun yaşar ve Daniel'in tek yapması gereken onu hayatta tutmaktır, bu da ölene kadar beni yanında tutmaya yeter. Ama kimse yeni arkadaşına işkence edemeyeceğini ya da akıl sağlığını elinden almaya çalışamayacağını söylemedi.

Morok'un sırtına bakıyorum, bana yardım etmeye karar vererek aldığı riskin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Arkadaşımın başına neler gelebileceğini fark ettiğimde ağzım tükürük ve korkuyla doluyor. Zaten ailemi, Anna'yı ve Mar'ın tüm kız kardeşlerini kaybettim. Şimdi Aaron'ı da kaybedemem. İçimde onu korumam gerektiğine dair bir kesinlik büyüyor.

Ne pahasına olursa olsun onu öldürmeliyim ve eğer bir şey olursa, Daniel'ın Aaron'ı tutsak tutmak için bir nedeni olmaması için bedenim hayatta kalmamalı. Benden geriye canlandıracak hiçbir şey kalmamalı. Ancak o zaman Morok'un peşine düşmez ve Morok da kaçabilir.

Bütün gece boyunca olabildiğince hızlı at sürdük, sonra sabit bir tırısla ilerledik, sonra atların dinlenmesi, Aaron'un yemek yemesi ve benim sırtımı esnetmem için kısa molalar verdik. Şafak vakti küçük bir köye rastlıyoruz ve hırsızlar gibi ahırlardan birine yerleşiyoruz. Yandaki evi kontrol ediyoruz, boş, muhtemelen sahipleri evde değil. Bu ahır öncekinden daha sıcak, daha küçük ve daha karanlık, burada bulduğumuz samanlarla atları besliyoruz. Düzgünce istiflenmiş odunlara yaslanarak nasıl uykuya daldığımı fark etmiyorum. Yemek yemek zorunda olmamak bana iyi geliyor ama yorgun olmasam daha iyi olurdu. Aaron beni bir saat içinde uyandıracağını söyledi.

– Size daha fazla zaman verirdim ama silahlı bir birliğin köye girdiğini duydum," diye fısıldıyor sessizce, kalan erzakları ve yün battaniyesini tekrar çantalarına doldururken.

– Nereden biliyorsun?

– Sen uyurken ben bunları almaya gittim," diyerek yırtık pırtık deri eldivenleri bana fırlattı. - Bu soğukta yirmi dört saat boyunca dizginleri elinde tuttuğun için aptalsın.

Bu tuhaf hediyeye aptal aptal bakıyorum. Ellerimin derisi berbat görünüyordu. Yer yer kızarmış, soğuktan zarar görmüş ve avuç içlerim çatlamıştı.

– Daha fazla olursa ellerin kanamaya başlar. Giy şunu.

Bana söylediği gibi taktım, hala nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Basit bir "teşekkür ederim" yeterli olur muydu, yoksa ona böyle küçük bir şey için tespit edilme riskini aldığı için aptal olduğunu mu söylemeliydim.

– Onları çaldın mı?

– Üzgünüm küçük Mara, burada kıyafet dükkânı yok," diye alaycı bir tavır takınıyor.

Eldivenlerimden gelen hoş sıcaklığı hissederek gülümsememi gizliyorum ve daha ciddi olan konuya dönüyorum.

– Neredeler?

– Muhtemelen merkezi, hanları kontrol ediyor ve etrafa soruyorlardır. Burası çok küçük bir köy.

Zamanımız yok, yakında burada olurlar. Buradan gitmeliyiz ve başka durağımız olmayacak.

– Ormana ne kadar var?

– İyi, ama atlar yorulmadan oraya varacağız.

Köyden çıkan ana yolu sessizce geçip patikaya sapıyoruz ve askerler tarafından fark edilmiyoruz. Sadece sabahın erken saatlerinden beri ocaklarını yakan ve tavukları kontrol etmek ya da inekleri sağmak için ahırlarına giden birkaç köylü tarafından fark edildik ama Morok'u gördüklerinde dehşet içinde evlerine saklandılar.

Hızlanıyoruz, sadece atlar mola vermek istediğinde duruyoruz. Geri kalan zamanda yolda acele ediyorlar ve Tanrıça'ya şükrediyorum ki kar biraz erimiş ve ilerlememiz kolaylaşmış. Yol taze karla kaplı olsaydı bu kadar hızlı dörtnala gidemezdik. Ancak bugün mavi gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve akşam saatlerinde yeni bir kar yağışının habercisiydi. Atlar, sanki acelemizi sezmiş gibi, yol virajlı olmaktan çıkar çıkmaz hızlandılar.

Saatler geçiyor, sınıra gittikçe yaklaşıyoruz. Sabah güne, gün yavaş yavaş akşama dönüyor ama hala arkamızda bir takip görmüyoruz. Bir noktada özgürlüğümüzün tehlikede olduğunu unutuyoruz ve parmaklarımızın arasında akan zaman sırtımızda nefes alıyor ve Morok ve Sahark bir virajda önümü kesiyor. Kar fırtınası toynaklarını mutsuzca yere vuruyor, altındaki karları ve donmuş toprak parçalarını kaldırıyor ve atlının peşinden koşuyor. Atımın zor bir mizacı olduğu ortaya çıktı. Onu sadece bir kez mahmuzluyorum ve düz yolda arkadaşımın kuzgun atını geçerken sessizce gülüyorum. Bir süre daha yarışıyoruz, hızın, sessizliğin ve çevredeki manzarayı turuncu ve kıızıla boyayan gün batımı ışığının tadını çıkarıyoruz. Normalden daha sık arkama bakmama neden olan gergin endişe duygusunu unutuyorum.

Ama şimdi tekrar arkamda duran Aaron'a gülümsemek için dönüyorum. Morok'un uyarı sesi bana doğru gelirken rüzgâr kapüşonumu yırtıyor ve bir tutam saç gözlerimi acıtıyor. Sessizliğin içinde açık arazide yuvarlanarak neredeyse tehditkâr bir ses çıkarıyor ve irkiliyorum. Uzun zamandır benimle böyle konuşmamıştı.

– DUR!!!

Blizzard tökezliyor, gerçi yolda sıra dışı bir şey olmadığından eminim. Ve ben eyerden öne doğru uçuyorum. Korumak için ellerimi kullandım.

Boynum ve başım ciddi bir darbe aldı, kas hafızam da bana yardım etti ve vücudum kendini gruplayarak yuvarlanıp hasarı azalttı ama en çok da içine uçuğum kalın kar tabakası darbeyi hafifletti. Titreyen kollarımla ayağı kalkmaya çalışırken her şey dönüyor. Pelerinim biraz yırtılmış, yanağımda sıyrıklar var, sanırım omzumu kötü bir şekilde zedeledim ve kaburgalarımda büyük çürükler olabilir. Ama neyse ki kırık kemik yok. Dünya yer yer durduğunda Blizzard'a dönüp bakıyorum ve rahatlayarak nefes veriyorum. Yere düşmüştü ama o da iyiydi. Morok onu sakinleştirmek için dizginlerini eline almaya çalışırken kıpır kıpır olduğunu ve toynaklarını tekmelediğini görebiliyorum.

– Agatha!

Maskenin arkasından bile beni fark ettiğinde sesindeki heyecanı hissedebiliyorum.

– Sen iyi misin?

Tek ayağımın üzerinde oflaya puflaya onlara doğru yürüyüp ağzını okşadığımda atım sakinleşiyor. Hatta aptalca gülümsüyorum, yarışmamızın adrenalini henüz beni terk etmedi. Aptalca gülümsemem Aaron'u sinirlendiriyor ve kafama bir taşla vurmuş olabileceğimi düşünerek gözlerimi kısıyor.

– Sorun değil," diyerek geçiştirdim. - Ölümcül bir şey değil.

– Çok saçma," diyerek kuru bir şekilde atar.

– Ama ne olduğunu anlamıyorum-" Yola bakmak için arkama yaslanıyorum.

– Bir tuzak. Atlılar için aceleyle yapılmış," diyerek ileriye işaret etti ve yolun yeni kazılmış küçük çukurlarla kaplı olduğunu fark ettim.

Atın yüksek hızda tökezlemesi için kasıtlı olarak herhangi bir sistem olmadan kazılmışlar. Neyse ki Blizzard sadece kenara bastı, dengesini kaybetti ama tüm kemikleri ve bağları iyi görünüyor. Ama emin olmak için yolculuğu yürüyerek bitirmeye karar veriyoruz. Tepeye çıkmak için biraz yolumuz var ve sınır ormanı orada görünecek, ama Morok ve ben acele etmiyoruz. Konuşmuyoruz ama ikimiz de ileride daha büyük bir tuzak olduğunu hissediyoruz.

Ve bu iş böyledir.

Sadece yukarı tırmanmamız gerekiyor ve çıplak, ateş dokunmuş gövdelerden oluşan tanıdık bir şerit görüyoruz. Beyaz kar onları daha da belirginleştiriyor.

Eskisinden daha siyahtı ve en kötü etkilenen ilk sıralar daha çok gökyüzüne doğru uzanan bir çit gibi görünüyordu. Ama tuzağımız orman şeridinin önünde eşit bir şekilde dizilmiş ve bizi hedefimizden ayırıyor. Onları herhangi biriyle karıştırmak imkânsız; ilk sırada Araken'in armasını taşıyan dört sancak var. Kırmızı kadife zemin üzerine altın bir ateş kuşu.

– Çok fazla değil gibi görünüyor ama sonuçta Senato'yu ikna etmeyi başardı," diyor Morok neredeyse kayıtsız bir şekilde, askerleri sayarak.

Ben de sessizce aynısını yapıyorum, Daniel önde olmak üzere her biri yirmi beş askerden oluşan beş sütun sayıyorum. Sakin görünüyor, uzaktan bizi fark ettiğinde kıpırdamıyor bile. Kral ikimize karşı yüzden fazla asker getirmiş ve eldivenli ellerim terliyor, ancak yanımdaki arkadaşım son derece sakin görünüyor.

– Aaron," diye sesleniyorum usulca, askerler hâlâ duyamayacak kadar uzakta olsa da.

– Hmm?

– Eğer işler gerçekten kötüye giderse, bensiz gideceğine söz ver. Tek başına geçebilirsin.

O sessiz.

– Hayır," dedi sakince, sanki seçenekleri düşünmüş ve doğru olanı seçmiş gibi. - İkimizin geçemeyeceğini sana kim söyledi?

Morok atını arkasına çekti ve yavaş adımlarla düşmanımıza doğru ilerlemeye başladı, onu takip ediyorum ama fikrini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmiyorum.

– Yüzden fazla var.

– Hayır dedim, küçük Mara.

– Beni istiyor, lütfen özgür kal ve eğer yapabilirsen bağımızı kopar ki ben tekrar öleyim ve o beni bir zindana kapatmasın. Mara'nın kendini öldüremeyeceğini biliyorsun," diye aceleyle soruyorum, Daniel henüz bizi duyamazken.

Bunu bildiğinden eminim ama intihar Mara için sadece korkunç bir günah değil, aynı zamanda tam anlamıyla bir sondur. Bu bir ihanet ve Morana'ya hizmetten kaçış olarak kabul edilir. Tanrıça böyle insanları yanına geri almaz, onlar doğrudan Gölge'ye giderler. Yani bir zindan düşüncesi beni ne kadar korkutsa da, Gölge'den daha korkutucu olduğundan emin değilim. Sis

Başını bana çeviriyor ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni kendine yaklaştırıyor.

– Sana söyledim Agatha, Moroklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve yüzümü bildiğin için, kılık değiştirmiş aynı canavar olduğumu unutmuşsun. Dünyaya kendimi hatırlatmaktan hoşlanmam ama bu prens bana başka seçenek bırakmadı.

Sessizleşiyor ve Daniel'a sadece yirmi metre kala donup kalıyoruz. Çok yakın. Orduyu hızlıca değerlendiriyorum. Süvarileri yok, hepsi oldukça ağır zırhlar içinde yaya, bu da onları bu karda hantal yapıyor ve aslında aralarından sıyrılıp ormanda saklanma şansımız olabilir. Daniel'ın zırhı daha şık, daha zengin. Göğüslüğünün ve omuzluklarının koyu gri metali desenlerle ve gümüşle süslenmiş, zincir zırhı gövdesini ve bacaklarını koruyor ve botlarında metal ekler var. Bu yüzden ayaklarından kaçınmak gerekiyor ama omuzlarında yere kadar çekilebilen sıcak kırmızı bir pelerin var. Miğferi yok ve çatık kaşlı yüzünü ve arkaya yatırılmış sarı saçlarını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Sırttmıyor, şaka yapmıyor, hatta küçümseyerek eğilmiyor bile. Daniel benim ve Morok'un yüz kişiye karşı bile yeterince tehlikeli olduğumuzu çok iyi biliyor.

– Agatha! - Kral bana hitap ediyor. - Bu tartışmayı sürdürmeye gerek yok; benimle Yarat'a dön.

– Bana bir kukla gibi davranırken buna kavga mı diyorsun?! - Küstahlığı karşısında afallamış bir halde öfkeyle nefes verdim.

– Sana ne istersen veririm.....

– ÖZGÜRLÜĞÜMÜ İSTİYORUM! - Sözünü kesiyorum, kral kaşlarını çatıyor.

– Agatha..." diye yorgunca nefes verdi. - Eğer şimdi bana gelirsen, sana söz veriyorum Morok güvende olacak. Buradan ayrılabiliriz.

Aaron, Araken'in askerlerinin metal zırhına karşı zincir zırhlı deri zırh giyiyor. İkimize karşı yüz kişi. Gözlerim askerlerin ince safları boyunca ilerlerken bu düşünceler dönüp duruyor, hâlâ düzendeki zayıflıkları arıyorum. Birden Morok siyah eldivenli avucunu başıma koyup meydan okurcasına saçlarımı okşuyor ve Daniel'ın gözbebeklerinin küçülüp çenesini kaldırarak yanında asılı duran kılıcı tutuşunu izliyor.

– Mara'nın benim olduğunu hâlâ anlamadın mı genç kral? Mara bana senin asla bilemeyeceğin kadar derin bir bağla bağlı. Sen sadece yaşlanıp ölen bir ölümlüsün. - Bu beni rahatsız ediyor.

Aaron beni itaatkâr bir köpek gibi okşuyor ama bir planı olduğunu biliyorum, bu yüzden elini bırakmıyorum. - Ve biz... biz daha uzun yıllar birlikte olacağız, tek bir hayatla birbirimize bağlı olacağız. Ve tıpkı peri masallarında anlatıldığı gibi öleceğiz. Birlikte. Aynı gün.

– Ona güvenilebileceğinden emin misin, Agatha? Seni bir sürü para karşılığında mezardan kaldıran ve şimdi seni koruyamayacağım bir yere, yurtdışına sürükleyen kişiye? Sadece Serat'ın ona daha fazla para vermediğinden emin misin?

Lanet. Eldivenli bir el başımın üzerinde donuyor.

Daniel'in güvensizliğimi kontrol etmesine izin vermeyerek bu şüpheleri hemen kestim. Aaron bana en büyük sırrını, Morok olduğunu açıkladı.

– Bu kadar yeter," dedi arkadaşım soğuk bir şekilde, elini başımdan çekerek. - Kenara çekil, Kral. Benim gibi insanları düşman edinmek istemezsin.

Daniel'in arkasındaki askerler endişeyle kıpırdandılar. Konuşmalarına izin verilmediği için konuşmuyorlar ama birçoğu kendi aralarında bakışıyor. Metal sesleri ve deri kayışların gıcırtısı asılı sessizliği dolduruyor.

Birdenbire havada Morok'tan gelen garip, baskıcı bir titreşim hissediyorum. Kulaklarım alışılmadık bir uğultuyla çınlıyor ama ne Daniel ne de askerler herhangi bir endişe göstermiyor. Kral konuşmaya devam ediyor ama kulaklarımdaki pamuk yününün arasından sesini zar zor duyabiliyorum. Morok'a dönüyorum ve pelerininin normalde sakın olan gölgelerinin, bir zamanlar sakın olan bir gölün bozulmuş yüzeyi gibi dalgalandığını gördüğüme yemin edebilirim, gölgeler hareket ediyor ve benim yaptığım gibi kaynaşiyor, bir şey hakkında endişeleniyor. Neredeyse eminim ki aynı gölgeler kapüşonunun altında da hareket ediyor, maskenin etrafını sarıyor ve ona doğru akıyor ve normalde parıldayan altın rengi matlaşıyor, soluyor, rengini kaybediyor.

– Eyere binmeye hazırlan küçük Mara," diye gergin bir şekilde nefes verdi Morok ve hemen ardından ilk bağırış orman tarafında, son safların arasında bir yerden geldi.

Bağırış bir uyarı olarak başlar ve dehşete dönüşen acı dolu bir çığlıkla sona erer. Bunu ikinci bir bağırış izler, üçüncüsü, dördüncüsü, genel bir yaygara ve karmaşayla birleşir. Askerler arkadan bir saldırı beklemedikleri için saflar birer birer düzenlerini kaybetmeye başlar. Daniel etrafına bakınır,

Morok beni omzumdaki pelerinden tutup atların yanına çekti. Başka soru sormuyorum ama söylediği gibi eyere tırmanıyorum.

Ne olduğunu ancak doğrulduğumda görebiliyorum. Ölüler ormandan çıkıyordu. Önce bir tane, sonra ikinci, sonra üçüncü ve şimdi beş tanesi birden çıkıyor. Gulyabaniler canlılıklarını hissederek hemen askerlerin boyunlarına atlıyorlar. Bazıları o kadar şanslı değil ve sadece dişlerini metal eklere geçiriyor, pençeleri göğüs zırhlarına sürtünüyor. Hortlakların arasında birkaç hayalet beliriyor ve oluşuma daha fazla kaos katıyor. Morok acımasızca gülüyor ve ancak o zaman bunun onun işi olduğunu anlıyorum. Ölülerini çağıran oydu ve onlar da kaçmamızı sağlayacak kargaşayı getirdiler. Daniel ormana giden yolumuzu kestiğini düşündü ama arkadan bir saldırı beklemediği için tuzağa kendisinin de düşebileceğini fark etmedi.

Kral ve birkaç yüzbaşıyı yeniden toparlanmaya ve saldırıyı arkadan püskürtmeye çalışıyor. Arayı neredeyse kapatmayı başardıklarında, birkaç düzine adamları ölmüş, kanları kalan karın üzerine dökülmüştü ve ben şarkı söylemeye başladım. Daniel'in huzurunda ilk kez söylediğim aynı ritüel duaya başladım. Ama o zaman yumuşak bir şekilde söylemişim, ama şimdi sesim öfkeli ve her notayla birlikte daha da yükseliyor ve yaratıklar çılgına dönüyor, askerlere doğru iki kat şiddetle koşuyorlar.

– Agatha! Kes şunu!" diye bağıyor kral bana, ama ben şarkı söylemeye devam ederken dudaklarımı acımasız bir gülümsemeyle geriyorum.

Morok kılıcını çekiyor, ben de hançerimi çekiyorum. Bir an için Daniel'in boynundaki korumasız deri parçasına bakıp kabzasını tutuyorum ve onu fırlatıp bu işe bir son vermeyi düşünüyorum. Ama sonra o ölürse Elena'nın tahta geçeceğini ve iki ülkeyi de kaosa sürükleyip beni bulup yakacağını hatırlıyorum.

Aaron atını bana yaklaştırıyor.

– Tüm bunları aşmak zorundayız. Yaratıkları biraz geride tutacağım, ama kılıç ya da pençe yemeyin ve arkanızı dönmeden hemen arkamdan gelin.

Başımı sallıyorum ve Sakharok birkaç adımda hızlanarak önden gidiyor, ben de Vyuga'yı itip onu takip ediyorum. Daniel arkamdan bir şeyler bağıyor ama dinlemiyorum. Morok safların arasında biraz dolaşp uygun bir boşluk buluyor ve yavaşlamadan safların arasına **d a l ı y o r .**

Askerler Morok'un toynaklarından ya da kılıcından korunmak için geriye doğru kaçıırken, Morok bir o yana bir bu yana eğilerek birkaç yaratığı ve adamı savurduğu darbelerle yere seriyor. Atım çığlıklardan, kalabalıktan ve metalik kan kokusuyla karışık gulyabani kokusundan tedirgin oluyor. Ama bir kez ortalık karıştığında, Blizzard bu kâbustan mümkün olduğunca çabuk kurtulmaya çalışarak yenilenmiş bir güçle ormana doğru ilerliyor. Morok'un kuzgun atının aniden yavaşlayarak toynaklarıyla gulyabanilerden birinin göğsüne vurduğunu fark ediyorum. Bu hıçkırık yüzünden, Blizzard farklı bir yol seçerek yana dönüyor ve biz ayrılıyoruz. Sağımda bir yerde siyah bir bulanıklığın titreştiğini görüyorum, o da endişeyle hareketlerimi izliyor, artık yolumu açamıyor.

Bir gulyabani atımın boynuna yapıştı ve ben de hançerimi yaratığın gözüne sapladım. Kokuşmuş ölü adamı tekmeleyerek uzaklaştırırken Blizzard yüksek sesle kükredi. Atın beyaz boynunda birkaç çizik bırakmayı başardı ama neyse ki ciddi bir şey değildi. Zaten kaotik olan kalabalığın arasında manevralar yaparak tekrar ileri atıldık ama önümüzde gulyabanilerin koyu gri bir akıntı halinde ormandan çıkmaya devam ettiğini görebiliyordum.

– Ormandaki herkesi aradı mı? - Şaşkınlıkla nefes verdim, akıntılarına doğru yolumu açmak zorunda kaldığımı hayal ettikçe kalbim daha hızlı çarpıyordu.

Başaramayacağım.

Bu düşünce şakaklarımdaki kanın zonklamasına neden oldu. Atın üzerine saldıracaklar, onu kırbaçlayıp parçalayacaklar ve ben de onunla birlikte parçalanacağım. Morok'u bulmaya çalışıyorum ama bu kaosun içinde onu göremiyorum. Çarpışmaya yaklaşık on beş saniye kala attan inip yere saplanan kılıcı elime alıyorum.

Ölü sahibinin buna ihtiyacı olmayacak ve benim de hançerden daha uzun bir şeye ihtiyacım var.

On saniye kaldı. Pençelerini Blizzard'a doğru çekmeye çalışan şeyin kafasını yarıya kadar kestim.

Yedi. Ayağa sendeleyerek kalkan, hırıltılar çıkaran ve yırtık boynunu tutan askerin işini bitirdim. Atım yere değdiğinden daha sık cesetlerin üzerinden geçiyordu.

Beş. Gözlerimi kapatıp kaotik ölü kalabalığıyla aramızdaki çarpışma anını görmemek istiyorum ama kendime izin vermiyorum

Hatta yolu açmak için daha isabetli bir yumruk atmak için göz kırpmıyor.

Bana yardım edecek tek şey hız.

Üç. Morok solumdaki bir yerden son hızla önümde belirip kalabalığı yaran ilk kişi olunca irkiliyorum.

Atının toynaklarından ve kılıcının geniş salınımından başka bir şey ona yardım ediyor. Hortlaklar kaçışıyor ve kalabalık önümüzde ikiye bölünüyor. Özgürlüğe giden yolu gören atlar, hırıltılı nefeslerine rağmen hızlanıyorlar.

Ormanın karanlığı üstümüzü örterken dudaklarımdan sarsıcı bir iç çekiş kaçıyor. Ama durmuyoruz, ilerlemeye devam ediyoruz. Ölülerin sağdaki ve soldaki ağaçların arasında yavaşça hareket ettiğini görebiliyorum, giderek daha fazlası Daniel'a doğru ilerliyor. Bize pek dikkat etmiyorlar, bize saldırmaya çalışmıyorlar, sadece başlarını çevirip bulutlu gözlerle bize bakıyorlar.

Çıglıklar ve metal şingirtıları sessizleşene kadar ormanın derinliklerine doğru devam ediyoruz ve sonra arkamızda bir yerlerde kalarak kayboluyoruz. Ölülerin akıntısı sona erene ve yanmış ve parçalanmış orman tekrar tanıdık hale gelene kadar ilerlemeye devam ediyoruz.

Atlarımız yorgunluktan tökezlemeye başlıyor; önce Morok yavaşlıyor, ben de dizginleri tutarak onu takip ediyorum. Uzun çamların arasında duruyoruz, zemin hâlâ eski iğnelerden oluşan bir örtüyle kaplı. Burada kar varsa bile uzun zaman önce ermişti. Sersemliğin ve adrenalinin etkisi geçiyor ve vücudumda garip bir acı hissetmeye başlıyorum, sanki vücudumdaki her kemik ağrıyor, kalbim rastgele çarpıyor ve eyerden yavaşça kayıyorum.

Morok'un kılıcı elinden yere düşerken çıkan sessiz şangırtıyla dikkatim dağılıyor ama sonra atından iniyor, ayakları sert zemine değiyor. Eyere tutunduğu ellerini bırakır bırakmaz yana doğru yığılıp düşüyor. Kargaşada yaralanmış olmasından korkarak yanına koşuyorum ama Morok'un bilinci yerinde ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ama bir ağaca çarpıyor ve gövdesinden aşağı kayarak yere düşüyor.

– Sakın kalkma! - Tekrar denerken onu yerinde tutuyorum. - Ne oldu?

Hava her geçen dakika kararıyor ve ben de vücudunu, kollarını ve bacaklarını yoklayarak yara aramak zorunda kalıyorum. Direnmedi ama parmaklarım boynunu yoklarken kısık sesle güldü.

– Sanki bana kazık atmaya karar vermişsin gibi. Yaralı olsaydım, yavaşlığınız yüzünden kanıyor olurdum." Aaron maskesini kaldırdı ve yorgun olsa da normal sesini tekrar duyabildim.

– Kapa çeneni," diye tısladım ve sonra gülümsemesinin kanlı olduğunu fark ettim. Burnu kanıyor, dudaklarından ve çenesinden akıyordu. Bakışlarımı fark eden Aaron dudaklarını yalıyor ve metalik tat karşısında burnunu kırıstırıyor.

– Sana neler oluyor böyle? - Başını çevirip kulaklarından kan gelip gelmediğini kontrol ettim, bir noktada düşüp başını incitmiş olmasından korkuyordum.

– Bekle, yapacak daha çok şey var," diyerek konuyu geçiştiriyor ve gözleri parlıyor.

Gözlerimin akı griye, koyuya dönerken büyülenmiş gibi izliyorum. Kulaklarım daha önce olduğu gibi yine patlıyor ve kemiklerimdeki ağrı yoğunlaşıyor, sanki baskı dayanılmazmış gibi. Aaron içimde bir yerlere bakmaya devam ediyor. Beyazlar griye dönmüş ve gözlerinin normalde parlak olan yeşili puslu bir hal almış. Burnu yenilenmiş bir güçle kanıyor.

Bir sorun var.

Acım daha da artarken, teninin solgunlaşmasını izlerken dişlerimi sıkıyorum.

– Kesin şunu! - Onu omuzlarından sarsıyorum, bir, iki kez. Kafası sarsıldı.

Kendini öldürecek. Kalbim tekliyor ve beni korkutan bu düşünce mi yoksa onunla birlikte öleceğim gerçeği mi bilmiyorum. Arkadaşımın kan kaybından ölmesini yavaşça izlemektense, bir amaç uğruna ilk seferki gibi hızlıca ölmeyi tercih ederim.

Ona tokat atıp durmasını sağlamak için elimi içeri kaydırdım. Bileğimi yakalamayı başardı.

– Cidden bana yumruk mu atacaksın?

Gözleri yeniden canlanıyor, beyazları daha açık bir renk alıyor ve vücudumdaki acı azalırken ama tamamen geçmezken sıkılı dişlerimi gevşetiyorum.

– Sen ne yaptın? - Şaka tonunu görmezden geliyorum.

– Bu ormanda yeterince ölü insan olduğuna karar verdi ve onları öldürmeyi bırakmaları için geri çağırdı.

– Onları kontrol edebilir misin?

– Sayılır. Siz Marslılar onları şarkılarınızla çağırabilir, saklandıkları yerden çıkmalarını sağlayabilirsiniz. Biz Moroklar da iblisiz, bu yüzden ölüleri kontrol edebiliriz. Ama kolay değil, güç istiyor. - Nefesini düzene sokmak için duraklar, dudaklarını tekrar yalayarak taze kanı uzaklaştırır. - İki ya da üç tanesiyle başa çıkmak kolay ama burada düzinelerce ya da yüzlerce vardı. Birkaç düzinesinin bize gelmesini sağladım, ulaşabildiklerimin hepsi, diğerleri de taze kan kokusunu alarak onları takip etti.

– Bu yüzden mi o kalabalığın içinden geçebildik ve daha da önemlisi oradan çıkabildik? Dağılmalarını mı sağladınız?

– Evet. Bu yüzden beni takip etmene ihtiyacım vardı. Yolu açıp onları yolumdan çekmenin tek yolu buydu.

Yüzündeki kanı eliyle silmeye çalışır.

– Neredeyse seni öldürüyordu," diyorum suçlayıcı bir şekilde, çenesinde ve yanaklarında kanlı lekeler bırakmasını izlerken.

– Bir şey hissettin mi? - diye merak etti.

– Evet. Basınç, kemik ağrısı. Kulak zarım patlayacakmış gibi hissettim.

– Özür dilerim, sadece yorgundum, bu yüzden sana geri döndü.

– Yalan söylüyorsun. Sadece ciddi yaraları hissedebileceğimi söylemiştin.

– Yine dikkatli olduğunu ve kelimelere yapıştığını unuttum," diye kıs kıs güldü Aaron.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ve ona yardım ettiğimde elimi reddetmeyerek omzuma yaslanmasına izin veriyor. İlk başta sallanıyor ama her adımda daha emin hareket ediyor ve ben de geri çekilip Sugar'ın yanında durabildiğini kontrol ediyorum. Çocuk son çare olarak eyere tutunuyor. Morok'un kılıcını alıyorum, yırtık pelerininle nazikçe siliyorum ve kınına geri koyuyorum. Aaron atının boynunu okşayarak ona güven veriyor; maskesini çıkarmıyor ve kış havasının soğuk dokunuşunun onu kendine getirmesine izin veriyor.

Blizzard'ım biraz daha uzaklaştı. Bir zamanlar bembeyaz olan yanları ve bacakları kir ve kan içindeydi ama en kirli olan boynu, atımın boynunu ısırmaya çalışan gulyabaninin kanıyla kaplıydı. Pelerinininden bir parça koparıyorum ve çürükleri silmeye çalışıyorum.

– Yola devam etmeliyiz. Daniel'a ne olduğunu bilmiyoruz ve Serath sınırını geçene kadar güvende olmayacağız," Aaron eyere tırmanmak için zorlandı.

Normalde düz olan sırtının kamburlaşmasından, dengesini korumaya çalışırken sol eliyle eyerin boynuzunu tutmasından hoşlanmıyorum. Ben de atıma biniyorum ama şimdi onu Morok'un atına yaklaşıtıyorum. Düşmeye başlarsa, onu zamanında yakalayabilirim.

Atları sürmüyoruz ama tempolu bir şekilde yürüyoruz. Yarım saat sonra kar yağmaya başlıyor. Kocaman kabarık taneler hızla zemini, ladin dallarını ve başımızı kaplıyor. Hafif bulutlar sayesinde gece artık o kadar da karanlık değil. Etrafımızı olağanüstü huzurlu bir sessizlik sarıyor; uykusuzluktan ve soğuktan gözlerimin ağrıdığını hissediyorum ama içimde her şey toynakların ritmik sesi ve bir gece baykuşunun ötüşüyle rahatlıyor. Karın yavaşça yağışı beni hipnotize ediyor ve birkaç dakikalığına sınır ormanında yaşanan tüm dehşeti unutuyorum, olası kovalamacayı unutuyorum, belki de Araken kralının orada boğazı parçalanmış, ölü bir şekilde yattığı düşüncesini unutuyorum. Yöneticilerinin sevdiğim herkesi öldürdüğü bir ülkeye seyahat ettiğimi bile unutuyorum ve sadece nefes alıyorum, ayazın ciğerlerimi içten dışa yaktığını hissediyorum.

Morok benden önce endişeye yenik düşüyor ama kovalamacayı aynı anda duyuyoruz. Gece kuşları azalıyor, rahatsız oluyor ve yer toynak seslerinin titreşimiyle sessizleşmeye başlıyor.

– Sür! - Aaron maskeyi yüzüme geri takarak bana bağılıyor. - Sür, Mara, olabildiğince hızlı! Sınır ormanının içinden geçen bir yol! Sınırı geçene kadar sakın durayım deme!

Blizzard'a ilk binen ve ağaçların arasında manevra yaparak dümdüz ilerleyen ben olana kadar kıpırdamıyor. Hızlıca hareket ediyorum, dallardan kaçıyorum, atın boynuna sokuluyorum ve ona ağaç gövdelerinin hangi tarafının daha iyi olduğunu seçme şansı veriyorum. Yüzüm yağın kara sürtünüyor. Arkamdan bağırırlar geliyor ve bir tanesinde Daniel'in sesini tanıdığımı neredeyse eminim. Onu her mahmuzlamak zorunda kaldığımda atıma özürler fısıldıyorum. Arkama döndüğümde Morok'un siyahlar içinde gölgelere karıştığını görüyorum ama o sadece biraz geride. Ancak Daniel ve askerleri çok hızlı yetişiyorlar. Atları dinlenmiş, muhtemelen yakınlarda bir yerde bekliyor.

Üç asker bize yetişiyor ve bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben Morok'un dediğini yapıyorum, önündeki yola odaklanıp sınırı arıyorum. Kar fırtınası ağaçların altından öyle aniden çıkıp kendini boşluğa bırakıyor ki, yönümü bulmaya, sınırın burası olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor. Beş metre genişliğinde özel olarak kesilmiş boş bir alan gibi, sınır sağa ve sola doğru uzanıyor, büyük olasılıkla sınır ormanının tüm toprakları boyunca uzanıyor ve bir ülkeyi diğerinden ayırıyor.

– DUR! - diye kükredi Araken kaptanı, Morok'un atı da Blizzard ve benim gibi sınıra doğru fırlarken.

İkimiz de geçiyoruz ama yavaşlıyoruz, diğer tarafın, diğer ülkenin kurtarıcı gölgesine yakalanıyoruz.

Serata bölgesindeyiz.

Daniel ve on beş askeri karşı tarafta donup kalıyor. Hepimiz durup birbirimize bakıyoruz. Ancak savunmaya rağmen Daniel'in düşman sınırını geçecek kadar gözü dönmüş olma tehlikesi hâlâ var. Kralın atının, sanki önündeki yol boş bir yol değil de ateşten bir duvarmış gibi, ayak basmaya cesaret edemediği açık alanın önünde gergin adımlarla ilerleyişini dikkatle izliyorum. Daniel Morok'a ona yakışmayan bir vahşilikle bakıyor. Bu onun yüz hatlarını bozar. Ağır ağır nefes alıyor, hedefinin bu kadar yakın ama aynı zamanda çok uzak olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda.

– Agatha! Lütfen! - Atı birkaç adım ilerleyip bize yaklaşırken yüzü yumuşuyor, hüzünleniyor, ama tamamen açık alana adım atmakta tereddüt ediyor.

Göğüs zırhındaki tüm kanı görebiliyorum ve sol kolunun omzuna yakın bir yerinden yaralandığını görebiliyorum, vücudunda asılı duran bir kırbaç. Boynunda birkaç çizik var ve yüzünde kan var, ama onun kanı gibi görünmüyor, öldürdüğü yaratıkların kanı gibi görünüyor.

Benden gerçekten bir şey bekliyor mu diye merak ederek hiçbir cevap vermiyorum.

Bitti artık.

Morok ve ben yorgun atlardan iniyoruz, Daniel umutsuz bir hamle yaparsa zaten kaçamayacağız, bu yüzden hayvanlara daha fazla eziyet etmenin bir anlamı yok. Sugarcane ve Blizzard biraz yana kayıyor, Morok bana yaklaşıyor. Arkadaşım kendinden daha emin, adımları eskisi gibi sakin ve sesi sabit.

– Evinize dönün Kral. Bu ormanlar tehlikeli ve Rahman aileniz artık o kadar kalabalık değil," dedi kuru bir sesle.

– Sen..." Daniel nefesini verdi. - Bütün bunları en başından beri sen planladın.

Şimdi de günahları için Morok'u suçluyor. Çok yorgunum ve daha önce yapacağım gibi sinirlenmiyorum bile. Elimle yüzümü ovuşturuyorum, onunla neden konuştuğumuzdan emin değilim. Morok'un bileğini tutup onu gitmesi için çekiyorum ama arkadaşım kıpırdamıyor, hâlâ Daniel'a bakıyor. Öfkesi beni şaşırtıyor, etrafına yayılan öfke.

Onları hissettiğimde tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Henüz duyamıyorum ama beni izleyen bir sürü göz olduğundan eminim. Aaron'ın kolundaki kelepçeye yapışıp onu uyarmaya çalışıyorum, başım dönüyor, etrafıma bakıyorum. Tehlikeyi ve gerginliği ensemden hissediyorum ve sonra sağımda kırık bir dalın çatırtısını, solumda bir hışırtı duyuyorum.

Arkadan.

Tüm taraflar aynı anda.

Serata bölgesinin her tarafında.

Arkadaşımın elini daha sıkı sıkıyorum ama o da benim gibi pusuda olduğumuzu duymasına rağmen kıpırdamıyor. Daniel dikkatini bizim arkamıza kaydırırken yüzü geriliyor ve ben de arkamı dönüp onları görüyorum. Siyah ve gri üniformaları içinde, göğüs zırhları ve zincir zırhları ince bulutlarla örtülü ayın loş ışınlarında belli belirsiz parlıyor. Geniş omuzluklarına ve başlarını örten pelerinlerinin başlıklarına kar yağıyor. Her biri kemerinde ağır bir kılıç taşıyor.

Bu karanlıkta saymam zor ama en az kırk kişiler. Bir Serathian mangası. Severin'in askerleri.

Hangi tarafın bize saldıracağını bilmediğimi fark ettiğimde içim bir yay gibi gerildi. Daniel önce davranıp beni kendi tarafına mı çekmek isteyecekti? Mara ve Moroklar istedikleri yerde yürüme hakkına sahip olsalar da Serathianlar bize saldıracak mı? Severin beni öğrendi ve şimdi kendisi mi asmak istiyor?

Serath'ın askerleri bizden beş metre ötede yarım daire şeklinde donup kalıyorlar; silahlarını çekmiyorlar, sadece ikisinin elleri devletlerinin standartlarıyla dolu ama etrafımız sarılmış durumda. Saldırmıyorlar ama ben yine de kendimi rahat bırakmıyorum, hançerlerimi çekmeye hazırım.

Morok kurnazca başını geri çeviriyor, sonra tekrar Daniel'a bakıyor. Maskesini kaldırdığında nefesim kesiliyor. Araken Kralı arkadaşının yüzünü gördüğünde beti benzi atıyor. Aaron'a bakan tek kişi o, çünkü Araken'in geri kalanının Morok'un yüzüne bakarsanız ölürsünüz söylentilerinden korkarak aceleyle geri döndüğü anda en yakınında o var.

– Ellerine bulaşan onca kana değdi mi Daniel? - Aaron soğukkanlılıkla soruyor.

Kralın kahverengi gözlerinin dalgalandığını görebiliyorum, anlamaya çalışıyor, her şeyi bir araya getirmesi on beş saniyesini alıyor ve ben sessiz kalıyorum, Seratyalılara bakmayı bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum.

– Demek başından beri sendin. Hep sendin," diye mırıldandı Daniel sessizce; şok olmuştu ama başını kaldırıp eski arkadaşının gözlerinin içine baktı. - Gerçekten de her şeyi önceden planlamışsın. Seni sadece bir kez görmüş olmama rağmen.... ilk başta bana neden bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyorum.

Daniel tekliyor, bana bakıyor ve dudakları yavaşça küçümseyici bir gülümsemeye dönüşüyor, gülmeye başlıyor. Kahkahası eğlenen bir kıkırdamaya dönüşüyor. Histerik değil, gerçekten sadece gülüyor. Davranışı beni şaşırtıyor ve bir an için arkamızdaki ekibi unutuyorum.

Daniel bizim sabırlı sessizliğimiz altında eğlenceyi durdurur.

– Bu harika! Bu daha da iyi! Şimdi seni öldürecek!

Bana gülümsüyor ama bu gülümseme yavaşça kaybolurken Aaron'ın yüzünde acımasız bir sırıtış beliriyor.

– Ona tüm gerçeği anlatacağım.

Arkadaşım duraklıyor ve devam ediyor:

– Gerçeği, ki eminim biliyorsundur. Ve ona söyledikten sonra, beni öldürmeye çalışmasına izin vereceğim. Ama Agatha öğrendikten sonra bıçaklamak isteyeceği kişinin ben olacağıma emin misin? Önce senin boğazını kesmeye karar verebilir.

Sözlerini duyuyorum, henüz benim için net olmayan bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu ikisinin zaten bildiği bir şey. Şaşkın bakışlarımı birinden diğerine kaydırıyorum. Ta ki askerlerden birinin sakın sesi havayı kesene kadar.

– Majesteleri, gitmeliyiz.

Başım sersemlemiş ve dönüyor, tüm düşüncelerim korkmuş hayvanlar gibi dağılıyor, saklanıyor ve kelimelerden nasıl tutarlı cümleler kuracağımı, kelimeleri söylemek için dudaklarımı nasıl bir araya getireceğimi unutuyorum. Bu sözlerin Seratyalılardan biri tarafından söylendiğini fark ettiğimde yana doğru birkaç adım atıyorum. Bedenim durumu zihnimden daha iyi değerlendiriyor ve istemsizce birkaç adım daha atarak Aaron'dan uzaklaşıyor.

– Agatha..." Hiçbir şey anlamıyorum ama Daniel'ın ağzından çıkan ismim bir af dileme gibi geliyor.

– Evet, haklısın. Gitme vakti geldi," diye cevaplıyor Aaron askeri.

Ekselansları.

Hangi tarafın düşmanım olduğunu bilmiyorum ve her ikisinin de öyle olduğunu fark ettiğimde daha da korkutucu oluyor.

– Hadi ama! Ona soyadını ver," diye sırtıyor Daniel, Aaron birkaç adım daha geri çekilmemi izlerken.

Bakışlarım Serath'ın armasına yöneliyor. Koyu yeşil bir arka plan ve gümüş bir canavar. Başımı eğip bunun bir tilki mi yoksa kurt mu olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Her Morok'un farklı bir maskesi var, her biri için özel olarak yapıldıkları doğru mu?" - Ona sordum, o da maskenin altında saklanan şeyi yansıttığını söyledi.

– Beni koruyacağını kendin söylemiştin.

– Bu yüzden maskemi senin önünde çıkarmıyorum.

Bu bir kurt ya da tilki değil. Serath'ın armasındaki bir çakal. Tıpkı Morok'un maskesi gibi. Etrafımdaki her şey anlamını yitiriyor ve Aaron'un gözlerine bakmaya devam ederken içimdeki her şeyin donduğunu hissediyorum, ama orada suçluluk ya da pişmanlık yok. Bakışları odaklanmış durumda, gülümsemiyor ya da bana doğru bir hareket yapmıyor. Hiçbir şey açıklamaya çalışmıyor.

– Majesteleri, Mara'yı zincirleyelim mi? - İşte yine o askerin sesi.

Aaron bir süre sessiz kalır ama sonra başını sallar.

Dört asker bana doğru atılıp ellerimi ağır prangalarla tekrar birbirine bağlarken zayıf bir şekilde direniyorum. Olanların gerçek olup olmadığını kontrol etmek için onları sallayacak gücüm bile yok. Serath'ın tıpkı aylar önce Araken'in yaptığı gibi beni zincirlediğini kontrol ediyorum.

Bana yapılanları gören Araken'in askerleri krallarını kuşatmış, onu gitmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Düşmanlarına bu kadar yakinken yapabilecekleri başka bir şey yok. Ama Daniel oyalanıyor, işi bitmedi.

– ONA ADINI SÖYLE, LASNETSOV! - Daniel öfkeyle bağırır.

Aaron soyadını duyduğunda irkilmiyor ama o çığlık beni tokatlıyor ve kendime geliyorum. Silahımı çekecek vaktim yok ama tuttuğum ellerimle bir askerin suratına vuruyorum, ikinci en yakın asker de tam karnına bir dirsekle karşılık veriyor. Aaron'a doğru olabildiğince hızlı koşuyorum, aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca az adımla kapatmaya çalışıyorum. *Kılıca ihtiyacım yok, onu kendi ellerimle öldüreceğim.*

– Agatha, lütfen..." Aaron ilk kez tanıdık bir duygu göstererek inliyor, ama durmadığımı fark ederek bir elini kaldırıyor.

Sadece bir el ve kendi ayağıma takılıyorum, zincirlerim sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyorum ve taş suratlı bir şekilde ayaklarının dibindeki kara düşüyorum. Öfkeyle bağırıyorum, ellerimi yerden kaldırmaya çalışıyorum ama hareket ettiremiyorum. Bacaklarım da zar zor hareket ediyor. Lasnetsov önümde çömeliyor. Beyaz karın üzerinde bir gölge pelerini etrafımızda dalgalanıyor.

– Sana gücümü kullanmadığımı söyledim, ama sen beni zorladın. - Bahane bile üretmiyor, sakince konuşuyor ve beni suçluyor. - Sana Moroklar hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemiştim.

– Bana ne yaptınız?! - Tısladım, karla ıslanmış yüzümü omzumdaki pelerine sildim ve ellerimi tekrar hareket ettirmeye çalıştım ama kımıldamadılar.

– Ölülerini kontrol edebilirim. Onlara istediğim her şeyi aşılayabilirim. Bunu seninle yapabilirim, çünkü sen--

– ...canlı değil," diye bitiriyorum ve çabalamayı bırakıp şaşkınlıkla prangalara bakıyorum.

Bana sadece onların ağırlığını aşıladı. Beni ayağa kaldırabilir, dans ettirebilir, hizmet ettirebilir, öldürtebilir... ne isterse yaptırabilirdi. Araken'de beni bekleyen zindandaki delilikten daha mı iyi?

– Bunu nasıl yaptın, Søren? Bunca yıl nasıl Arakanlı gibi davrandın? Benim sarayımda yaşayarak?! - Daniel hırladı, denesem de Lasnetsov'u öldüremeyeceğimi fark etmiştim.

– Bu konuda yanlışmışsın Daniel, ama seni suçlamıyorum. Birbirimize çok benzediğimiz için kim olsa yanıltırdı," diye sırttı Aaron.

Prangaların ağırlığı gitmişti ve Morok beni ayağa kaldırdı, sonra tanıdık bir hareketle beni belimden tuttu ve askerlerin bize getirdiği taze kırmızı ata bindirdi. Kendisi de ilk haftalarda yaptığı gibi arkamda oturuyor, sol eliyle beni kendisine bağlıyordu. Diğer askerler Vyuga ve Sahark'ı dizginlerinden tutup ormanın derinliklerine götürdüler.

– Severin bunca yıldır tahtta oturuyor ve ülkeyi yönetiyor," diyor Morok sakince, dizginleri sağ elinde tutarak.

Beni kendine yaklaştırıyor ve sırtım dönükken sesinin göğüs kafesimde titreştiğini hissedebiliyorum.

– Benim adım Alexander. Alexander Lasnetsov. Ve ben onun ağabeyiyim.

Alexander. Alexei'nin en büyük oğlu, on yaşından beri ölü olduğu sanılan bir çocuk.

– Küçük kardeşimi öldürmeyi planladığını duyduğumda ne kadar mutsuz olduğumu tahmin edebilirsin Daniel.

Kaderinde Morok olmak olan çocuk da on yaşında elinden alınır, tabii ki kimliğini tehlikeye atmamak için öldüğünü ilan etmek daha kolaydı. Ve on sekizinden sonra Moroklar istediklerini yapabilirler, bu yüzden kardeşine geri dönmeye karar verdi.

Bana yalan söylemediği tek şeyin bu olduğunu acı bir kıkırdamayla fark ediyorum. Küçük bir kardeşi olduğu.

Daniel'in nasıl hissettiğini, bir değil iki kardeşle karşı karşıya olduğunu öğrendiğinde yüzüne hangi duyguların yansıdığını bilmiyorum, çünkü İskender atını döndürüyor. Beni bir ödül olarak yanına alarak, daha önce öldüğüm yere prangalar içinde götürmek üzere askerleri eşliğinde kuzeye, memleketi Ashor'a doğru ilerliyor.